உ

கணபதிதுணை.

அவிரோதவுந்தியார்.

திருத்துறையூர்

சாந்தலிங்கசுவாமிகள்

அருளிச்செய்தது.

இது

திருப்போரூர்

சிதம்பரசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த உரையுடன்

ஸ்ரீலஸ்ரீ

ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

பரம்பரை

யாழ்ப்பாணம்-மேலைப்புலோலி

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள்

மாணாக்கர் பார்வை.

சென்னை

பூமகள்விலாச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1924.

உ

கணபதி துணை.

கணபதி வணக்கம்.

சமரபுரி மாநிம்பத் தண்ணிழற்பா லும்பல்
அமரர் தொழவிருந்த தன்றித்—திமிரமலம்
போக்கியெம துள்ளின்பப் பூரணமா யெவ்விடத்துந்
தேக்கறிவு மாயிருந்த தே.

முருகக்கடவுள் வணக்கம்.

உலகமெலா மீன்ற வொருத்திதனப் பாலுண்
டிலகு கவிதைமழை யீச—னிலவு
புயமலைப்பாற் பெய்தசுகப் போரூர்வாழ் வானம்
புயமலர்த்தா ளென்முடிக்குப் போது.

நூலாசிரியர்பெயர்.

பன்னெறியி னிகல்விளைக்கும் பலசமயத்
தவருமுத்தி பதத்திற் கீது
நன்னெறியென் றுய்யவவி ரோதவுந்தி
யாரெனுநூ னல்கி னானல்
வென்னெறிதேர் மறைநெறியா கமநெறியொன்
றெனக்காட்டும் வீர சைவத்
தொன்னெறிமா கேசனெங்கள் சாந்தலிங்க
தேசிகனுந் தூயன் றானே.

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அவிரோதவுந்தியார்

மூலமும் உரையும்.

எல்லா முடையான் குருவாகி யீங்கெம
தல்ல லறுத்தானென் றுந்தீபற
அவன்றா டொழுவாமென் றுந்தீபற.

என்பது. சொல்லுவார் சொல்லும் வண்ணங்களனைத்தையும் உடைய ஒரு பூரணன் குருவடிவமாகி இவ்விடத்திற்றேன்றி ஒன்றுக்கும் பற்றாத எம்முடைய பிறவித்துன்பத்தை வேரறுத்து அருளினன்; அக்கருணைமூர்த்தியினது திருவடிகளைத் தொழுதல் செய்வாம். என்றவாறு.

சொல்லுவார் ஒன்றையொன்றொவ்வாத சமயவாதிகள். வண்ணங்களனைத்துமென்றது உருவெனல், அருவெனல், ஒன்றெனல், பலவெனல், உளதெனல், இலதெனல், முதலியவற்றை. உந்தி என்றது குழாங்கூடிய மகளிரது ஒரு விளையாட்டெனக் கொள்க. இது கடவுள் வணக்கங் கூறியது. (க)

தவிரா விரோத சமயநூ லன்று
லவிரோத வுந்தியென் றுந்தீபற
ஆமிந்நூ ளுமமென் றுந்தீ பற.

எ—து. ஒன்றுக்கொன்று மாறாத விரோதத்தினையுடைய சமய நூல்களில் இஃதும் ஒன்றன்று; ஆதலால், அவிரோதவுந்தியென்று வழங்குதற்கு உரித்தாம் இந்நூற்பெயர். எ—று.

அவிரோதம் பக்ஷபாதமில்லாமை. இது நூற்பெயர் காட்டியது. (உ)

உருவுகண் டெள்ளா துளந்தேரு மேலோர்
பொருணலந் தேராமு னுந்தீ பற
புன்சொல்கண் டெள்ளாரென் றுந்தீ பற.

எ—து. ஒருவனது வடிவின்கண்ணே குறை உண்டாயினும் அதனை நோக்கி இகழாது உள்ளத்தின்கண் உள்ள சிறப்பினை விசாரியா நிற்கிற உத்தமராயினோர் யாதொரு நூலினைக் காணு மிடத்தும் அதன்கண் உண்டாகிய பொருளினது நன்மையைத் தேருதலின்முன்பே சொல்லின்கண்ணே குறை உண்டாயினும் அதனை நோக்கி இகழார். எ—று. சொல்லினது கருத்துப் பொரு ளாமாதலினெனக் கொள்க.

இந்நூற்குச் சொல்லின்கண்ணே குறை உண்டாயினும், பொருள் சுருதி குரு சுவானுபவசித்தமாகலின், குற்றம் உண்டா காதென்பது துணிவு. (௩)

இந்நூலில் வீட்டுநெறி கூறுவான்றொடங்கி முதற்கண் அவ் வீட்டினது சிறப்புக் கூறுகின்றார்.

அறம்பொரு ளின்பம்வீ டாயவோர் நான்கிற்
சிறந்த பயன்வீடென் றுந்தீ பற
தேரின்வீ டேயெலா முந்தீ பற.

எ—து. தருமம் அருத்தம் காமம் மோக்ஷம் என்று அறிவு டையோர் அடையும் பயன்களாய் எல்லாநூல்களாலும் சொல்லப் படுமவையாகிய நான்கனுள்ளும், வீடு நிரதிசயமாதலால் சிறந்த பயனை உடையது. அஃதன்றியும், தருமாதிகளுக்கு உள்ள இலக் கணங்களும் வீட்டிற்கே உளவாகலின் மாசறத் தேருங்காலை அந்நால்வகைப் பயன்களும் அவ்வீடேயாகும். எ—று. (௪)

அஃது எங்ஙனமெனில்.

தாங்குபற் றற்ற சகலத் தியாகத்தி
ஞேங்கு தருமமே துந்தீ பற
உள்ளது வீட்டிற்கஃ துந்தீ பற.

எ—து. ஒன்றிலும் தாக்கற்றுடைய சர்வசங்கபரித்தியாகத்தினும் உயர்ந்த தருமமே இல்லை; தருமமாவது பெரும்பான்மையும் தானந்தவமென்கின்ற இரண்டின்கண்ணே அடங்குதலின். மேலாய சிவத்தினிடத்தே உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் சத்தியமாக ஒப்பித்து எவ்விடத்தும் தனது சுதந்திரத்துவம் தோன்ருமை நிற்றலின் இதற்கு மேலாகிய தானமும் இல்லை. அங்ஙனம் அது தோன்ருமல் நிற்போர்க்குச் சிவமே யொழியத் தானும் பிறரும் தோன்ருமையின் யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்னும் இதாகிதங்களிலே சிறிதும் உண்டாகாமையின் இதற்கு மேலாகிய தவமும் இல்லை. இவை வீட்டிற்கு உரியவாகலின், வீடே அறமும். எ—று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். "அன்றே யென்றனுவியுமுடலு முடைமை யெல்லாமுங்—குன்றே யனையா யென்னையாட் கொண்டபோதே கொண்டிலையோ—வின்ரே ரிடையூறெனக்குண்டோ வெண்டோண் முக்க ணெம்மானே—நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய் நானேவிதற்கு நாயகமே" எ—ம். அருட்பிரகாசம். நிறைந்த பொருளொ டியாக்கைதம் மாவியை நீடருளா—லுறைந்த குருகரத் தேதத்தஞ் செய்தவற் ருென்றனையு—மறந்து மியானென தென்னு திறைகழன் மன்னிநிற் குஞ்—சிறந்த சகலத் தியாகரி னேரறஞ் செய்தவரே." எ—ம். பரிபூரணசித்தி. "சகமென வுடலமென்னத் தகுகரணங்களென்ன—வகமென விதமதென்ன வழிவில்போ கங்களென்ன—வகைபட வுயிர்கட் காதன் மாயையம் மாயை நீக்கிப்—புகலரு முத்திசேரு மவர்கள் புண்ணியத்தி னேரே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (ரு)

பொன்ருப் பொருளே பொருளென்பர் நல்லோர
தன்றிப் பொருளியா துந்தீ பற
அல்லன மாயையென் றுந்தீ பற.

எ—து. அழிவற்றபொருளே பொருளென்று கூறுவர் நல்லோர். முத்தியே நித்தியமாதலின், அஃதன்றிப் பொருளே இல்லை. மற்றையவெவையும் அநித்தியமாகிய மாயாகாரியங்கள். எ—று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. "செல்வ நெடுமாடஞ்சென்றுசே ணோங்கிச்—செல்வ மதிதோயச் செல்வ முயர்கின்ற—செல்வர்வாழ் தில்லைச் சிற்றம் பலமேய—செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே." எ—ம். திருவாசகம். "காலமுண் டாகவே காதல்செய் துய்மின் கருதரிய—ஞாலமுண்டானொடு நான்முகன் வானவர் நண்ணரிய—வாலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப் பிரான்றன் னடியவர்க்கு—மூலபண் டாரம் வழங்குகின் ருன்வந்து முந்துமினே." அன்றியும், "ஓடுங் கவந்தியு மேயுறவென்றிட் டுள்கசிந்து—தேடும் பொருளுஞ் சிவன் கழலேயெனத் தெளிந்து—கூடு முயிருங் குமண்டை யிடக்குனித்தடியே—னாடுங் குலாத் தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே." எ—ம். அஞ்ஞவதைப்பரணி. "என்றும் பொருவரிய வின்பப் பொருளுடையார்—பொன்றும் பொருளும் பொருளாகப் போற்றுவரோ." எ—ம். மோகவதைப்பரணி. "கொழுங்கனலோ வவிப்பதுவுங் கோபமெனுங் கெழுங்கனலே—வழங்குவது மழிபொருளோ மறைதேடும் வான்பொருளே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க.

பூரண மும்மாம் பொருவிலா னந்தக்கு
நேரியா தின்பம்வே றுந்தீ பற
நீங்காச் சுகமதே யுந்தீ பற.

எ—து. முற்கூறிய நித்தியத்துவமுமல்லாமல் பரிபூரணமுமாயிருந்துள்ள ஒப்பற்ற நிரதிசயானந்தமே ஆனந்தம் அல்லது அதற்கு இணையாய் வேறே ஒரு இன்பமும் இல்லை. நித்தியமாகை

யால் காலத்தினாலும், பூரணமாகையால் தேசத்தினாலும், நீக்கமற்றுள்ளதாயிருக்கிற சுகமும் அதுவே. எ-று.

மற்றுள்ள மாயாபோகங்களெல்லாம் தோற்றமுடையனவாகையால் நாசமும், நாசத்தை அடைவதற்கு முன்னும் பரிச்சின்னமாகையால் நீக்கமும், நீங்குதற்கு முன்னும் பலவாய் உயர்ச்சி தாழ்ச்சியுடையனவாகையால் ஒன்றுக்கொன்று அதிசயமும், உடையனவாம்: ஆதலின், அவை துக்கமேயன்றிச் சுகமல்லவென்பது கருத்து.

இ-ம். திருக்கடைக்காப்பு. "நிறைவெண் கொடிமாட நெற்றிநேர் தீண்டப்—பிறைவந் திறைதாக்கும் பேரம்ப லந்தில்லைச்—சிறைவண் டறையோவாச் சிற்றம் பலமேய—விறைவன் கழலேத்து மின்ப மின்பமே." எ-ம். திருவாசகம். "தினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவினிற்றே னுண்ணாதே—நினைத்தொறுங் காண்டொறும் பேசுந்தோறு மெப்போது—மனைத்தெலும் புண்ணெகவானந்தத் தேன்சொரியுங்—குனிப்புடை யானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ." எ-ம். சிவானந்தமாலை. "துன்பமயக் காகியபொய்த் துட்டபந்த நோயதனை—யின்பமெனக் கொண்டிங் கிழந்தேனே-யன்பிலெழுந்—தோவாத மெய்யுணர்வா யுள்ளேநின் றுள்ளுருக்குந்—தாவாவா னந்தந் தனை." எ-ம். கலிமடல். "அருநான் மறைநூலொ டாகமநூன் மற்று—முரைசான்ற நூலெல்லா மோதுகின்ற தோரிற்—பொருணான்கே யந்நான்கும் பொய்மையற மெய்மை—தெரிவார் தெரியுங்காற் றீங்கொன்று மேவா—திருபா திகமென்றே நேரே தருமப்—பொருளா வதுமென்றும் பொன்றுப் பொருளே—யிரியாத வின்பமே யின்பஞ்சென் றெய்தற்—கரிதாய வீடு மதுவேயாய் நின்ற—லுரையாடுவ தெல்லா மொன்றாய வின்பப்—பெருமானை யல்லவோ பேதமாய் வேறே—பொருணாடி நின்ற புலம்புவோர்க் கந்தப்—பரமானந் தத்தைப் பகரப் படுமே." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (எ)

ஆதலாற் பெற்ற வறிவாற் பெறும்பய
னேதும்வீ டேயென வுந்தீ பற
உண்மைநூல் யாவுமென் றுந்தீ பற.

எ—து. சர்வசங்க பரித்தியாகத்தின் எய்துவதாய் நித்திய பூரண நிரதிசயானந்தத்தை யுடையாதியாது அதுவே வீடுமாதலின் ஒருவன் பெறுதற்கரிய பிறவியையும், அதிலும் பெறுதற்கரிய நுண்ணூலுணர்வையும், பெற்றகாலையின் அங்ஙனம் பெற்ற வறிவாற் பெறும்பயனாவது வீடொன்றுமேயெனக் கூறாநிற்கும் அவர்கற்ற யதார்த்தமாகிய வேதாதிநூல்களனைத்தும். எ—று.

இ—ம். தேவிகாலோத்தரம். "பிறந்து பெற்ற வறிவாற் பெறும்பய—னிறைந்த நீர்முகி னீங்கிய வானென—வறிந்து தம்மை யமல வியாபகஞ்—செறிந்து நல்ல தியானத் திருத்தலே." எ—ம். திருவள்ளுவநாயனார். "கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ—னற்றா டொழாஅ ரெனின்." எ—ம். திருமந்திரம். "முன்னைப் பிறவியிற் செய்த முதுதவம்—பின்னைப் பிறவியிற் பெற்றாலறியலாந்—தன்னை யறிவ தறிவாமஃ தன்றிப்—பின்னை யறிவது பேயறி வாமே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.()

மேல் வீட்டினைச் சாதித்தற்கு ஏதுகூறுகின்றார்.

வீடுஞா னத்தன்றி மேவொணா தாகையாற்
கூடுவோ னந்தவாழ் வுந்தீ பற
கோதின்மெய்ஞ் ஞானியென் றுந்தீ பற.

எ—து. முத்திசாதனமாகிய சரியாதிநான்கனுள் ஞானமொன்றுமே முத்திசாதனமாம் மற்றையமூன்றும் ஞானத்திற்குச் சாதனமன்றி முத்திக்குச் சாதனமாகாமையால், அந்தமுத்தியாகிய பேரானந்த வாழ்வைக் கூடுமவன் குற்றமற்ற மெய்யுணர்வையுடையோனே, மற்றையர் அல்லர். எ—று. குற்றமாவது ஐயந்திரிபெனக்கொள்க.

இ—ம். சிவஞானசித்தியார். "ஞானத்தால் வீடென்றே நான்மறைகள் புராண நல்லவாகமஞ் சொல்ல வல்லவா மென்னு—மூனத்தா ரென்கடவா ரஞ்ஞா னத்தா லுறுவதுதான் பந்தமுயர் மெய்ஞ்ஞா னந்தா—ஞனத்தா லதுபோவ தலர்கதிர்மு னிருள்போ லஞ்ஞான மறப் பந்தமறு முத்தியாகு—மீனத்தார் ஞானங்க ளல்லா ஞான மிறைவனடி ஞானமே ஞானமென்பர்." எ—ம். திருமந்திரம். "ஞானத்தின் மிக்க தவநெறி நாட்டில்லை—ஞானத்தின் மிக்க சமயமு நன்றன்று—ஞானத்தின் மிக்கவை நன்முத்தி நல்காவான்—ஞானத்தின் மிக்கார் நரரின்மிக் காரே." எ—ம். பிரபுலிங்கலீலை. "உரைசெயிற் பரமஞான மொன்றுமே முத்திக் கேது—சரியைநற் கிரியை யோகந்தாமொரு மூன்று ஞான—மருவுதற் கேதுவென்றே மறைபுகன் றுரைக்கு மிந்தக்—கருவியைப் பொருளென் றெண்ணிக் களிப்பவர் கயவ ரன்றே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௯)

மெய்யுணர்வுடையோனது இலக்கணம் யாதெனின்.

யானென தென்செருக் கீர்த்த மகனேமெய்ஞ்
ஞானியென் றோதிய வுந்தீ பற
நான்மறை யாதிய வுந்தீ பற.

எ—து. யானென்றும் எனதென்றும் இந்நிலைக்கட் கூறப்படுவதாகிய மயக்கத்தினை அறுத்துள்ள புருஷன் யாவன் அவனே மெய்யுணர்வுடையோனென்று கூறுகிற்கும் வேதமுதலிய பலகலைகளும். எ—று.

இ—ம். திருவள்ளுவநாயனார். "யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்—குயர்ந்த வுலகம் புகும்." எ—ம். திருவாய்மொழி. "நீர்நுமம தென்றிவை—வேர்முதன் மாய்த்திறை—சேர்மினுயிர்க்கது—நேர்நிறை யில்லே." எ—ம். பிரபுலிங்கலீலை. "யானென தென்ப திருந்திடு காறு—ஞான முறுவது நண்ணில

ணுயிற்—ருனிலே யாத சகந்திகழ் கிற்குந்—தீனமிலாத சிவந்திக ழாதே." எ–ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (கo)

யாதினையாதினையானென தென்பதென்னின்.

தேகாதி நான்கனுட் டேக கரணங்க
ளாகு மியானென்ப துந்தீ பற
வலமற் றெனதென்ப துந்தீ பற.

எ–து. இந்நிலைக்கண் உயிர்களுக்கு மாயையினுண்டாகிய தனு கரண புவன போகங்கள் நான்கினுள்ளும் தனுகரணங்கள் யானென்றும், புவனபோகங்கள் எனதென்றும், சொல்லப்படும். எ–று.

தனுவென்றது தேகத்தை. கரணமென்றது அந்தக்கரண புறக்கரணங்களை. புவனமென்றது பூ பூதராதிப் பிரபஞ்சத்தை. போகமென்றது சத்தாதிவிடயங்களை. இவற்றுள் கரணங்கள் தனுவுக்கு அபேதமாயும், புவனங்கள்போகத்துக்கு அபேதமாயும், நிற்கையால்,தேகபோகமென்றிரண்டாகவும்சொல்லப்படுமெனக்கொள்க.

தனுகரணங்கள் ஸ்தூலமாய் அசித்தாய் அநித்தியமாய் உள்ளன; ஆன்மா சூக்குமமாய்ச் சித்தாய் நித்தியமாய் உள்ளது; இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபாடாதலின், உயிர்களுக்குத் தனுகரணங்களை யானென்னும் ஐக்கியாத்தியாசம் எங்ஙனம் கூடிற்றென்னில்.

அழிதேக மன்னுயிர்க் கன்னிய மேயேனும்
பழமோகத் தால்யானென் றுந்தீ பற
பற்றுமை யொற்றுமை யுந்தீ பற.

எ–து. அநித்தியமாகிய சரீரம் நிலைபேறுடைய உயிர்களுக்கு விசாதீயமேயாயினும் உயிர்கள் உள்ளவன்றே உண்டாய் அநாதியாயிருந்துள்ள அஞ்ஞான சம்பந்தத்தினுலே சிறியவிளக்கமாய் நிற்கின்ற தனுவாதிகளைத் தானென்று அபிமானித்த பிராந்தியே ஐக்கியம். எ–று. (கஉ)

ஒருவனுக்குத் தேகத்தை நானென்னும் அகப்பற்ருகிய அகங் காரப் பிரர்ந்தியை நீக்குதற்கு உபாயம் யாதென்னின்.

விறகா ரழல்போலு மின்ஞர்பொன் ஞதி
யுறுகாறு மந்தமை யுந்தீ பற
உள்ளக்கண் மாருதென் றுந்தீ பற.

எ—து. புறப்பற்ருகிய பெண் பொன் முதலிய பொருள்கள் சூழ்ந்துள்ளவளவும் முற்கூறப்பட்ட அகப்பற்ருனது விறகுபெற்ற தழல்போல் முறுகுவதல்லது ஆத்துமாவிடத்து நீங்காது. எ—று.

இ—ம். தேவிகாலோத்தரம். "மூண்டு பற்றி முழங்கி யெழுங் கன—லீண்டு காட்ட மிலதே விலதாகுந்—தீண்டு மப்பொருளின் றெளிற் சித்தமு—மாண்டு தோற்ற மிலதாய் மடிந்திடும்." எ—ம். திருவள்ளுவர். "அடல்வேண்டு மைந்தன் புலத்தை விடல் வேண் டும்—வேண்டிய வெல்லா மொருங்கு." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (கரு)

வேரினைக் களையிற் கொடிமுதலிய வாடுதல்போலும் யானெ ன்னும் அகப்பற்றை முன்பு நீக்கின் அதன் சார்பாகிய புறப்பற் ருத்தானே நீங்கிவிடும். இஃது ஒழிந்து புறப்பற்றை முன்பு நீக் கின் அதனல் அகப்பற்று ஒழியுமென்பது விருத்தமாகையால் அது கூடாதென்னின்,

நீக்காமுற் சூழ்காடு நெடெயிற் கொள்ளொணு
போக்கார் புறப்பற்றே லுந்தீ பற
போமே யகப்பற்றென் றுந்தீ பற.

எ—து. சூழ்ந்துள்ள காட்டை வெட்டி வெளிசெய்யாவிடத்து நிலைபெற்று நடுநின்ற எயிலைக்கவருதல் கூடாது: அதுபோல எனதென்னும் புறப்பற்றை நீக்காராயின் யானென்னும் அகப் பற்று ஒழியாது. எ—று.

இ—ம். அஞ்ஞவதைப்பரணி. "சுற்றமொ டுற்ற துவந்துவ மெல்லா—மற்றவர் தம்மொடு மற்றவர் தாமே." எ—ம். "கதறிய வாழியாறி யாடுதல் கருதினர் யாவர்தா மியாவையு—முதறிய ருத போது நாடொறு மொழுக விடாத வாரவாரமே." எ—ம். "கழிய நிலாதபோது சேறது கழுவி யிலாப மேதி யாவையு—மொழிய நிலாதபோது மாசற வுதற வொணுது பாச மூடுமே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கச)

ஒருவன் புறப்பற்று நீக்கியமாத்திரத்து அவனுக்கு அகப்பற்று ஒழியுமோவெனின்.

புறப்பற் றெலாந்தூரப் போக்கிமீட் டெண்ணு
துறப்பற்றின் மெய்யுணர் வுந்தீ பற
ஓடு மகப்பற்றென் றுந்தீ பற.

எ—து. எனதென்னும் பொருள்களனைத்தையும் ஒரு சற்றும் தாக்காது தூரத்திலே போவனவாகக் கைவிட்டு அவ்வாசனையும் மனத்தின்கண்ணே தோன்றுமலொழித்துத் தன்னுண்மைக்கண் முறுகப்பற்றி நிற்கின், சுவடுந்தோன்றுமல் நீங்கும் அகப்பற்று. எ—று. தூரப்போக்கியென்றது விட்டபொருளினது நாமரூபங்கள் மீண்டும் தனதிந்திரியங்களுக்கு விடயமாக்காமையெனக் கொள்க.

புறப்பற்றெல்லாம் நீக்கவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "இயல்பாகு நோன்பிற்கொன் றின்மை யுடைமை—மயலாகு மற்றும் பெயர்த்து." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. அவற்றினைத் தூரப்போக்கி மீண்டும் அவ்வாசனையும் தோன்றுமை அடக்கவேண்டு மென்பதற்குப் பிரமாணம்: ஒழிவிலொடுக்கம். "கரையடுக்க வந்தாற் றிரையலைக்குங் கப்பல்—பொருளடுத்தாற் றேன்றும் பொய்ப்போதம் - விருதினவன்—வெற்றிக் குழிகுதித் தோன் போல்வேண்டும் விட்டதுபின் பற்றுமதிற் சிக்கென நிற்பாய்." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. மெய்யுணர்வின்கண் முறுகப்பற்றி நிற்கின் அகப்பற்றெழியு மென்பதற்குப் பிரமாணம்:

திருவள்ளுவர். "பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்—பற் றுக பற்று விடற்கு." எ-ம். தேவாரம். விறகிற் றீயினன் பாலிற் படுநெய்போன்—மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியா—னுறவு கோனட் டுணர்வு கயிற்றினன்—முறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே." எ-ம். ஞானவாசிட்டம். "மோக வற்சநா பிக்கொடி முளைத்தெழு மூலஞ்—சோகமாசுண மிருந்தர சாள்வதோர் சூழ—லாக மேமுதல் யானென தென்னு மஞ்ஞான—மேக மாகிய பரா பரர் தோன்றினு விறக்கும்." எ-ம். சிவஞானசித்தியார். "யான் செய்தேன் பிறர்செய்தா ரென்னதியா னென்னு மிக்கோணை ஞானவெரியால் வெதுப்பி நிமிர்த்துத்—தான்செவ்வே நின்றிட வத் தத்துவன்றா னேரே தனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொ ழித்திட்டோடு—நான்செய்தே னெனுமவர்க்குத் தானங்கின்றி நண்ணுவிக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிக்குங் கன்ம—மூன்செய்யா ஞானர்க்கா னுதிப்பி னல்லா லொருவருக்கும் யானெனதிங் கொ ழியாதன்றே." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கரு)

அகப்பற்றை ஒழித்தற்கு மெய்யுணர்வே காரணமாயின் அதனை எவ்விதத்தாலும் சாதித்தல் வேண்டுமென்றது முன்பு புறப்பற்றை நீக்கிப் பின்பு சாதித்தல் வேண்டுமென்பானே னெனின்.

வேண்டா துறத்தலே மெய்யுணர் வென்பதொன்
றீண்டிடை யூறுதற் றுந்தீ பற
எய்துமே லில்லையென் றுந்தீ பற.

எ-து. மெய்யுணர் வென்பது ஒரு பரமகேவலப்பொருள்; இவ்விடத்து இல்வாழ்க்கையோடு கூடியிருக்கவும் ஓரிடை யூறி ன்றி ஒருவனாலே சாதிக்கப்படுமாயின், அவன் இல்வாழ்க்கையைத் துறக்கவே வேண்டாம். எ-று. (கசு)

ஆயின், இல்வாழ்க்கையை நீங்காவிடத்து மெய்யுணர்வு இடை யூறின்றித் தலைக்கூடாதோவெனின்.

குடும்பபா ரந்தலைக் கொண்டவர்க் கல்லல்
விடும்பரி சின்மையா லுந்தீ பற
மெய்யுண வெங்ஙன முந்தீ பற.

எ-து. தாய் தந்தை மனை மக்கள் சுற்றமென்னுங் குடும்பத்தைத் தனதென்றும், அவற்றினைத் தாங்கும் அதிகாரமுடையோன் தானென்றும், அபிமானம்பூண்ட ஒருவன் அக்குழாங்களோடும் கூடி நுகர்தற்கு விஷய சுகங்களைத் தேடுதலாலும், அவை பொருளினாலன்றி வாராமையின் அப்பொருளைத் தேடற்கு முயலுதலாலும், அங்ஙனம் முயலுமிடத்து அவற்றிற்கு வரும் இடையூறுகளை நீக்கவேண்டுதலாலும், அவ்வாறு கூட்டப்பட்ட பொருளுக்குப் பிறரால் அழிவு வாராமல் காத்தலாலும், அப்பொருளினைக் காலதேசங்களறிந்து நுகருதலாலும், அக்காலையில் தமது குழாங்களுக்கும் தமக்கும் வரும் தாபத்திரயங்களை நோக்கி வருந்துதலாலும், இவை முதலிய அல்லல்கள் அனந்தம் இடையறாது சூழ்தலின், அவற்றினை நீக்கிச் சற்குருவை அடைந்து நித்தியாநித்தியப் பொருள்களைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிகுதலே கூடாது. கூடினும், தன்னுண்மைக்கண் ஒருகணமேனும் நிட்டாபரனாய்ச் சித்தசலனம் அற்று இருத்தல் கூடாது. அஃது ஒருகாலையிற் கூடினும், கூடியவுணர்வு முதிர்வளவில் ஓரோரிடையூறுகளால் சித்தசலனம் பிறந்து மெய்யுணர்வு நீங்கிவிடும். அது நீங்கவே, அகப்பற்றும் அவனுக்கு நீங்காது. எ-று.

இ-ம். திருவள்ளுவர். "பற்றி விடாஅ விடும்பைகள் பற்றினைப்—பற்றி விடாஅ தவர்க்கு." எ-ம். திருக்கடைக்காப்பு. "தந்தைதாய் தன்னுடன் றோன்றினார் புத்திரர் தாரமென்னும்—பந்தநீங் காதவர்க் குய்ந்துபோக் கில்லெனப் பற்றினாயே—வெந்தநீ றாடியா ராதியார் சோதியார் வேதகீத—ரெந்தையா ரூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்சனெஞ்சே." எ-ம். தேவாரம். "பழகினால் வரும் பண்டுள சுற்றமும்—விழவி டாவிடின்

வேண்டிய தெய்தொணு—திகழ்கொள் சேறையுட் செந்நெறி மேவிய—வழுக ருருள ரஞ்சுவ தென்னுக்கே.” அன்றியும், “அருந்த மும்மனை யாளொடு மக்களும்—பொருத்த மில்லை போல் லாதது போகட்டுங்—கருத்தன் கண்ணுத லண்ணல் காட்டுப்பள்ளித்—திருத்தன் சேவடி யைச்சென்று சேர்மினே.” எ—ம். திருப்பாட்டு. “பதியுஞ் சுற்றமும் பெற்ற மக்களும் பண்டையார்கல்ல பெண்டிரு—நிதியு மிம்மனை வாழும் வாழ்க்கை நினைப்பொழிமட நெஞ்சமே—மதியஞ் சேர்சடைக் கங்கை யானிட மகிழ மல்லிகை சண்பகம்—புதிய பூமலர்ந் தெல்லி ஞறும் புறம்ப யந்தொழப் போதுமே.” எ—ம். திருவாசகம். “தாமே தமக்குச் சுற்றமுந் தாமேதமக்கு விதிவகையும்—யாமா ரெமதார் பாசமாரென்ன மாய மிவை போகக்—கோமான் பண்டைத் தொண்டரொடு மவன்றன் குறிப்பே குறிக்கொண்டு—போமாறமைமின் பொய்நீக்கிப் புயங்க னுள்வான் பொன்னடிக்கே.” எ—ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார். “திருவடி பிடித்து வெருவரல் விட்டு—மக்களு மனையு மொக்கலுந் திருவும்—பொருளென நினையாதுன் னருளினை நினைந்து.” எ—ம். கந்தரனுபூதி. “வளைபட் டகைமா தொடுமக் களெனுர்—தளைபட் டழியத் தகுமோ தகுமோ—கிளைபட் டெழுசூ ருரமுங் கிரியுந்—துளைபட் டுருவத் தொடும்வே லவனே.” எ—ம். திருவாய்மொழி. “கொண்ட பெண்டீர் மக்களுற்றார் சுற்றத்தவர் பிறருங்—கண்டதோடு பட்டதல்லாற் காதன்மற் றியாதுமில்லை—யெண்டிசையுங் கீழுமேலு முற்றவு முண்டபிரான்—றொண்டரோமா யுய்யி னல்லாலில்லை கண்டீர் துணையே.” எ—ம். தத்துவராயர். “தந்தையொடு தாய் மைந்தர் முன்பினுடன் வந்தார் தாரமொடு பேர்கிளை கூடுமுறவாகும்—பந்தமென வேவந்த தொந்தமிவை யொன்றிற் பட்டதல காணுமிவை விட்டுவிடுவோரா—வந்தமுந் நானன்றி யென்றுமுள தானே யண்டமுத லாயன்றி நின்ற பொருளுமா—விந்தவுல கேவந்து தந்தருளுமாறு தெந்தைசொரு

பானந்த னென்று மொழியீரே." எ-ம். சிவதருமோத்தரம். "மண் ணினுந் தனத்தினு மனைக்கு வாய்த்தநற்—பெண்ணினு மகவி னும் பெரியபேரினுந்—துண்ணென விழைவினைத் துறந்த தூய ரே—விண்ணினு மின்புடன் விளங்கி மேவுவார்." எ-ம். ஞான வாசிட்டம். "தாரதன மிகுமென்னிற் றளையாகு மப்பாசந் தளைத் துக் கொண்டா—லாரதனை யறுத்தகலும் விரகுடையா ரறிவிலா ராசைவிஞ்சிக்—கூரிதய மப்போகத் துழன்றுழக்குங் கொடுந்துய ரைக் குறித்த போதே-தீரதையா மறிஞருக்கு விரத்தியுள தாய்ச் சித்தந் தெளியுமன்றே." எ-ம். பரமார்த்ததரிசனம். "இறவா வகைதன் னுள்ளத்தை யடக்கு மவனே தனக்கென்று—முறவா யுள்ளா னல்லாதார் தமக்கே பகையா யொழுகுவார்—துறவா தொழுகுந் துவந்துவங்க டுறந்தோன் றனையே தொடர்ந்த வன் பான்—மறவாதெழுந்த மெய்யறிவிம் மாயை மறைக்க மறையா தால்." எ-ம். அமுதசாரம். "மடம்படுமிப் பிறவி மாற்ற நினைவா ர்க்—குடம்பு மிகையென் றுணர்வுற்-றடங்கத்—துறவா மனிதர்க் கெளிதன்றோ துஞ்சிப்—பிறவா நெறியைப் பெற." எ-ம். ஞான சூரியன். "உடலை யொண்பொரு ளினையுல கியல்பினை யுயர்குல நெறிதன்னை—யடையு மைந்தர்தாய் தந்தைநன் மனையென வறை தரு மவர்தம்மை—விடவி கழ்ந்திறை கழலிணை மருவிய விமலர் தங் களையெல்லா—முடைய நன்குறு மொழிமறை முனிவர்க ளுரைப்பராத் தர்களென்றே." எ-ம். நாலடி. "துன்பம் பலநா ளுழந்து மொருநாளை—யின்பமே காமுறுவ ரேழையா-ரின்ப—மிடைதெரிந் தின்னுமை நோக்கி மனையா—றடைவொழிந்த ரான்ற மைந்தார்." எ-ம். சிவானந்தமாலை. "உடம்பு மனைவிமக வுற்றோரோ டோர்கே—ளடைந்த தனம் வீடடிமை காணி-தொடர்ந்தவிவை—யென்னவெனுஞ் சொன்னினைவுபோன விறையருளான்—மன்னிய வனைப்பெறுமான் மா." எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். "நாடுநகர் வீடு டையா டாய்தந்தை நட்புமக்கண்—மாடுகுலம் பொன்னுடன்பின்

வாதனைகள்-கூடத்—தொடுத்தவலைக் கண்ணித் தொட்கிதை யிப்போது—விடப்பெறுவா ரேன்பிறப்பார் மேல்.” எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கஎ)

ஆயிற் குடும்பசகிதராய் நின்று மெய்யுணர்வடைந்தோர்கள் இலரோவெனின்.

கற்றழீஇ முந்நீர் கடந்தோரு முண்மையா
னிற்றழீஇ மெய்யுணர் வுந்தீ பற
எய்ந்தோரு மில்லெனு ருந்தீ பற.

எ—து. கல்லைப் புணையாகத் தழுவிக்கொண்டு சமுத்திரத்தைக் கடந்தோரும் ஒருவருண்டாகையால், மனைவாழ்க்கையைத் தழுவி நின்றுகொண்டு மெய்யுணர்வை அடைந்தோரையும் இல்லையென்று சொல்லார்கள் பெரியோர்கள். எ—று.

எனவே அந்நிலைக்கண் மெய்யுணர்வை அடைதல் அரிதென்றது எனக்கொள்க. அங்ஙனங் கடல்கடந்தவர் அப்பமூர்த்திகள்.()

ஆயின் எல்லார்க்குந் துறவடைகுதல் கூடுமோவெனின்.

எல்லோர்க்குங் காலன் றுறவீவ னீயாமு
னல்லோர் துறப்பர்தா முந்தீ பற
நன்றறி வார்களென் றுந்தீ பற.

எ—து. ஆண் பெண் அலியென்று கூறப்பட்ட அனைவர்க்கும் யமன் சடிதியிலே பற்றொழிவு கொடாநிற்பன்; அவன் வந்து சரீரநீக்கஞ் செய்வதற்கு முன்னம் தாமே அச்சரீரத்தின் கண்ணே பற்றொழிந்து அதன் சார்பாகிய புறப்பற்றையும் கைவிட்டு மெய்யுணர்வடைவோரே நன்மையினை யுடையராவர். அவரே தமக்கு உறுதியாயின அறிவார். எ—று.

இ—ம். சித்தாந்தகரணம். “எல்லோர்க்குங் காலன் றுறவீவனீந்தபிற்கேள்—பல்லோரு மாய்த்தமனைப் பாலுடலை-யொல்லையினில்—வைப்பர் சமாதியிந்த வாறவர்செ யாமுனலோ—ரப்பரிசே தாம்புரிவ ரால்.” எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.()

துறவடைந்தோர் அடைந்த மாத்திரத்திற்செய்யும் கருமம் யாதென்னின்.

இருமையுண் மைவல்லோர்க் கிம்மெய்கொண் டம்மெய்
விரவினுய்ந் தெய்தலே யுந்தீ பற
வேலையா சானையுற் றுந்தீ பற.

எ—து. ஒரு மெய்யென்னும் பெயரினையுடைய சரீரத்தினது அசுத்தமும் அஃது அளவற்ற துக்கத்தோடும் அவதி அறிதற்கு அரிய அநித்தியத்தோடும் கூடியிருத்தலையும் மற்றுமொரு மெய் யென்னுமியல்பினையுடைய வீட்டினது பரிசுத்தமும் அதனது நிரதி சயானந்தமும் நித்தியத்தன்மையும் அந்த வீட்டினை அடைவதற்கு இந்தச் சரீரம் இன்றியமையாமையும், சென்மாந்தரத்திலே செய்த தபோபலத்தால் இந்தச் சரீரம் பெற்ற அருமையும், பிரத்தியக்ஷ த்திலுைம் வாக்கியத்திலுைம் கண்டும், கேட்டும், அறிந்துளோ ர்க்கு இந்தச்சரீரம் நீங்குவதற்கு முன்பே அநாசாரியனை நீங்கி ஞானசாரியனை அடைந்து அதிசீக்கிரத்தில் வீட்டு நெறியை விசா ரித்து நிட்டை கூடுதலே கருமம். எ—று.

இந்தத்தேகம் அசுத்தமும், துக்கமும், நிலையாமையும், உடைய தென்பது பிரத்தியக்ஷமாயினும், பெத்தான்மாக்கணிமித்தம் புரா தனர் கூறியிருத்தலின் வாக்கியப்பிரமாணமும் காட்டுதும்.

தேகமிழிவுடைய தென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருக்கடைக் காப்பு. “என்பிறைற்கழி நிரைத்திறைச்சி மண்சுவரெறிந்திது நம் மில்லம்—புண்புலா னறுதோல் போர்த்துப் பொல்லாமையான் முகடு கொண்டு—முன்பெலா மொன்பது வாசலார் குரம்பையின் மூழ்கிடாதே—யன்பனூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண்டஞ்ச னெஞ்சே.” எ—ம். திருப்பாட்டு. “உதிரநீ ரிறைச்சிக்குப்பை யெடு த்தது மலர்க்குக் கைம்மேல்—வருவதோர் மாயக்கூரை வாழ்வ தோர் வாழ்வு வேண்டேன்—கரியமா லயனுந் தேடிக் கழலிணை

காணமாட்டா—வரியனாய் நின்ற வாறா ரப்பனே யஞ்சி னேனே.” எ-ம். திருவாசகம். “பொத்தை யூன்சுவர் புழுப்பொதிந் துளுத்தசும் பொழுகிய பொய்க்கூரை—யித்தை மெய்யெனக் கருதிநின் றிடர்க்கடற் சுழித்தலைப் படுவேனை—முத்து மாமணி மாணிக்க வயிரத்த பவளத்தின் முழுச்சோதி—யத்த னாண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே.” எ-ம். சிவதருமோத்தரம். பொற்கடத்துண் மலம்பொருந்திற் புல்லியரும் பொருணசையா—லக்கடத்தைப் பற்றி யெடா ரங்கையினா லவனிதனின்—மக்கடமதுடலினைத்தா மலபாண்ட மெனவறிந்து—மெக்கணக்கா லிகழாதே யுருவருப்பற் றிருக்கின்றார். எ-ம். “அடுத்தவை யூத்தையாக்கு முடம்பைநல் லறிவாற்றேலை—விடுத்துளே வேறு வேறாரம்பினோ டிறைச்சி யென்பாற்—றொடுத்தவிம் மாலை தன்னைத் தூய்தின்மை நோக்கித் துன்ப—மெடுத்தவிக் காமபாச மெறிகிலாதென்னே யென்னே.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

தேகம் துன்பமுடையதென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவானந்தமாலை. “இருவகையா மான்மிகமிக் காயத்தி னெஞ்சின்—வருமவைதா னோதக்கேண் மாணாப்-பொருவரிய—குன்மமதிசாரம் வெப்புக் கொடுஞ்சூலை—யன்னபிற வின்னங்கே ளாய்.” அன்றியும், “மக்களொடு துட்ட மிருகம்பேய் வன்பசுநற்—பக்கிபறிப் போரசுரர் பற்பலவுந்-தொக்கிலுறல்—சோகமசூயை யபிமான மாற்சரிய—மாகுபல வுள்ளுறநோ யாம்.” அன்றியும், “சீதமுடன் வெம்மை செறிந்து மிகச்சலிக்கும்—வாத மழைதடித்து வானிலிடி-தீதிற்—கௌரியொரு பாகன் கருணையினாலாகும்—பௌதிகமீ தென்றே பகர்.” அன்றியும், “கருவா யுதரத்திற் கட்டுண்டன் மண்ணி—லுருவாகி யுற்பவித்த லோங்க-னரைதிரைதான்—மைவிரவுஞ் ஞான மரணா கஞ்சனனர்—தெய்விக மீதென்றே தெளி.” எ-ம். சிவதருமோத்தரம். “அன்னைதன் வயிற்றிடை யனேக துன்பமே—பின்னையும் பிறப்புழிப் பெரிது துன்பமே—தன்னைய ரறவுரை

தரிக்கத் தாதையோர்—சொன்னவில் குரவனுஞ் சுளியத் துன்பமே.” அன்றியும். “காலையு மலத்திறற் கடிது துன்பமே—சாலவும் பசியினுற் றளர்வ ருச்சியின்—மாலையிற் காமமு மலியவாடுவர்—வேலைகடொறுமிடர் விளையும் விஞ்சியே.” எ—ம். தத்துவாமிர்தம். “பிணிகளுங் கவலையும் பேசி னேழ்கட—லணைதரு மணலினு மனந்த கோடியா—லிணைதரும் பிறவியி லிடரலாதொரு—கணமது மிலதெனக் கண்டு நொந்தனன்.” எ—ம். வரும். மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க.

தேகமநித்தியமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். “நெருந லுளனொருவ னின்றில்லை யென்னும்—பெருமை யுடைத்திவ்வுலகு.” எ—ம். திருக்கடைக்காப்பு. “தந்தையார் போயினர் தாயரும் போயினர் தாமும் போவார்—கொந்தவேல் கொண்டொரு கூற்றத்தார் பார்க்கின்றார் கொண்டுபோவா—ரெந்தநாள் வாழ்வதற் கேமனம் வைத்தியா லேழைநெஞ்சே—யந்தண ரூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்ச னெஞ்சே.” எ—ம். தேவாரம். “நடலை வாழ்வுகொண் டென்செய்தீர் நாணிலீர்—சுடலை சேர்வது சொற்பிர மாணமே—கடலி னஞ்சமு துண்டவர் கைவிட்டா—லுடலி னர்கிடந் தூர்முனி பண்டமே.” எ—ம். திருப்பாட்டு. “பரிந்த சுற்றமு மற்றும்வன் றுணையும் பலருங் கண்டழு தெழவுயிருடலைப்—பிரிந்து போமிது நிச்சய மறிந்தாற் 'பேதை வாழ்வெனும் பிணக்கினைத் தவிர்ந்து—கருந்த டங்கணி பங்கனை யுயிரைக் கால காலனைக் கடவுளை விரும்பிச்—செருந்தி பொன்மலர் திருத்திணை நகருட் சிவக்கொ ழுந்தினைச் சென்றடை மின்னே.” எ—ம். கந்தரனுபூதி. “கூகாவென வென்கிளை கூடியழப்—போகா வகை மெய்ப்பொருள் பேசியவா—நாகா சலவே லவநா லுகவித்தியாகா சுரலோக சிகாமணியே.” எ—ம். கந்தரலங்காரம். கூர்கொண்ட வேலனைப் போற்றும லேற்றங்கொண் டாடுவிர்காள்—போகொண்ட காலனு மைக்கொண்டு போமன்று பூண்பனவுந்—தா

கொண்ட மாதரு மாளிகை யும்பணச் சாளிகையு—மார்கொண்டு போவரை யோகெடுவீர்நும் மறிவின்மையே.” எ—ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார் பாடல். “வினைப்போக மேயொரு தேகங்கண்டாய்வினை தானொழிந்தாற்—றினைப்போ தளவுநில்லாதுகண்டாய் சிவன்பாத நினை—நினைப்போரைமேவு நினையாரை நீங்கிந்நெறியினின்று-லுனைப்போ லொருவருண் டோமன மேயெனக் குற்றவரே.” எ—ம். திருவாய்மொழி. “மின்னி னிலையிலிம்—மன்னுயிராக்கைக—ளென்னு மிடத்திறை—யுன்னு மினீரே.” ஞானவாசிட்டம். “சிறியுமர சுஞ்செயலு மிவ்வுடம்பும் வேண்டுவது நிற்கின்றே—விதியில் வருங் காலனுவிவை யெல்லாஞ் சிலநாளில் வீந்து போகு—முதிரமொடு தசையுடைத் தாயுடை வதியல்பாய்த்தாழ்ந்தோ ருயர்ந்தோ ரொத்த—வதிகசரா மரணமுறுந் தரமறியா ரிவ்வுடலி னழகென் கொல்லோ.” எ—ம். நாலடியார். ‘புன்னுனிமே னீர்போ னிலையாமை யென்றெண்ணி—யின்னினியே செய்க வறவினை-யின்னினியே—நின்று னிருந்தான் கிடந்தான்றன் கேளலறச்—சென்று னெனப்படுதலால்.” எ—ம். சிவஞானசித்தியார். “கருவினு ளழிவ தாயுங் கழிந்திடா தழிவதாயும்—பரிணமித் தழிவ தாயும் பாலனு யழிவ தாயுந்—தருணனுயழிவ தாயுந் தானரைத் தழிவதாயு—முருவமே யழிவேயானுமுள்ளபோ தேபாருய்ய.” எ—ம். தத்துவராயர். “கொட்டாவிகொண்டவர் விட்டா ருயிரென்று கூடநின்று—நட்டார்கள் சுட்டுநடக்கும் வகையிது கண்டு கண்டு—மொட்டா தென்னெஞ்சமொருகாலி தென்னென் றுணர வும்பர்க்—கெட்டாதவ னென்னையாளுடை யானருளில் லவர்க்கே.” எ—ம். ஒழிவிலொடுக்கம். தேடப் படும் பொருளைச் சிக்கென வாகப்பு தைத்துக்—கோடிக்கொரு சிமிடங் கொள்ளுகினுங்-கூடாத—வாளுளை வீண்கழிக்குமாறுடையைப் போன்மயக்கம்—பூணுர்பொய் கண்டு துறப்போர்.” எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

வீடு சுத்தமாய் நித்தமாய்ச் சுகமாயிருக்குமென்பதற்குப் பிரமாணம்: தேவிகாலோத்தரம். "ஒருபொருளெக்காலத்து முளதாகிச் சிறப்புடைத்தா—யிருவினை யின்றிமேலா மின்பத்தை யளிப்பதாகும்—பொருவிலா விதன்மேலன்பு பொருந்திடா தாருமுண்டோ—திருவுலா வகன்றகல்வி சிறந்தசான் றோர்கடாமே." என வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

அத்தன்மைய வீடடைதற்கு இத்தேகமின்றியமையாதென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். "அழியு மாக்கைகொடேயழி யாப்பதங்—கெழுமு வார்பெற்ற தேநல்ல கேள்வியு—மழியு மாக்கை தனையழி யாதென—விழுவ ரேநர கக்குழி வெய்யரே." எ-ம். பிரபுலிங்கலீலை. "எய்தற் கரிய யாக்கைதனக் கெய்திற் றென்று லதுகொண்டு—செய்தற் கரிய வறங்கள்பல செய்து துயர்கூர் பிறவியினின்—றுய்தற் கொருமை பெறவெண்ணு துழல்வோ னுடம்பு பொற்கலத்திற்—பெய்தற் குரிய பால்கமரிற் பெய்வ தொக்கு மென்பரால்." எ-ம். நாலடியார். "அரும்பெறல் யாக்கையைப் பெற்ற பயத்தாற்—பெரும்பயனு மாற்றவே கொள்க - கரும்பூர்ந்த—சாறுபோற் சாலவும் பின்னுதவி மற்றதன்—கோதுபோற் போகு முடம்பு." எ-ம். சித்தாந்தகரணம். "மந்திரவாட் பெற்றும் பகைவெல்லான் மற்றதுகொண்—டந்தோதன் மெய்யை யரிந்தான்போன் - றிந்தவுடற் — கொண்டு முத்திசெல்லுங் குறிப்பின்றிச் சிற்றின்பங்—கண்டுவினைக் காளாங் கணக்கு." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இச்சரீரம் பெறுதற்கரிய தென்பதற்குப் பிரமாணம்; திருமந்திரம். "இக்காய நீக்கி யினியொரு காயத்திற்—புக்குப் பிறவாமற் போம்வழி தேடுமி—னெக்காலத் திவ்வுடல் வந்தெமக் கானதென்—றக்காலை யுன்ன வருள்பெற லாமே." எ-ம். அறிவானந்த சித்தியார். "தேரிற் சதுரயுகமிரண் டாயிர நாட்டிங்களாண் — டோரிலைஞ் ஞூற்றின யன்மாண் டொாந்தமு முற்றுத்

றென்பாற்—சேருநகத் துளையில்வட பாற்கழி செல்லெளிது—சாரும் பிறப்பொழித் திம்மா னுடத்திற் சனிக்கரிதே." எ—ம். சிவஞானசித்தியார். "அண்டசஞ் சுவேத சங்க ளுற்பிச்சஞ்ச ராயு சத்தோ—டெண்டரு நாலெண் பத்து நான்குநூ றுயிரத்தா—னுண்டுபல் யோனி யெல்லா மொழித்துமா னுடத் துதித்தல்—கண்டிடிற் கடலைக் கையா னீந்தினன் காரியங்காண்." எ—ம். அனந்தபோதம். "சனித்திடுஞ் சராச ரத்தின் றுன்மிக வரிய தொன்றே—மனித்தரா யறிவுண்டாகை மற்றதி னரிய தொன்று—மனித்தபி றன்னையாயு மறிவதி னரிய தையா—வினித்தமா மின்பங் காண்பா ரியாரினு மரிய ரன்றே." எ—ம். ஞானவாசிட்டம். "எறியுங் கடலி லுகத் துளையி லியாமைக் கழுத்துப் புகுவதுபோற் — பொறிவெம் பிறவி யனேகத்தாற் புருடன் விவேகி யெனப்பிறந்து—முறியும் பிறவிப் பயனிலவிம் மோகமமையுஞ் செய்தொழிலாற்—செறிவ தென்னே யிவற்றாலே தினங்களெல்லாஞ் சென்றிடுமால்." எ—ம். திருக்கடைக்காப்பு. "நீநாளு நன்னெஞ்சே நினைகண்டா யாரறிவார்—சாநாளும் வாழ்நாளுஞ் சாய்க்காட்டெம் பெருமாற்கே—பூநாளுந் தலைசுமப்பப் புகழ்நாளுஞ் செவிகேட்ப—நாநாளு நவின்றேத்தப் பெறலாமோ நல்வினையே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

அநாசாரியனை நீங்கியென்பதற்குப் பிரமாணம்: சித்தாந்த தீபிகை. "வேதிய ராதி நான்காம் வெவ்வேறு மனுலோ மத்தார்—சாதிதான் சொல்லி னிற்க சடசன்மா வாகி னுங்கேள்—கோதிலா ஞான மின்றேற் குருவலன் பாச பந்தஞ்—சேதியா வீட்டைக் காட்டுந் தெளிவில னாகி லன்றே." எ—ம். மெய்ம்மொழி. "ஆர்த்தன பிறவித் துன்ப மறுத்தறி வுலகின் மிக்க—மூர்த்தவர் போனடித்து மூடமா மனிதரெல்லாந் — தீர்த்திடார் தங்குற் றத்தைச் சிலர்குற்றந் தீர்க்கும் வண்ணம்—பேர்த்தடியிடமாட் டாதான் பிறர்க்கூன்று கோலா மாங்கே." எ—ம். அமு

தசாரம். "துயிர்புணர்ப்பாற் கர்ப்பங் தொடகெடனீ ராமை—மயிர்ப்படா மின்மினியின் வன்னி - முயற்கோ—டெட்ருத்திற்பான் மெய்யுணர் வில்லாதான் பண்ணுங் — குருத்துவமு நேராகக் கொள்." எ—ம். அறிவானந்தசித்தியார். "அளிமலர் விட்டுவிட் டாய்ந்து மதுவுண் டகநிரம்பிக்—களிவங் திருந்த கருத்திங்குரு நின் கவலையென்னும்—விளிவினை விட்டுவிட் டாய்ந்து வியன்குரு மேவிநின்று — தெளிவங் துணைக்கண் டிடுமெள வுங்குருத் தேடிடுமே." எ—ம். அருட்பிரகாசம். "மெய்ம்மண மன்றிமுன் சிற்றிலின் கண்ணொரு மெல்லியலைப்—பொய்ம்மணஞ் செய்தோன் பதியன் றவட்கெனல் போலுமிறை—செம்மைநெறி யறிவிப்பான் குருவன்றித் தேர்ந்து தம்மி—னம்மய நீர்க்கறி யார்குரு வோ பிறர்க் காய்ந்திடினே." எ—ம். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

ஞானசாரியனை யடைவதற்குப் பிரமாணம்: மெய்ம்மொழி. "பிறிந்திடக் கடைந்த வெண்ணெய் பின்புமோ ரதனைக் கூடிச்—செறிந்திடா வாறுபோலத் தேகமுந் தேகிதானும்—பிறிந்திடப் பார்த்த பின்பு பெயர்த்ததி னிற்பினுங்கேள்—செறிந்திடா வாறு செய்யுந் தேசிகன் றேசிகன்றான்." எ—ம். மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம். "கரையறு பிறவிவெங் கடலு ளேவிழுந்—தயர்வுறு துயருழந் தவரை யோவென—விரைவொடு வினைகெட நோக்கி வேதகக்—கரையினை யருள்பவன் கருணை நன்குரு." எ—ம். உண்மை நிலயம். "சிறுபுலைக் கிருங்கு லப்பேர் செப்பலின் மெய்ப்பேர் கொண்டிங்—கிறுமுடற் குறைபார்த் தஞ்சி யெதார்த்தமா யிருத்த லாலே—பெறுமொரு மெய்ப்பேர்கொண்ட பேரின்ப வீடு காண்பார்—குறைவறத் தேர்ந்துஞானக் குரவர்தா ளடைந்துய்வாரால்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (உ0)

அங்ஙனம் அடைந்த அதிபக்குவமுடைய சீஷருக்குச் சிவ:மே குருவடிவமாய் வந்து அனுக்கிரகம் பண்ணுமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

மாய்க்கு நோய்க் கன்றே மருந்திகு வாரின்மா
றேய்க்குமோர் பக்குவற் குந்தீ பற
தேசிக ஞய்ச்சிவ முந்தீ பற.

ஏ—து. இவ்வுலகின்கண்ணே வைத்தியராயினோர் இந்நோய்க்கு இத்தனைதினத்தின்மேல் ஔஷதம் கொடுக்கவேண்டுமென்று நியமம் இருப்பினும் அந்த அவதிக்கு உட்பட்ட ஒருதினத்தின்கண்ணே நாவிழுதல் முதலிய அசாத்தியங்களைக் காட்டுமாயின் அந்நோய்க்கு அக்கணமே மருந்துகொடுத்துத் தீர்ப்பதுபோலப் பவரோக வைத்தியராகிய ஆசாரியர் சீஷருக்கு உபதேசிக்குமுறைமை அவரவர் வருணத்திற்கு ஏற்கச் சோதிக்குங் காலங்களும் அவற்றுள்ளும் உயர்ந்த பக்குவருக்கு ஒருவருஷமளவாயினும் சோதிக்கவேண்டுமென்பன உளவாயினும், பரமசிவமே குருவடிவமாகி எழுந்தருளிவந்து அநாசாரம் சற்றுமின்றி ஆசாரங்களனைத்தையும் இயல்பாயுடைய அதிதீவிரபக்குவமுடையோனுக்கு வந்தவுடனே அனுக்கிரகம் செய்து பிறவிச்செருக்கை அழிக்கும். எ—று.

அவரவர்வருணத்திற்கு ஏற்கச் சீஷரைச் சோதித்தலென்பதற்குப் பிரமாணம்: சைவசமயநெறி. "பண்ணிடுக தீக்கையினைப் பக்குவம் பார்த்தா றிரண்டு—ளெண்ணு மும்மூன் றுறின் மூன் றின்." அன்றியும், "சூத்திர ராதியர்க்குச் சொன்னமுறையாலாண்டு—பார்த்தே யனுக்கிரகம் பண்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

அவரினும் பக்குவமுயர்ந்தோர்க்கு ஒருவருஷமளவாயினும் சோதிக்கவேண்டுமென்பதற்குப்பிரமாணம்: சிவநெறிப் பிரகாசம். "தேசிகரு மாணவர்கள் செய்தியுணர்ந்திடவே சிறியோரைப் பெரியோர்செய் தொழிலதனிற் செறித்து—மேசிலராம் பெரியோரை யிளமார் தொழிற்கே யிசைத்து மடித்தும்வைது மிவ்வாறு செயனும்—கூசியிடா திட்டபணி செய்துகுரு பத்தி குறைவிலராய்

நம்பினராய்த் துரோகமின்றி—மாசிலராய் மனவாக்குக் காயத் தாற் குருவின் வாக்கியபால னஞ்செய்யு மதிமானு மாயே.” அன்றியும், “ஆதரவுஞ் சாந்தியுநற் பொறுமை தானுமசத்தியமில்லாவுரையுமாசாரந் தவமுந்—தீதான செயன் மறந்து நன்றியறிந்திடலுஞ் சிவாகமத்தைக் கேட்டதனைத் தெளித ருனும்—போதலறப் பொறிவழியி னிற்ற லாதிப் புகன்றுடைய நற்குணங்கள் பொருந்திமேலு—மோதலுறுங் குணங் குற்றஞ் சோதித்தோர் வருடமுறுங் குணத்தி னளவாகத் தீக்கைசெய்வ ருயர்ந்தோர்.” எ-ம். அருட்பிரகாசம். “குருபரனுக் கவனெஞ்சகம் போலனுகூலத்தனுய்க்—கரசர ணுதியி னேவல்செய் தேதினங் கட்கிமை போ—லுரிய மனைமுதல் யாவையுங் காத்துண்மை யாயொரு தற்—பரமிவ னேயெனக் காண்பான்சற் சீடன் பகர்ந்திடினே.” அன்றியும், “தேசிகன் பாற்பற் பலநீக்குணங்கள் செறியினுநம்—பாசப் பிராந்திக்கிவை தோற்றியவிறை பாலிலையென், ருசறுபத்தியி னேர்ந்தெவ்விதத்து மவனருளைத்—தேசங் குலவ வளர்ப்போன் சற்சீடன் றெரிந்திடினே.” அன்றியும், “பூரணமாய சிவனெம் பிறவியைப் போக்குதற்கித் — தாரணி மேற்குருவாய்வந்திடிலவன் றன்னெதிர்யா—மோரணு வென்னப்பொய் தானுமென் னுகுமென் றுண்மைகளக்—காரண னேடுறைப் பானேசற் சீடன் கருதிடிலே.” அன்றியும், “விடையேறி யீசன் வரின்மூ டருமவன் வேண்டியதைப்—படிமீ தளிப்பர் குருவே சிவமெனப் பாவனை முற்—றுடையார்க டத்த முடலாவி யீந்திறை யுண்மைபெறத்—தடையா துளதிங் குளதேல பக்குவர் தாமவரே.” எ-ம். ஞான வாசிட்டம். “இயற்கைகுணஞ் சோதித்து முன்னே பின்னே யாவையுமாம் பிரமநீ யென்னல் வேண்டும்—வியப்புறவா சையினுழல்வார்க் கிவ்வா றேதின் மீளாத நிரகில் வீழ்த்த தாகுந்—தியக்குறுபோ கத்தாசை தீர்ந்துபுந்தி தெளிந்தவனைப் போல்வார்க்கே திகழத் தோன்று—மயக்கமற வுணர்த்தவல்ல குருவைக்

கிட்டா வருந்தியுந்தன் பிறப்பறுக்கு மகனுமாங்கே." அன்றியும், "சகப்பேர் பெறுமிவ் வாதனைதான் றவிரி லழியாச் சாந்தியதா—மகப்பா வனையி லிச்சகத்தி லலகைத் தேரா நீர்தன்னி—லுகப்பா மறுதி யுள்ளோர்க ளுபதேசிக்க வொண்ணுதோர்—மிகப்பா விகளாஞ் சீசியென் றிகழ்வாரவரை மெய்யுணர்ந்தோர்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

அதிதீவிர பக்குவமுடையோர்க்கு உடனே அனுக்கிரகம் பண்ணுதலுண்டென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவாதவூரடிகள் புராணம். "வந்துநான் வறுமையுற்றேன் மாற்றென திலம்பாடென்று—சிந்தையா குலமுற்றுன்கைச் செழும்பொரு ளீதல் செய்வா—ரிந்தநா ளளிக்க வேண்டு மெனவிதி யின்மையாலே—யந்தநா ளிந்நா ளாக வடிமைகொண்டருள வெண்ணி." எ—ம். ஒழிவிலொடுக்கம். "அதிபக்குவத்தோர்க் கனுக்கிரகஞ் செய்யும்—புதுமைக்குச் சாத்திரங்கள் போதா - வதுவென்றுப்—பேறேயனந்த பிரகாரந் தந்தானும்—வேறே யனந்த விதம்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

சிவமே குருவாய் வந்ததென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். "அருபரத் தொருவ னவனியில் வந்து—குருபர னாகி யருளிய பெருமையைச்—சிறுமையென் றிகழாதே." எ—ம். "சிவனென யானுந் தேறினன் காண்க—வவனெனை யாட்கொண் டருளினன் காண்க." எ—ம். திருவாய்மொழி. "துயரில் சுடரொளி தன்னுடைச் சோதி நின்றவண்ண நிற்கவே—துயரின் மலியு மனிதர் பிறவியிற் றோன்றிக் கண்காண வந்து—துயரங்கள் செய்துதன் றெய்வநிலை யுலகிற் புகவுய்க்கு மம்மான்—றுயரமில்சீர்க் கண்ணன் மாயன் புகழ்துற்ற யாஞேர் துன்பமிலேனே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (உக)

குருவாக்கியமும் சுருதியும் சுவாநுபவமும் ஒத்திருக்கவேண்டுமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஆன்றவா சான்சொன்மெய்ந் நூறன் னனுபவ
மூன்றுமொத் தாந்துணி வுந்தீ பற
முத்தி நெறியதென் றுந்தீ பற.

எ-து. அமைவுபெற்ற ஞானசாரியர் வாக்கியமும், உண்மை நூலாகிய சுருதியும், விசாரிக்குந் தன்னுடைய சுவானுபவமும், ஆகிய இம் மூன்றும் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடாமல் ஒரு தன்மை யாகிய அவ்விடத்துண்டாகிய நிச்சயமே வீட்டுநெறி. எ-று.

இ-ம். ஞானவாசிட்டம். "ஆசான் மொழியா னூற்பொரு ளா லன்றிப் பெறவு மரிதாகும்—தேசார் குருநூன் மாணுக் கன் சிறந்த விம்மூ வருங்கூடிற்—பாசா தீதப் பதமெய்தும் பன்னு ணீங்கா விக்கூட்ட—மேசா வுணர்வைத் தரும் பகற்போ தெல்லாத் தொழிலுந் தருவதுபோல்" எ-ம். ஞானசூரியன். "ஒன் றேடொன் றெவ்வா வறிவுக ணிந்தும் பொருடனி னியல்புவே றுகா—வொன்றவப் பொருளி னியல்பின லறியு மறிவன்றே வுண்மையா மறிவஃ—தின்றியப் பொருளை யுளதெனு முளதை யிலதெனு முணர்வினை யொழித்து—முன்றிகழ் குருவோ டளை வைதன் றேர்ச்சி மூன்றின லறிவது மார்க்கம்." எ-ம். வரும். ()

குருவாக்கியம்போல் ஒருபடித்தன்றிச் சுருதி நானவழி கற் பித்தலால் எங்ஙனம் ஒக்கு மென்பதற்கு மேல் உத்தரம் கூறு கின்றூர்.

வேதம்பல் பக்குவ மோர்ந்தொரு வீட்டினுக்
கோதும்பல் லாற்ருனு முந்தீ பற
உண்மைகண் டார்க்கேக முந்தீ பற.

எ-து. ஒப்பற்ற வீட்டிற்கு மார்க்கம் ஒருவிதம் அன்றிப் பல விதமாக வேதம் கூறுநிற்பதும் ஆன்மாக்களது கன்மத்தளவில் உண்டாகிய பருவபேதத்தை ஞானமயனுகிய பகவான் அறிந்து அம்மார்க்கங்களினது கருமகாண்டங்களை அங்ஙனங்கூறி ஞான காண்டங்களினெல்லாம் தற்போத நீக்கமே கூறுதலின் உள்ளபடி

தேர்வார்க்கு மார்க்காந்தரங்களெல்லாம் அபேதமாதலிற் சுருதி நெறி ஒன்றே. எ-று.

இ-ம். திருமந்திரம். "ஒன்றதே பேரூர் வழியா றதற்குள—தென்றதே போலு மிருமுச் சமயங்க—ணன்றிது தீதிது வென் றுரை மாந்தர்கள்—குன்று குரைத்தெழு நாயையொத் தாரே." அன்றியும், "ஒத்த சமயங்க ளோராறு வைத்திடு—மத்த னொருவனு மென்ப தறிந்தில—ரத்த னொருவனு மென்ப தறிந்திடின்—முத்தி விளக்கு முதல்வனு மாமே." அன்றியும், "முதலொன்றா மானை முதுகுடன் வாலுந்—திதமுறு கொம்பு செவிதுதிக் கைகான்—மதியுட னந்தகர் வகைவகை பார்த்தே—யதுகூற லொக்குமாறு சமயமே." எ-ம். திருவாசகம். "சமயவாதிக டத்த மதங்களே—யமைவதாக வரற்றி மலைந்தனர்." அன்றியும், "இருமுச் சமயத் தொருபேய்த் தேரினை—நீர்நசை தரவரு நெடுங்கண் மான்கணந்—தவப்பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடு—மவப் பெருந் தாப நீங்கா தசைந்தன." எ-ம். அஞ்ஞவதைப்பரணி. "தலைபலவாய்ப் பெயர்பலவா நதிகளெல்லாஞ் சாகரத்தி லொரு நீராந் தன்மைபோலப்—பலபலவாய்ச் சொல்லுநெறி யெல்லாஞ் சொல்லப் பட்டதொரு பொருளினையாம் பணிதல் செய்வாம்." அன்றியும், "அழியாத வீடென்னும் பழைய வூர்கண் டறியாதா ரதுகாண வேண்டி யாறு—வழியாகுஞ் சமயங்கள் கொண்டுதம்மின் வழக்குப்பே சுஞ்சழக்குமாழ்க வன்றே." எ-ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார். "அன்றென்று மாமென்று மாறு சமயங்க—ளொன்றொன் றொவ்வா துரைத்தாலு-மென்று—மொருதனையே நோக்குவா ருள்ளத் திருக்கு—மருதனையே நோக்க வரும்." எ-ம். அமுதசாரம். "உரைத்த துரையா துரைக்குஞ் சமயம்—பரத்தை யறிவுற்ற பான்மை-மரத்தி—னவயவத்தி லோரொன் றறிந்தார் மரமா—வவயவத்தைக் கொண்ட வாறும்." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உங)

கற்பனையாகிய சாதிசமயங்களைப் போலும், அழிவற்றதா யிருந்துள்ள ஞானமார்க்கமே ஞானிகள் செல்லும் வழியென்று மேற்கூறுகின்றார்.

சாதி சமயங்க டம்மின்மா ளாதமெய்ப்
போதமா மோர்சுரத் துந்தீ பற
போயினர் மீளாரென் றுந்தீ பற.

எ—து. அவரவர் கர்மபக்குவத்துக்கு ஏதுவாகச் சர்வஞ்ஞ ஞலே கற்பிக்கப்பட்டிருந்துள்ள சாதிமார்க்கமும் அதற்கு உத்தரமாகிய சமயமார்க்கமும்போல் முடிவதன்றி யதார்த்தமா யிருந்துள்ள ஞானவழியை அடைந்தோரே பிறப்பின்கண் மீளாதவர். எ—று. (உச)

சாதிசமயங்கள் கற்பனையாய் அழியுமோவென்பாரைப்பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

வருண நெறிசார் மதத்தம் மதமெய்ப்
பொருளுணர் வூடிறு முந்தீ பற
பொன்றாத தொன்றேயென் றுந்தீ பற.

எ—து. ஒருவன் குலாசார சங்கற்பம் அவனால் அனுசரிக்கப் படுவதாகிய ஒருசமய முதிர்ச்சியின்கண்ணே கெடும். அச்சமயா சாரசங்கற்பம் அவனது பக்குவத்தின்கண்ணே தோன்றிய மெய் யுணர்வினாலே கெடும். அந்த மெய்யுணர்வொன்றினாலே முத்தி சித்தித்தலால் அதுவே நித்தியமார்க்கம். எ—று.

சாதிசங்கற்பஞ் சமய முதிர்ச்சியாற் கெடுமென்பதற்குப் பிர மாணம்: தேவாரம். "எவரேனுந் தாமாக விலாடத் திட்ட திரு நீறுஞ் சாதனமுங் கண்டா லுள்கி—யுவராதே யவரவரைக் கண்ட போது முகந்தடிமைத் திறநினைந்திங் குவந்துநோக்கி—யவர்தேவ ரிவர்தேவ ரென்று சொல்லி யிரண்டாட்டா தொழிந்தீசன் றிறமே பேணிக்—கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சினுள்ளே கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காணலாமே." எ—ம். பிரமோத்தரகாண்டம். "எள்

ற் படுகிழ் மக்களேனு மிழிந்த குலத்தோ ரானுலும்—வள்ளற் பரமன் றிருநீறு மணியு மணிந்த மாண்பினரை—புள்ளத் துள்ளே யிருபோது முணர்ந்து தெருண்டு சிவனெனவே—கொள்ளத் தகைய வறிவினரே பிறவிக் கடலிற் குளியாதார்." எ—ம். திருவாய்மொழி. "குலந்தாங்கு சாதிகணாலிலுங் கீழிழிந் தெத்தனை—நலந்தா னிலாத சண்டாள சண்டாளர்க ளாகிலும்—வலந்தாங்கு சக்கரத் தண்ணன் மணிவண்ணற் காளென்றுள்—கலந்தா ரடியார்தம் மடியாரெம் மடிகளே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க.

சாதி சமயம் என்னுமிருவகைச் சங்கற்பமும் மெய்யுணர்விற் கெடுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: அமுதசாரம். "எந்தக் குலனுமேன் னெந்தக் கவியாயென்—னெந்தச் சமயத் தெவராயென்—சிந்தைத்—துறவிதருஞ் சொல்லே துய்தாவ தல்லாற்—பிறவி தருஞ் சொல்லே பிற." எ—ம். அனுபூதிநிலயம். "அறுவகைச் சமயத் தறையுமெய்ப் பொருளு மறுபத்து நாலுநற் கலையு—மறுவறப் பயின்று மாசறத் திகழு மதிஞரா மவர்களே யெனினுங்—குறைவறத் தன்னைக் கொடுத்திடுங் குரவன் குரைகழற் புனைந்தவ ரன்றேற்—பறையர்மற் றவரே பறையரே யெனினு மருளுடை யவர்பரம் பரரே." எ—ம். தத்துவசரிதை. "செந்துகில் புனைவார் சீவரந் தரிப்பார் திரிதண்டோ டொருதண்டு பிடிப்பார்—தந்தமுத் திரைகள் பலபல தரிப்பார் தவமெனத் தம்முடம் பொறுப்பார்—மூந்துகாய் கிழங்கோ டிலையயின் றிடுவார் மோனமென் பார்கதறிடுவார்—ரிந்தவா குலத்தா லீசன்மே விடுமோ விவர்துய ருறுவதே னந்தோ." எ—ம். போதரத்நாகரம். "சடையினைப் பரித்துந் தலையினைப் பறித்துஞ் சீவரந் தாதுநற் கலிங்க—முடையெனப் புனைந்து முடைகளைத் தவிர்ந்து மூனுறக் கங்களைத் துறந்தும்—படியுறத் சருகும் வாயுவு மயின்றும் பாரொடு கல்லிடைத் துயின்று—மிடையறாத் றுழலு மிவையருட் சொருபன் மெய்யருட்

பெருதவர்க் கியல்பே." எ-ம். உண்மைநிலயம். "குலநல முடையோ ரெவரவ ருயர்ந்தோர் குவலயத் தவர்க்கதின்றேனு—நலமுளோர் சமயர்க் கவரவர் மேலா நவினெறி வழாரெவ ரவரே—யுலகிலெக் குலமெச் சமயமா யினுமென் னுருதம துண்மையையுணர்ந்திட்—டிலகுதத் துவஞானிகளெவ ரவரே யெனப்படு மவர் கண்ஞா னிகட்கே." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க.

முற்கூறிய விருவகைச் சங்கற்பமும் எம்முடைய மார்க்கத்தால் வாதிக்கப்படுதலின் இதுவே ஞானமார்க்கமென்னுஞ் சமயிகளைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

ஒன்றொடொன் றுவ்வா மதங்களொன் றுன்றினுற்
பொன்றுவ தில்லையே லுந்தீ பற
பொய்யென்ப தெத்தைநா முந்தீ பற.

எ-து. ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடுதலையுடைய சமயங்களெல்லாம் ஒன்றினுன்று கெடுதலில்லையாயின் அவற்றுள் யாதுசத்தியநெறியென்றும் மற்றியாது அசத்திய நெறியென்றும் நம்மாலே கூறப்படும். எ-று. (உ௬)

எம்முடைய சமய புராதனரால் அம்மார்க்கங்கள் முன்செயிக்கப்பட்டுள வென்பாரைப்பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

தோல்வியும் வெற்றியுஞ் சொன்மதங்கட் கெலாங்
காலபே தத்தினுண் டுந்தீ பற
கருத்தன் செயலதென் றுந்தீ பற.

எ-து. இக்காலத்தில் இதனுல் அது தோல்வி அடைந்ததென்றும், அக்காலத்தில் அதனுல் இதுதோல்வி அடைந்ததென்றும், சமயங்களாறும் காலபேதங்களின் ஒன்றுக்கொன்று வெற்றி தோல்வி அடைதல் உண்டாதலின் அவற்றினை நிறுவிய ஒருபரனது இச்சையால் தெய்வத்தன்மை கொண்டு எக்காலத்தில் எதை உயர்த்தி எதைத் தாழ்த்தல் வேண்டுமோ அதை அங்ஙனம் செய்

குவது ஒழிந்து மற்றோர் காலத்தினுள்ளே ஒருமதத்தை ஒருவரா லும் வாக்குவாதத்தினாலே செயிக்குதல் கூடாது. எ-று.

இ-ம். உண்மைநிலயம். "இறைவிதன் முலைப்பா லயின்ற சீகாழிக் கிறைவனு மிறைவனைப் பரிமே—னறைமலர்ப் பொழில் சூழ் மதுரையம் பதியி னடத்திய வொருபெருந் தவனும்—புறநி லைச் சமண மாதியைச் செயித்தார் பொருந்து தெய்வி கத்தெனி லெவரோ—மறைசொல்சட் சமயத் தொன்றுகொண் டொன்றை வாக்குவா தத்தில் வெல்பவரே." எனவரும். மற்றும் வருவன வந்துழிக்காண்க. (உஎ)

ஒருமதங்கொண்டு ஒருமதத்தை வாக்குவாதத்தினாலும் வென்றது உண்டென்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

வாதிக டங்களுக் கல்லான் மதங்களுக்
கோதார் வலியின்மை யுந்தீ பற
ஓதி யுணர்ந்தோரென் றுந்தீ பற.

எ-து. முன்னைநாள் அச்சமயி இச்சமயியை வாதில்வென்று மனோரதம் அடைந்தானாயின் பின்னைநாள் இச்சமயத்திலே பின்னும் ஒருவன் அவனை மனோதுக்கம் அடையும்படி வாதித்து வெல்லுதலின் அவனவன் கற்ற கல்விவலியினாலும், யுத்தி புத்தி வலியினாலும் வெற்றிதோல்வி அடைந்தாராதலின் வாததுர்ப்பல மொழிந்து மததுர்ப்பலம் இல்லையென்று கூறுவார் எல்லாக்கலைகளும் ஓதியுணர்ந்த பெரியோர். எ-று. (உஅ)

மததுர்ப்பலம் இல்லையென்பதற்கு மேற் பொருந்து மாற்றானும் கூறுகின்றார்.

ஆறனு மோரா றவாதித மென்கைநீ
தாறும் விளங்கலா னுந்தீ பற
அளவி லளவைகொ டுந்தீ பற.

எ-து. அறுவகைச் சமயங்களில் இச்சமயமே அவாதிதாந்தம் மற்றையவனைத்தும் இதனால் வாதிக்கப்படுமென்று கூறுதலே

கூடாது; கூறுமாயின், அனைத்தையும் வாதிதஞ்செய்த சமயமே பரமாய் விளங்கல் வேண்டும்: அது இன்றி எண்ணிறந்த எது திட்டாந்தங்களோடுங் கூடி ஆறும் தனித்தனியே விளங்கலின், யாது அவாதிதமும் யாதுவாதிதமும்! எ—று.

அளவிலளவைகளென்றது அவரவர் கோட்பாட்டினது அளவினுக்கு ஏற்ற அளவைகளென்றுமாம். (உ௯)

சகலமுந் தேரினுந் தத்த மதநெஞ்
சகலா துரத்தலி னுந்தீ பற
அபல மியாதென்ப துந்தீ பற.

எ—து. எச்சமயத்தின்க ணின்றுள யாவரும் வேதாகமமாதிய நூல்களும் மற்றைச் சமயநூல்களும் கசடறக் கற்றுணர்ந்தோரேயாயினும் இதுவே ஞானசமயமென்று ஒரு சமயத்தையே அடையாது தத்தஞ்சமயமே ஞானசமயமென்று தாபித்தற்கு எது திட்டாந்தங்கள் மிகவும் மனத்தின்கண் வலிதலின், வலியின்மைச் சமயம் யாது! எ—று. (௩0)

எல்லாச்சமயத்தையும் மெய்ஞ்ஞானிகளாயினோர் விட்டு நீங்குவாரென்று மேற் கூறுகின்றார்.

எல்லாச் சமயத் தியல்பு மறிந்தவர்
நில்லா ரவற்றூடென் றுந்தீ பற
நீங்கிற் பழியாதென் றுந்தீ பற.

எ—து. சகலசமயத்தினுண்மையும் உள்ளபடி அறிந்து அவற்றின் முடிவுகண்ட ஞானிகள் எச்சமயாபிமானமும் பற்றி நிற்பதே இல்லை நீங்கிவிடுவார். அங்ஙனம் நீங்கியதுகொண்டு அவரடையும் தாழ்வு யாது! எ—று. (௩௧)

ஞானிகள் சமயாசாரங்களை நீங்குவராதலின் அவர்க்கு அதனுல்வருந் தாழ்வொன்றும் இல்லையென்று மேல்வருஞ் செய்யுள் இரண்டாலும் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

உயர்ந்த நெறியீதென் றொன்றைவிட் டொன்றை
யியைந்திடு வோனுமுண் டுந்தீ பற
ஏத மடையானென் றுந்தீ பற.

எ—து. தன்சமயத்தின்கண் இழிவும் பிறிதொரு சமயத்தின்கண் உயர்வும் கன்மபாகத்தினளவின் ஒருவனுக்குத் தோன்றுகையால், தான் முன்புநின்ற நெறியைநீங்கி உயர்வுதோன்றிய நெறியை அடையாநிற்பன். அதனால் அவனுக்குப் பின்பு அடைந்துளமதத்தில் உண்டாகிய நன்மை அடைகுவது ஒழிந்து, முன்பு நின்றுள மதத்திற் கூறிய பதிதத்தன்மை அடையான். மேற்சங்கை: யாவனொருவன் யாதொரு மதத்தின்கண் நின்றாயினும் அதனை நீங்கி எம்முடைய மதத்தின்கண் வந்தானாயின் அவனே பரமமுத்தனென்றும், எம்முடைய மதத்தின்கண் நின்றவன் மற்றொருசமயியுடன் நட்புற்றுக் கூடியிருந்தானேயாயினும் அவனே பதிதன்அவனே அதிபாதகனென்றும், பகவானது வாக்கியமாகிய வேதங்களும், வியாசராற் கூறபட்டுள்ள புராணங்களும், எம்முடைய மதத்தின்கட் புராதனரது வாக்கியமும் உண்டென்பாரும் உளர். அஃதெதத்தாலெனில் மேலுத்தரம்: மற்றொரு சமயத்திற்கும் ஒருவன் வந்து கூடினும் நீங்கினும் அங்ஙனம் முத்தத்துவமும் பதிதத்துவமும் உண்டென்று வேதபுராண வாக்கியங்களும் அச்சமய புராதனவாக்கியமும் இருத்தலின் அது கூடாது; ஆயின் அச்சமயங்கட்குக் கூறிய வாக்கியங்கள் அயதார்த்தமோவென்னில், அயதார்த்தமும் அன்று. யதார்த்தமேயென்றால், அவ்வாக்கியங்களுக்குத் தாற்பரியம் ஏதெனில் ஒருசமயத்தின்கணின்றோன் அச்சமயமே உயர்ச்சி யென்றும் மற்றையவை தாழ்வென்றும் மனதினிச்சயார்த்தம் பிறந்திருக்கவும் புகழ்பொருளாகிய முன்னிலையினான் மற்றொரு சமயத்தை அடைந்தானேயாயின் அச்சமயத்திற் கூறியமுத்தியை அடையாது முன்பு நின்ற சமயத்திற்கூறிய பதிதத்தன்மை அடைந்து நரகில் தாழ்குவன். இஃதன்றி முன்பு நின்றுள சமயம் தாழ்வென்றும் பின்பு

செல்லவேண்டிய சமயம் உயர்வென்றும் நிச்சயார்த்தம் பிறந்து சென்றுனேயாயின், அச்சமயத்திற் கூறிய நன்கு அடைகுவதன்றி முன்பு நின்றுள சமயத்திற்கூறிய பதிதத்தன்மை அடையான்; இங்ஙனமாதலின், உயர்ந்தநெறி ஈதென்னும் துணிவுடைமையாற் பின்பு ஒருநெறியை அடைந்து ஒருதாழ்வு அடைகுதலின். எ-று.()

ஆதலான் மேலா நெறியடைந் தோர்க்கொரு
சாதி சமயமே துந்தீ பற
சங்கற்ப நாசரென் றுந்தீ பற.

எ-து. ஒருசமயத்தைவிட்டு ஒருசமயத்தை அடைந்தோனுக்கும் துணிவுடைமையான் இங்ஙனமாதலின், எல்லாச்சமயத்தினுண்மைகளும் அறிந்து அவற்றினுக்கெல்லாம் மேலாகிய ஒரு சன்மார்க்கத்தை அடைந்துள்ளவராதலின் ஞானிகளாயினேர்க்கு உலகாசார குலாசார சமயாசாரங்களும் இல்லை; அன்னோர் சர்வசங்கற்பமும் ஒருங்கே இறந்துடையராதலின். எ-று.

இச்செய்யுளிரண்டிற்கும் பிரமாணம்: திருப்பனுவல். "உலகுய ரியவென் றேதிரு மூன்று—ளைந்தையு நீங்கி யிந்தநன் னெறியூ—டெற்றேர் பவமற் றேரிஃ தொரீஇப்—பிறிதொரு நெறிசார் பேதையெஞ் ஞான்று—முய்குவ திலையெனச் சைவமாதி—யறுவித சமயத் தவருந் தனித்தனி—சுருதி புராணந் தொல்லோர் நல்லுரை—காட்டிப் புவிப்பா ஞட்டிய வதனு—னின்றவோர் நிலைநீத்தொன்றையீண் டடைந்தோன்—றன்னெஞ்சிடையே தான்முதனின்ற—வந்நிலை பெரிதென் றறிந்துமஞ்சாது—குறுகின்மண் ணுதிகுறித்தொரு நெறியை—யடைகுவ னிரயத் திடையஃ தன்றிச்—சென்னெறி பெரிதெனத் தேர்ந்துகொ டேகி—னந்நெறிக் குளபேறவனுமெய் துதலான்—மூவிரு சமய முடிவையு முணர்ந்திட்—டேறிய ஞானி சிலுகுவை யெனக்கொண்—டச்சம யச்சார் பனைத்தையு—மிச்சகத் திடைநீத் திடிலெவன் பழியே." எ-ம். தேவிகாலோத்தரம். "சமயாசாரசங் கற்ப விகற்பமு—மமையா தாங்

குல வாசார மானது—மிமையா தாரும் விடாதவில் வாழ்க்கையு—மமையார் தேளாய் விடுதலா சாரமே." எ—ம். திருமந்திரம். "ஆறு சமயமுங் கண்டிலர் கண்டில—ராறுசம யப்பொருளு மவனலன்—றேறுமின்றேறித் தெளிமின் றெளிந்தபின்—மாறுத லின்றி மனே புகலாமே." அன்றியும், "சிவமல்ல தில்லை யறையோ சிவமாந்—தவமல்ல தில்லை தலைப்படு வோர்கட்—கவமல்ல தில்லை யறுசம யங்க—டவமல்ல நந்திதாள் சார்ந்துய்மி னீரே." எ—ம். திருவாய்மொழி. "யாவரு மெவையுந் தானா யவரவர் சமயந் தோறுந்—தோய்விலன் புலனைந் திற்குஞ் சொலப்படா னுணர்வின் மூர்த்தி—யாவிசேருயிரி னுள்ள லாதுமோர் பற்றிலாத—பாவனை யதனைக்கூடி லவனையுங் கூடலாமே." எ—ம். அஞ்ஞவதைப்பரணி. "தமர்பிற ரற்றூர் சமயமு மற்றூர் சகவியல் பற்றூர் தமையொழி பற்றூ—ரமர்விட மற்றூ ரறமற மற்றூ ரறிவயர் வற்றூ ரவரடியாரே." எ—ம். தத்துவராயர். "இலனென் றினிச்சென் றிரக்கின்றிலேனிங் கியாவரையுங்—குலனென்று கோத்திர சாத்திரக் கத்துகள் கூறகிலே—னலம்வந்து மற்றை யறுசமயத்தினு மாயகிலேன்—றலம்வந்த தத்துவ ஞரெம்மை யேயின்று சார்ந்தனரே." எ—ம். ஞானவாசிட்டம். "தவமகந் தீர்த்தஞ் சேவை யருச்சனை தான மாதி—யவமயக் கத்தா னீனுள் விலங்குபோ லவலத் தாழ்வார்—பவமுற மிவற்றை விட்டுப் பரிசுத்த பரம போகங்—கவர்வுறப் பற்றி யெல்லாக் காதலு நீங்கி நிற்பாய்." எ—ம். ஞானசித்தி. "தீர்த்த மர்ச்சனை யத்துவா மந்திரஞ் செடியுடற் றிதிசெப்பு—மார்த்த சாதிபே தத்துட னளவை நூலலைதரு மிகுதர்க்கம்—பார்த்திடார்க்கு குருபர னருளினூற் பரம்பர மதுகாண்பா—ரோர்த்திடாதவ ரவையவை பொருளென வுழலுவ ருலகெல்லாம்." எ—ம். யெருஞானசித்தி. "ஞாலமதின் ஞானநிட்டை யுடையோருக்கு நன்மையொடு தீமையில்லை நாடுவதொன் றில்லை—சீலமில்லை தவமில்லை விரதமொடாச் சிரமச் செயலில்லை தியானமில்லை சித்தமலமில்லை—

கோலமில்லை புலனில்லை கரணமில்லை குணமில்லை குறியில்லை குலமுமில்லை—பாலருட னுன்மத்தர் பிசாசர்குண மருவிப் பாடலினோடாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வர்." எ—ம். ஒழிவிலொடுக்கம். "சிந்தை பயமிலச்சை சீல மருவருப்ப—கந்தைவிடுஞ் சாந்திகுலமாசார-மிந்தவழி—யெட்டுஞ் சிவயோகிக் கில்லையென மாமறைகட்டும் பெரு முரசந் தான்." அன்றியும், "காமாதி விட்டுக் கரமே கலமாகிப்—பூமீதே கைகாலைப் போர்த்துறங்கி-நாமகுண—சாதி கருமமெனும் வாதனையிற் றுக்கற்றூர்க்—கேது சமயமெனலாம்." எ—ம். திருவாசகம். "புல்வரம் பாய பலதுறை பிழைத்தும்." எ—ம். சித்தாந்தகரணம். "ஓங்கி வருநீர்க் கதிமீ துளசிறைக—டேங்கி நதிசேர் திறமைபோன்-றுங்குப்—பருவத்துக் கேற்றநெறி பற்றியவை யெல்லா—மொருவியுயிர் முத்தியுறும்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (௩௩)

இத்தன்மைப்பட்ட ஞானிகளாயினோர் ஓரோரிடத்திலே சமயாதி சங்கற்பங்களோடும் கூடி நிற்பினும் அவர்க்கு அஃது இல்லையென்று மேற்கூறுகின்றூர்.

நீங்கா தெவற்றொடு நின்றூலு நெஞ்சிடைத்
தாங்கான்மெய்ஞ் ஞானியென் றுந்தீ பற
சலமரை யாதியொத் துந்தீ பற.

எ—து. மெய்ஞ்ஞானிகளாயினோர் முற்கூறிய சமயாதி சங்கற்பங்களோடு கூடி நிற்பினும், மனத்தின்கட் பற்றொழிந்து இருப்பர்: அஃது எங்ஙனமென்னின், தாமரையும் சலமும் புளியம்பழமும் ஓடும் முதலிய கூடி இருத்தல் போன்று. எ—று. எவற்றொடு நின்றுலுமென்ற உம்மையால் நில்லாரென்பதே துணிவு.

இ—ம். அமுதசாரம். "அருந்தல் பொருந்த லவையொக்குமேனும்—பெருந்தகையோ ருள்ளம் பிறிதே-திருந்து—மனத்தின் வே றேபதியு மைந்தனுமம் மாதின்—றனத்தின்வே றல்லவே தான்." எ—ம். சிவதருமோத்தரம். "மனத்துமய லுற்றனனே மனே

விதனைத் தழுவியவன்—றனக்குமக டனைத்தழுவித் தங்கினனே வங்குமயன்—முனைப்பயனை யருந்திடினுந் தெருண்டார்கண் மோ கபிலை—வினைப்பயனை வியந்தருந்தி மற்றையரே வினைவிளைப் பார்." எ-ம். அருட்பிரகாசம். "கடையேகிக் காமநுகர்வா ளொருகன்னி காக்குஞ் சுற்றத்—தடையால் வருந்தி யுறலின்பி ராரத்தத் தாலெவற்றி—னிடைஞான வானந்தம் பெற்றோ ரிருந்தும்பற்றின்றியெல்லா—முடையான் றிருவடிக் கீழே மனம்வைத் துறங்குவரே." அன்றியும், "ஈங்கழனிருக் கவியினு மோரிடத் தின்பிருத்த—வோங்கழற் கிர மிலையென்கை போலெவ் வுபாதியையு—நீங்கினர்க் கன்றிநன் கின்றினுமோரொரு நீடறிஞர்க்—காங்கவைசூழினுந் தாழ்விலென்றோது வராய்ந்தவரே." எ-ம். நீதிசாரம். "நீற்றிற் கழற்கொடியு நீர்த்தா மரையிலையுஞ்—சேற்றிற் கிடந்த சிறுபுழுவுஞ்-சாற்றுங்கான்—மண்ணிற் றபனியமு மாஞானி கண்மனமு—மெண்ணிக்கொ ளேந்து மிவை." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௩௪)

இத்தன்மைப்பட்ட ஞானிகளது அனுபவ நிச்சயார்த்தம் மேற்கூறுகின்றார்.

ஆறு நெறிக்கு மவிரோத போதமே
தேறுமெய்ஞ் ஞானியென் றுந்தீ பற
சித்தாந்த மாகும தூந்தீ பற.

எ—து. ஒன்றுக்கொன்று விரோத நீங்காத அறுவகைச் சமயத்திற்கும் அவிரோதமாய் அவற்றிற்கெல்லாம் முடிவாயிருப்பதொரு ஞானம் யாது அதுவே தத்துவ ஞானிகளது துணிவு: அதுவே சித்தாந்தமென்று சொல்லப்படும். எ—று. சித்தாந்தமென்றது முடிந்த பொருளெனக்கொள்க.

இ—ம். ஞானசூரியன். "அறைந்தவெச் சமயக்கலையினு மெடுத்துக் காட்டலா யருமறை முடிவிற்—சிறந்தசற் பொருளாய்ச்

சிவனரி யயனூற் செப்பிய வருத்தமுமாகித்—துறந்துமற் றவிரோ தத்தையே துணிந்தோர் சொல்லிடும் பொருளுமா மொன்றை—நிறைந்தகைத் தலத்தின் மணியெனக் காட்டு நீதிசன் மார்க்கத்தி னியல்பே.” அன்றியும், “செய்ததே தவமாய்ச் செறிவது விடுவ தின்றியே சகலசங் கற்பப்—பொய்யதா மொழுக்கப் புலமைய தறவே போதமா மெய்யொழுக் கதுவாய்—கையிலாமலக மென் னவே வீட்டைக் காட்டவும் வல்லதே ததுவே—மெய்யதாம் வேத வேதனமல்லா தவற்றயல் வேதன மறியே.” எ—ம். திரு வள்ளுவர். “எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்—மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.” எ—ம். அவிரோதபோதம். “எடு த்தவெம் மதமெந் நூல்கள் யாவையுந் தமதாவங்கு—வடித்தநற் பொருளே கொண்டு வளம்பட மகிழ்வ தல்லாற்—படித்தொரு பொருளைப் பற்றிப் பாங்கினு லதிலொ துங்கிப்—பிடித்தது பிடித்துக் காதும் பேதைமை பெரியோர்க் கின்றே.” எ—ம். அருட் பிரகாசம். ஓரோர் சமயத் துயிராய்ச் சிலபல வுண்டுசொன்னு—மாராயின் முத்தியொன் றேயெனி னெங்கு மதைவிரும்பித்—தே ராம லெம்மத மிம்மத மென்றுென்றிற் சிக்கியிந்தப்—பார்மீ துழ ல்வதென் னீர்தெளிந் தோர்செயும் பண்பி தன்றே.” எ—ம். மோக வதைப்பரணி. “கூறுபல பேருடைய வாறுபல வும்போய்க் கோத்தபர வைக்கஞெரு நீத்தமெனு மாபோல்—வேறுபல வான சம யங்கண்முடி விற்போய் வேறற வடைந்தவது வேதநெறி வீடே.” எ—ம். அமுதசாரம். “இந்நெறி யிந்நெறியென் றெம்மார்க்க மும்பகர்க—வந்நெறியெல்லா மறிந்தவறி—வெந்நெறியா—லெய்தலா மந்தநெறி யென்றறைந்த தேவேத—மெய்தலா வீட்டி னெறி.” அன்றியும், “எய்த வெளிதா மிறையரு ளில்லையே—லெய்த வரிதா மியாவர்க்கு—மெய்தெளிந்தா—லெம்மார்க்கத்தோடு மிகலற் றிருக்குமதே—சன்மார்க்க மாகுநெறி தான்.” எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (ஙடு)

வேதமுடிவும் சமயங்களினது துணிவும் இதுவென்று மேற் கூறுகின்றார்.

சுருதிகள் சொல்பல் சமயத் துணிவுமப்
பரசிவ பந்தமென் றுந்தீ பற
பகர்நாமம் வேறுவே றுந்தீ பற.

எ—து. வேதங்களிலே சொல்லப்பட்ட பலவித சமயங்களினது துணிவும் யாதென்னில் பரசிவ பந்தமென்னு மூவகைப் பொருளையும் உணர்த்துதல். சமயிகள் அவற்றிற்குத் தத்தங் கோட்பாட்டால் கூறுகிற்கும் பரிபாஷை நாமங்கள் வெவ்வேறு. எ—று. (ங௬)

இங்ஙனம் கூறிய முப்பொருளையும் இன்றென்பாரும் உளராகலின், அதுபற்றி முதற்கட் பரமுண்டென்று மேற்கூறுகின்றார்.

நிருமல பூரண நித்தாதி நீங்கா
வொருபரந் தானுள துந்தீ பற
உலகங்க டோற்றலா னுந்தீ பற.

எ—து. நிருமலம் பூரணம் நித்தம் அதிசூக்குமம் சச்சிதானந்தம் என்று கூறும் இவை முதலிய குணங்களைச் சொரூபவிலக்கணமாகவுடைய ஒரு பரம்பொருளுண்டு; அதினிடத்து நின்றும் சராசரப் பிரபஞ்சங்கள் உற்பவித்தலின். எ—று.

இது அநீசுரவாதிகளை மறுத்தது. அது எங்ஙனமென்னில், ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்று என்னும் பிரபஞ்சமானது ஒரு கர்த்தாவையுடையது, தோன்றிநின் றழியுங்காரியமாதலின்: எங்ஙனம் கடம்போல். அஃதொக்கும்; மாதாபிதாக்கள் காரணமெனின்; அன்னோர் புத்திரோற்பத்தி வேண்டிய காலத்து உண்டாகாமையினாலும், வேண்டாத காலத்து உண்டாகுதலாலும், ஆணிச்சிக்கப் பெண்ணாகுதலாலும், பெண்ணிச்சிக்க ஆணாகுதலாலும்; இருவகையிச்சையும் அன்றியிலே அலியாயும் குரூபியாயும் தோன்

றுதலினாலும், உற்பத்தியானதும் ஆகாததும் உடனே உணரப் படாமையினாலும், ஒருவர் பண்ணக்காணதிருக்கவும் மாதாவுத ரத்தில் மாதங்கடோறும் உருவாய் வளர்ந்து கருப்பாசயமுதலிய துன்பங்களுக்கு இறவாது இங்ஙனம் தோன்றுதலாலும், கடோற் பத்திக்குத் தண்டசக்கராதிகள்போல் மாதாபிதாக்கள் சுதந்தர மின்மையாலும், அஃதன்றியும் உற்பிச்சத்தோற்றங்கள் மாதா பிதாக்கள் சையோகம் இன்றியே வித்துக்காரணமாக உண்டா கையினாலும், அன்னோர் காரணமென்பது கூடாது.

அஃதொக்கும்; சுக்கிலம் காரணமாய்த் தேகங்கள் உண்டா தலின் உத்தரோத்தரசரீரங்களுக்குப் பூர்வசரீரபீசம் காரணமெ னின்; பாம்பின்வாயிலே கல்லும் கல்லின்வாயிலே தேரையும் நராதி தேகங்களிலே தோன்றிய புழு முதலியவைகளும் மரங் களில் தோன்றும் கிருமி கீடம் புல்லுருவி முதலானவைகளும் காளான் முதலியவையும் நிலத்திற் சலத்திற் றோன்றும் கிருமியாதி வடிவங்களும் ஆகிய சுவேதசத் தோற்றங்களுக்குப் பூர்வ சரீர பீசம் காரணம் அல்லாமையால் வித்தே காரணமென்பதுகூடாது. சுவேதசத்தோற்றங்களும் பூ பூதராதி பிரபஞ்சத்தினின்றும் உற் பவிக்கையால் அவையே சரீரோற்பத்திக்குக் காரணமெனின்; சுவேதசோற்பத்திக்குச் சராசரவுருவமிரண்டும் காரணமாகையினா லும், மற்றுமுள்ள மூவகையோனிகட்கும் அப்பூ பூதராதி காரண மென்கை காணப்படாமையினாலும், அது கூடாது.

அங்ஙனமன்று, ஒருதீபத்தில் ஒருதீபமாகப் பாரம்பரியத்தில் அநேகதீபம் உண்டாயினும் அத்தீபத்தினது தாபசத்தி அக்கினி யின்கட் காணப்படுகையால் அதற்குக் காரணம் அக்கினியே யானாற்போலத் தேககுணங்கள் பூ பூதராதி சரத்தில் கிருமி புழு முதலியவும், அசரத்தில் காளான் முதலியவும், காணப்படுகையால் அவைகட்குப் பிருதிவியாதி சாதுர்ப்பூதமே காரணமெனின்; அப் படித் தோன்றுவித்ததென்கை ஒரு காலத்தும் ஓரிடத்தும் ஒருவ

ராலும் கண்டோ மென்கை கேட்கப்படாமையினாலும், அது கூடாது. ஆயினும் அங்ஙனமன்று, விளக்கு உண்டாவதற்கு முன்னே அக்கினி விளக்கைத் தோன்றுவிக்க வேண்டுமேயல்லாமல் விளக்கு உண்டானதின்பின்பு அதுவும் இருக்க வேறொரு விளக்கை அக்கினி தோன்றுவிக்க வேண்டுவதில்லை; அதுபோல் தேகாதிகள் இல்லாத காலத்திலே சாதுர்ப்பூதம் தேகாதிகளைத் தோன்றுவிக்குமல்லாமல் இப்பொழுது தோன்றுவியாதெனில், இப்பொழுதும் பிருதிவியாதிகளில் சுவேதசவுருவம் தோன்றுகையினாலும், அஃதன்றிக் காஷ்டத்தில் அக்கினியை, அக்கினியில் விளக்கை ஒருவன் முன்பு தோன்றுவித்துப் பின்பு ஒரு விளக்கில் ஒருவிளக்கைத் தோன்றுவிக்குதலன்றிக் காஷ்டத்திற்கும் அக்கினிக்கும் விளக்கிற்கும் தானே வேறொன்றைத் தோன்றுவித்தல் கூடாமைபோல் சராசரப் பிரபஞ்சங்கள் சடமாதலின் அவைகளை மாயையினின்றும் தோன்றுவித்தவன் ஒரு கர்த்தா உண்டெனக் கொள்க.

இ-ம். சிவஞானசித்தியார். "ஒருவனோ டொருத்தி யொன்றென் றுரைத்திடு முலக மெல்லாம்—வருமுறை வந்து நின்று போவது மாத லாலே—தருபவ னொருவன் வேண்டுந் தான்முதல் றுமாகி—மருவிடு மநாதி முத்த சித்துரு மன்னி நின்றே." என வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௩எ)

சீவர்கள் உண்டென்று மேற்கூறுகின்றார்.

பல்சித்தி முத்தி பரனு லடைதலாற்
றொல்சீ வருமுள ருந்தீ பற
சுதந்திர ஈனரென் றுந்தீ பற.

எ-து. அநேக சித்திகளையும் முத்தியையும் அப்பரம்பொருளினது அருளினால் இவ்விடத்து அடைவார் உளராகலின், அநாதியாய் அநேக உயிர்கள் உளர். அவ்வுயிர்களும் சுதந்திரமிலர். எ-று.

பல்சித்தியென்றதனுல் மாயாவாதியை மறுத்தது. அஃது எங்ஙனமெனில், பரகாயப் பிரவேசமும் சித்தியாதலினெனக் கொள்க. முத்தியென்றது சீவர்க்கே: சீவர்க்கல்லது பரத்திற்குப் பந்தம் கூறுதல் ஒருவர்க்கும் ஒவ்வாமையினெனக்கொள்க. உயிர்களை அநாதியென்றது பரத்தினது சிருட்டியாதி விளையாடல் அநாதியாதலினெனக்கொள்க. அநேகமென்றது ஏகாத்துமவாதிக்கும் விவகாரத்தில் இவ்வண்ணமே கூறப்படுதலினெனக்கொள்க. சுதந்திரகீனரென்றது பரதந்திர சுதந்திரரென்றதெனக் கொள்க. அஃதன்று பரதந்திரரேயெனில், தாமே வினைசெய்குதல் கூடாது. அதுவும் பரமேசெய்விக்குமெனில், பரத்திற்கு அவிகாரியென்றும், பேரருளுடையோனென்றும், வேதாதிகள் கூறுதல் அப்பிரமாணமாம். அன்று-சுதந்திரரேயெனில், முத்தியை அடைய வேண்டுவதில்லை, முத்தியில் உயிர்க்குச் சுதந்திரமோ பரதந்திரமோவெனில், அது மேற்கூறப்படுஞ் செய்யுளினது அர்த்தங்களாலே கண்டுகொள்க. ஆதலாலே, பந்தமுடையராய் அநாதியாய் அனேக சீவர்கள் உளரென்று கூறினுரெனக்கொள்க. (௩அ)

பந்தமுண்டென்று மேற்கூறுகின்றுர்.

பல்லுயிர் முத்தி யடைதலாற் பந்தமுஞ்
சொல்வரெல் லோருமென் றுந்தீ பற
தொன்மை யதுவுமென் றுந்தீ பற.

எ—து. பல்லுயிர்களுக்கும் முத்தியடைகுதல் உளதாதலின், அவ்வுயிர்களை அநாதியாய் மறைத்து நிற்பது ஒருபந்தம் உண்டென்று ஆன்மவாதிகள் அனைவரும் கூறுநிற்பர். எ—று.

பந்தத்தை அநாதியென்றது, சீவர்கள் உள்ள அன்றே உளதாதலின் எனக்கொள்க. (௩௯)

பந்தம் திரிவிதமாயிருக்குமென்று மேற்கூறுகின்றுர்.

அஞ்ஞான மாயைகன் மம்பந்த மாமிவற்
றஞ்ஞான மோர்முத லுந்தீ பற
அன்றாகு மென்பரா லுந்தீ பற.

எ—து. ஆன்மஞானத்துக்கு இங்ஙனம் பந்தமென்று சொல்லப்படுவது யாதெனில், கேவலாவஸ்தையைக் காட்டாநிற்கும் அஞ்ஞானமும், அவ்வவஸ்தையை நீக்கிச் சகலாவஸ்தையைக் காட்டாநிற்கும் மாயையும், சகலாவஸ்தையின் மனோவாக்குக் காயத்தால் உயிர்கள் ஆர்ச்சிப்பதாகிய கன்மமுமே. இந்த மூன்றினுள்ளும் அஞ்ஞானம் மிகவும் நுண்ணிதாகையால் அதனது சுபாவம் தோன்றாமையால் அஞ்ஞானம் தனியே ஒருமுதலன்று சிவத்தினது திரோபாவசத்தியே யென்பாரும், ஆன்மாவினது குணமே யென்பாரும், காரணமாகிய மாயையே யென்பாரும், கன்மத்துள் தீவினையே யென்பாரும், பலவாயிருக்கு மென்பாரும், ஒன்றாய் அநாதிசித்தமா யிருக்குமென்பாருமாய், இப்படி அநேகவிதங்களாலே கூறாநிற்பர். இவ்வண்ணம் மயக்கத்திற்கு இடங்கொடுத்ததும் அஞ்ஞானமேயாதலின், அஞ்ஞானாதி திரிவித பாசம் உண்டு. எ—று. (சo)

இத்திரிபதார்த்த நிச்சயம் எல்லார்க்கும் ஒக்குமாயினும், அவரவர் கோட்பாடுகள் வெவ்வேறென்று மேற்கூறுகின்றார்.

பல்லோர் துணிவும் பராதிமூன் றுந்தேர்த
லல்லால்வே றில்லேனு முந்தீ பற
அவரவர் கொள்கைவே றுந்தீ பற.

எ—து. வீட்டுநெறியாராயும் பல சமயிகளினது துணிவும் பரசிவபந்தங்கள் மூன்றையும் விசாரித்தலேயன்றி வேறில்லை யென்றாலும் அத்திரிவிதபதார்த்தங்களினது உண்மைகளை அவரவர் கருதிக்கொள்ளுங் கோட்பாடுகள் வெவ்வேறு. எ—று.

பலசமயிகளினது துணியுந் திரிபதார்த்த விசாரணையேயென்பது எங்ஙனமெனின், எல்லா நூல்களாலும் உயிர்கட்குக் கூறப்

பட்ட த்ருமாதி நால்வகைப்பயனில் வீடென்பதற்குப் பொருள் விடுதலே. விடுதலேயாவது பந்தநீக்கமாதலின், பந்தமொன்று உண்டென்பதும், அஃது உண்டாகவே பந்தத்தினுலே கட்டுப்பட்டிருந்து அதினின்றும் விடப்படுவான் உண்டென்பதும், பந்தம் சடமாகையினுலும் பந்தமுடையோன் சுதந்திரகீன ஞகையினுலும் உயிர்களுக்குப் பந்தத்தைநீக்கி முத்திகொடுப்பான் ஒரு சுதந்திர கர்த்தா உண்டென்பதும், சர்வமத சம்மதமெனக்கொள்க. அங்ஙனமாயினும், அவரவர் கோட்பாடுகள் வெவ்வேறென்றது எங்ஙனமெனின்; ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மபேதம் அநேகமாதலின், அவற்றினுக்கு ஏற்க வேதாதிகள்கூறிய பொருள்களேத் தத்தங் கருத்தினுக்கு ஏற்பத் துணிந்துகோடல். அஃதாவது பிரமாதி சிவாந்தமாகச் சொல்லப்பட்ட வடிவங்களுள் ஓரொரு மூர்த்தியைப் பரம்பொருளென்று துணிந்து அப்பரம்பொருளுக்குப் பசுபாசங்களேப் பேதமென்றும், அபேதமென்றும், பேதாபேதமென்றும், கொள்வாரெனக்கொள்க. (சக)

அங்ஙனஞ் சீவபரங்களுக்குச் சமயிகள் சொல்லும் பின்ன பின்னத்துவவாதம் எத்தால் உண்டாயிற்று என்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்ருர்.

சீவ பரமத் துவிதமென் றிண்சொலா
ஞேவா தனேவரு முந்தீ பற
ஒன்றிரண் டென்பரா லுந்தீ பற.

எ-து. சீவபரங்களே ஏகமுமென்ஞமல், துவிதமுமென்ஞமல், அத்துவிதமென்று அவாதிதமாகிய சுருதி கூறுகையால், இரண்டாகில் முத்தியில் ஒன்ருதல்கூடாது, கூடுமெனில், ஒன்றுகெட்டு ஒன்ருதல் வேண்டும்: கெடும்பொழுது முத்தியின்மையால் இரண்டென்பதே கூடாது: பொன்னும் பணியும்போல் இரண்டாகத் தோன்றுதலின் ஏகமென்ஞது அத்துவிதமென்றதெனக்கொண்டு அப்பதத்திற்குத் தாற்பரியம் ஏகமே யென்பாரும், அங்ஙனமன்று

ஒன்றாகில் வஸ்துவுக்குப் பந்தமோக்ஷம் சொல்லவேண்டும் அஃது இன்மையால் ஒன்றென்பதேகூடாது உடலுயிராதியபோல் பேதம் தோன்றாமையின் துவிதமென்னாது அத்துவிதமெனுகின்றது. அதற்குத் தாற்பரியம் துவிதக்கலப்பே யென்பாரும், ஆகி எல்லாச் சமயிகளும் கூறுவார். எ—று.

அனைவரு மென்றமையால் எல்லாச்சமயிகளும் பேதம் அபேதம் என்பனவற்றையே அனுசரித்து நிற்கையால், அவ்விரண்டையுமே கூறினரெனக்கொள்க. பேதாபேதமென்பாரும் உளர்: அங்ஙனம் ஒருபொருள் இருப்பது விருத்தமாதலினாலும், அதுவும் துணிவின்கண் முற்கூறிய இரண்டினுள் ஒருபக்ஷத்து அடங்குமாதலின் அதனை ஒருபக்ஷமாகத் தொகுத்துக் கூறினரில்லை யெனக் கொள்க. (சஉ)

இங்ஙனம் கூறியவற்றுள் ஏகவாதம் சாதித்தல் கூடாதென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஒன்றெனின் வீடுமின் றுண்டேனும் லீலையாற்
பின்றையுஞ் சாருமென் றுந்தீ பற
பெத்த மநித்தம்வீ டுந்தீ பற.

எ—து. சீவபரங்கள் ஏகமென்னும் பக்ஷத்தில் வஸ்துவுக்குப் பந்தம் இன்மையால் முத்தியே இல்லை. பந்தம் உண்டாயினும், முத்தி இல்லை. பரத்தினது லீலையால் பந்தமோக்ஷம் உண்டாயினும் பின்னும் லீலையால் பிறப்பின்கண் சாராநிற்பர். சாரும்பொழுது முன்பு முத்தியடைந்தது அவமாகப் பந்தம்நித்தியமாய் விடுமாதலின் ஒன்றென்பது கூடாது. எ—று.

அஃது எங்ஙனமெனின், சீவபரங்கள் ஏகமேயென்னின் இங்ஙனம் துவிதபாவனை வருவானேன். பந்தத்தாலெனின், வஸ்து நின்மலனாகையால் பந்தம் உண்டென்பதே கூடாது. உண்டென்னில், அப்பந்தம் வஸ்துவுக்குப் பின்னமோ அபின்னமோ. பின்னமென்னில் வஸ்துவைவிடப் பந்தம் வேறே ஒருமுதலாக உண்

டாதலினுல், அவ்வஸ்துவுக்கு ஏகமென்பதே கூடாது: அதுவுமன்றிப் பந்தமுடைய பொருட்குச் சுதந்திரமின்மையால் அப்பந்தத்தை நீக்குவான் நின்மலனுக ஒரு கர்த்தாவும் மேலே உண்டாகவேண்டும்: அங்ஙனம் கர்த்தா இன்மையால் அப்பந்தம் நீங்குதலே கூடாது. அங்ஙனமன்று அப்பந்தம் வஸ்துவுக்கு அபின்னமேயெனின், அபின்னம் தன்னியல்பாகையால் ஒருகாலும் பந்தம் நீங்காது. இங்ஙனமாதலால் வஸ்துவுக்குப் பந்தம் உண்டாயின் முத்தியும் இல்லை. அதற்குப் பந்தமே இல்லையென்ருல், அதற்கு முன்பே முத்தியும் இல்லை. அஃது ஒக்கும்: அந்த வஸ்துவுக்குச் சுபாவத்திலே பந்தமுத்தி இல்லாவிட்டாலும் அதனது சுதந்திர லீலையாலே பந்தமுத்திகள் உண்டென்னில், அங்ஙனமாயின் சீவர்கள் வீடுகூடினும் பரத்தினது லீலையாற் பின்னும் பிறப்பின்கண் சாராநிற்பர். சாரும்பொழுது முன்பு முத்தி அடைந்ததும் அவமாகப் பந்தம் நித்தியமாதலால், சீவபரங்கள் ஏகமென்று கூறுதல் கூடாது எனக்கொள்க. (சஙு)

ஏகவாதத்துள் பந்தத்தைப் பிராந்தியென்பாரைப்பற்றி மேற் கூறுகின்ருர்.

ஆகு முயிர்பந்தத் தானது மித்தையே
லேக வமலன்க ணுந்தீ பற
எவ்வா றுளதாமென் றுந்தீ பற.

எ—து. பிரதிபிம்பம் அவிச்சின்னம் இவைபோலும் சீவர்கள் மாயையில் உண்டாகாநிற்பர். அம்மாயையும் பிராந்தியென்னில், அப்பிராந்தி ஏகத்துவ நிருமலத்துவமுள்ள பிரமத்திற்கு உண்டாகுதல் கூடாமையால், ஆத்மாக்களது அஞ்ஞாளுதிபந்தம் மித்தையன்று. எ—று.

அது எங்ஙனமெனின், மித்தையாவது விஷயாதி தோஷத்தால் தோன்றும் சுத்திகா ரசதாதி பிராந்தி ஞானம்: அப்பிராந்தி ஆத்மாவுக்கேயெனின், ஆத்மாவுங் கடதர்ப்பணுதிகளிலே தோன்

றும் அவிச்சின்னம் பிரதிபிம்பம் இவைபோலும் மாயையின்க ணின்று தோன்றவேண்டும். அதனால் மாயையினால் சீவரும் சீவர் களால் மாயையும் என்று அன்னியோன்னியாச்சிரய தோஷம் வரும். அதனால் ஆன்மாவுக்குத் தோன்றியதென்பது கூடாது: ஆனால் பிரமத்துக்கே தோன்றிற்றென்னில், அதுவும் கூடாது: பிரமம் ஏகமாதலால் விஷயதோஷமும், நிருமலமாதலால் கரண கர்த்திருதோஷமும், தோன்றுதலின்மையால், பிராந்திஞானமே உற்பவித்தல் இல்லை. அஃது இன்மையாகவே, சீவர்களும் இல்லை யாக, அதற்கு முன்பே பந்தம் சொல்லுகிறதும் இல்லையாய்விடும். அதனாலே பந்தம் மித்தை அன்றென்றதெனக்கொள்க. (சச)

இனித் துவிதவாதமும் சாதித்தல் கூடாதென்று மேற்கூறு கின்றார்.

ஓரிரண் டேலிறைக் குற்ற கருணையார்
சேர்வரன் றேயின்று முந்தீ பற
சேர்தலென் சீவர்வீ டுந்தீ பற.

எ—து. சிவபரங்கள் துவிதமாயிருக்குமெனில், பரத்தினது கருணையால் அநாதியே எல்லா வுயிர்களும் முத்தியே அடையா நிற்கும். இப்பொழுது சிருட்டியாதி தொழிற்பண்ணுதற்கு இடமே இல்லை. அவை உண்டாயிருத்தலின், சீவர்களைப் பரத்திற்குப் பேதமென்று கூறுதலும் கூடாது. எ—று.

அஃது எங்ஙனமெனின், வஸ்து பின்னமாய் ஓராத்மாவிருக் கில், அவனும் சித்தாதலால் அவனுக்குப் பந்தம் வருவானேன்? அதுவும் செம்பிலே களிம்புபோல் சகசம்: அப்பந்தமும் ஆத் மாவே நீக்கிக்கொள்ளில் அநாதியே நீங்கிப்போம், அஃதின்மை யால், வஸ்துவே நீக்குகின்றானென்னில், வஸ்து ஆனந்த சொரூப நிர்விகிர்ப்பதனாதலால், அவன் தனக்கு ஒருபயனும் வேண்டான்: அவன் ஆத்மாக்களால் அடையும் பயன் யாது. அங்ஙனம் பய னைக் குறித்ததன்று; வஸ்து ஒப்பற்ற பேரருளுடையோனாதலின்.

ஆத்மாக்களிடத்து வைத்த கருணையேயெனில், அங்ஙனமாயின் உடனே பந்தம் நீக்கவேண்டும். நீக்குதல் கூடாதென்னில், அச த்தனுதல் வரும். மெள்ள மெள்ள நீக்குவனெனில், பேரருளுடை யோனென்பது கூடாது. இதுவன்றியும், ஆத்மாக்கள் நித்தியமாத லாலும், முத்தியை யடைந்தோர்கள் பிறப்பின்கண் திரும்பாமை யாலும், அநாதியே பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியவேண்டும்.

அங்ஙனமன்று, ஆத்மாக்கள் மிகுதியினுலும் ஓரொருவர்க்கு இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் வருதல் கிளியீடாதலினுலும், பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியாதென்னில், எண்ணிறந்த ஆத்மாக்களும் சிருட்டிக்கு ஒருவர் முத்தியடையினும் எண்ணிறந்த சிருட்டியில் எண்ணிறந்த ஆத்மாக்கள் முத்தி அடைதலால், என்ருயினும் ஒரு காலையில் பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியாநிற்கும். அப்படி ஒருகாலத்தில் பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியின் தோஷம் ஏதெனில், பதியும் பசுக் களும் நித்தியமாதலால் முன்னிறந்த காலத்திற்கு அளவின்மை யால் அநாதியே பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியவேண்டும். ஒழியாமை யால், இனியொருகாலத்தில் ஒழியுமென்பதற்குப் பிரமாணமே யில்லை. அல்லது ஒழியுமென்னில், பஞ்சகிருத்திய காரணரம்பத் திற்கு அவதி கூறவேண்டும். அது கூடாமையால் பஞ்சகிருத்தி யம் ஒழியுமென்பது கூடாது.

அங்ஙனமன்று ஆத்மாக்கள் இடைவிடாது முத்தியடையி னும், உலவாக்கிழிபோல் தொலைவற்றிருக்குமெனின், அக்கிழி தெய்விகத்தினுலே பின்னும் இடையருமல் வர்த்தித்தல்போலே பசுக்களைப் பதிமுத்தி யடைவித்தல்செய்ய மேலுமேலும் அதற்கு அதிபதியாகிய ஒருபதி வர்த்திப்பியாநிற்கிறதென்ருலும், அது இல்லை. இப்பதியே தற்காருணியத்தினுல் உண்டுபண்ணிக் கொ ளுகிறதென்ருலும், அன்றி ஆத்மாக்களே சகசமாய் உண்டாக நிற்கிறதென்ருலும், உற்பத்தியே காட்டாநிற்றலால், ஆத்மாக்க நித்தியமென்பது வரத்திரியும். இதுவன்றியும், ஆத்மாக்கள் என்

...ிறந்த தென்னுமுரை ஆத்மபோதத்துக்கு எட்டாவென்பதொ ...ிந்து சிவத்திற்கும் அங்ஙனம் கூறுதல் கூடாது. அதற்கு அங் ...னர் தானேயெனின், ஒரோராத்மா பண்ணியிருந்துள்ள சங்கித ...ர்மங்களுக்கு அளவில்லையாதலின், எண்ணிறந்த ஆத்மாக்கள் செய்த எண்ணிறந்த கர்மங்களையும் அதற்குக் கோரிக்கும் பலன் களையும் சர்வமுத்தியும் ஏககாலத்தில் அளவிடாநிற்கும் அப்பதி க்கு ஆத்மாக்களது தொகை தெரியாதென்னில், வகைகண்டவ னுக்குத் தொகை காணப்படாதென்பது கூடாது: வினையும் அள வறுக்கப்படாது. அவரவர்க்கும் அவரவர் கர்மங்களுக்கும் அடை யாளம் கண்டே கூட்டுவனென்னில், சர்வஞ்ஞனென்பதுகூடாது. எண்ணிறந்த பொருளை எண்ணிறந்ததென்றறிகிறதே சர்வஞ்ஞத் துவமென்னில், எண்ணிறந்ததென்பது ஆத்மலக்ஷணமன்று. பல மரம் கூடினது ஒருசோலை என்பதுபோல் எண்ணிறந்ததென்பது ஆத்மசமுதாயத்துக்கு உண்டானது: ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணமானது ...த்து சித்து நித்திய விபுவென்னும் இலக்கணங்கள். இவை ஓரா த்மாவிடத்தும் பல ஆத்மாவிடத்தும் இருத்தல்போலே எண்ணிற ந்ததென்னு மிலக்கணமும் அங்ஙனம் இருக்கவேண்டும்; அது கூடாமையால் அசங்கியம் ஆத்துமலக்ஷணமென்பது கூடாது.

இதுவன்றியும், மூவகை யுயிர்களுக்கும் சிருட்டிகாலத்தில் பதியினால் தனுகரணங்கள் கொடுத்து முடியுமோ முடியாதோ? முடியுமென்னில் அளவில்லையென்பதே கூடாது. இதுவன்றியும், வரத்தும் இல்லாமல் செலவும் உண்டாயிருக்கிற பொருள் சில காலம் அளவுபடாவிட்டாலும் சிலகாலத்தில் அளவுபட்டுச் சில காலத்தில் ஒழியுமென்பதே யதார்த்தமாதலால் செலவு உண்டாய் ஒழியாதபொருட்கு வரத்துண்டென்பது வரத்திரியும். ஆத்மாக் கள் நித்தியமாதலால் பதியாலளவுபடுமென்னில், அளவு கண்ட ...ற்கு முடிவில்லையென்பது கூடாது. ஆதலால் எவ்விதமும் பஞ்ச கிருத்தியத்துக்கு ஒழிவு தோன்றுகிற்கும்: அங்ஙனம் அன்று ஆத்

மாக்களெல்லாம் நித்திய சமுசாரியும் அநித்திய சமுசாரியுமாய் இருப்பார்கள்: அநித்திய சமுசாரிகளெல்லாம் முத்தி யடைந்து போனாலும் நித்திய சமுசாரிகள் இருக்கையால் சிருட்டியாதி தொழில் ஒழியாதென்னில், அநாதியே அநித்திய சமுசாரிகளெல்லாம் முத்தியடைந்துபோய் நித்திய சமுசாரிகண் மாத்திரம் இருக்கவேண்டுமாதலால், இப்பொழுது முத்தி அடைவார் இல்லையாமென்பது வரத்திரியும்: உண்டாயிருத்தலின், அநித்தியசமுசாரிகளை இல்லையென்பது எங்ஙனம்? ஆதலால், சீவபரங்களைத் துவிதமென்று கூறுதல் கூடாதெனக்கொள்க. (சுரு)

துவிதவாதத்துள் பந்தத்தை நித்திய மென்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

உதியா விருளை யுதித்தவை கூட்டிப்
பதிபந்தஞ் செய்யுமே லுந்தீ பற
பதிசத்தி யென்னுமென் றுந்தீ பற.

எ—து. ஆத்மபந்தமாயிருந்துள்ள அஜன்னியமாகிய ஆணவமலத்தை ஜன்னியமாகிய மாயாகாரியங்களால் முதற் பிரதிபந்தம் செய்வித்துப் பின்பு தனது ஞானசத்தியால் பிரதிபந்தம் செய்யாநிற்கும் சிவமென்னில், அப்பொழுது அச்சிவத்திற்கு அசத்தனுகுதல் வாராநிற்கும்: அதனல், பந்தம் நித்திய மென்பது கூடாது. எ—று.

அஃது எங்ஙனமெனின்; யாது நித்தியம் அஃது அஜன்னியம். அங்ஙனம் அஜன்னியமாகிய ஓராணவமலம் கண்ணுக்கு இருளும் செம்பிற் களிம்பும்போல் அநாதியே ஆத்மஞான சத்தியைப் பிறிவறக் கலந்து மறைத்து நிற்குமாயின், பிரகாசத்தோடு கூடிய கண்ணுக்கு இருளும் ரசகுளிகையுடன் கூடிய செம்பிற்குக் களிம்பும் இன்மைபோலும்: நித்தியபூரண சுத்தமாயிருந்துள்ள சிவத்தோடு கூடிநின்றுள்ள ஆத்மாவை அஞ்ஞானமாவரித்தல்கூடாது. கூடுமென்னில், சிவம் அஞ்ஞான விரோதியென்பது

கூடாது. அது நிற்க, ஆணவமலம் நித்தியமாகின் முத்தி எங்ஙனம் கூடும். அது பிரதிபந்தப்படுதலின் முத்தி கூடுமென்னில், அங்ஙனம் பிரபந்திப்பது யாது. மாயாகாரியங்களினுல் பிரதிபந்தமென்னில் அநாதியே அவை கூடியிருக்கவும் முத்தி யெய்தாமையின் அது கூடாது. அங்ஙனம் அன்று முத்திகாலத்தில் ஜன்னியமாகிய சுதவதிட்ட சையோக மாயாகாரியங்களினுல் பிரதிபந்தமென்னில், அவையிரண்டும் ஜன்னியமாதலால் யாது ஜன்னியம் அஃது அநித்தியமென்று அவைகளுக்கு நஷ்டமெய்தாநிற்கும். அப்பொழுது முத்தியினும் அஞ்ஞானம் ஆவரியாநிற்கும். அங்ஙனம் அன்று அவை யிரண்டினுலும் சிவஞானம் ஆவரியாத அஞ்ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தம் வரும். அப்பொழுது சிவஞானம் ஆத்மாவுக்கு விஷயமாம். அச்சிவஞானம் நித்தியமாகையால், அஞ்ஞானத்திற்கு என்றும் பிரதிபந்தமென்னில் சிவஞானம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியேயாமாகில், அநாதியே முத்திவரும். அஃது இன்மையால், இங்ஙனம் பிரதிபந்தப் படுத்துமென்பது கூடாது.

அங்ஙனம் அன்று; அநாதியினுலே சிவஞானம் ஆத்மாவுக்கு விஷயமாகாமையின் முத்திகாலத்து ஆகுதலின், இங்ஙனம் பிரதிபந்தம் படுத்துதல் கூடுமாயின், சிவஞானமும் மாயாவலியின் ஆத்மாவிற்கு விஷயமாகுதலின் சூரியப்பிரகாசத்தில் கண்ணிற்கு விஷயமான கடம் அப்பிரபை நீக்கத்து இருளைப் பிரதிபந்தம் செய்து பின்னும் விஷயமாகுதல் கூடாமையின், மாயா நீக்கத்தில் ஆணவமலத்தை அது பிரதிபந்தம் செய்குதல் கூடாது. அதனுலும், மாயாகர்மங்கள் இல்லாவிடில் ஆத்மாவின் ஆணவமலத்தை நீக்குதல் கூடாது என்பதினுலும், சர்வ சத்தியுமுடைய வஸ்துவுக்கு அசத்தனுகுதல் வாராநிற்கும். அதனுல் பந்தம் நித்தியமென்பது கூடாது என்றதெனக்கொள்க. (சரு)

இங்ஙனம் திரிபதார்த்த நிச்சயம் பண்ணுவதொழிந்து இத்தசைக்கண் மனமுதலாகிய மாயாகாரியங்களைக்கொண்டு துவிதா

த்துவித நிண்ணயம் சாதித்தல் கூடாதென்று மேல்வரும் செய்யுள் இரண்டாலுங் கூறுகின்றார்.

பந்தாந்த மூன்றும் பகர்வதல் லாலிவை
சிந்தித் துரைக்கொணா துந்தீ பற
சித்தமும் பெத்தமா லுந்தீ பற.

எ—து. பரசீவ பந்தங்களென்று சொல்லப்பட்ட திரிபதார்த்தங்களையும் உண்டென்பதே இந்நூலினது துணிவாயினும் அவற்றினை ஒன்றுக்கொன்று பேதமென்றும், அபேதமென்றும், பேதாபேதமென்றும், சமயிகள் கூறுநிற்பர். அவ்வுண்மை நிச்சயித்துக் கூறுதல் ஒருவருக்கும் முடியாது. நினைத்தற்குக் கருவியாகிய சித்தமும் மாயாகாரியமாய் இத்தசைக்கண் சீவனுக்குப் பந்தமாய் விடுதலின். எ—று.

அஃது எங்ஙனமெனின், இத்தசையின்கண் நிச்சயிப்பதெல்லாம் மனத்தைக் கொண்டாதலாலும், பரசீவ பந்தங்களினது உண்மை வாக்கு மனத்துக்கு எட்டாதென்று சுருதியாதிகள் கூறுகையாலுமெனக்கொள்க. (சஎ)

மின்மினிச் சோதியால் வீடிருட் கூடுவான்
றன்மைபோன் மாயைகொ டுந்தீ பற
தத்துவந் தேர்வதென் றுந்தீ பற.

எ—து. மிகுந்த அந்தகாரத்தின்கண் வழிகாணாது மிகவும் வருந்தியவொருவன் மின்மினி விளக்கத்தைக் கருவியாகக்கொண்டு தனது இல்லிடத்தைக் கூடுவான் நினைத்துச் செல்வது போலும், பேரந்தகாரமாகிய அஞ்ஞானவிருளில் மறைந்துள்ள சீவன் கிஞ்சித்தாகிய மனவிளக்கத்தைக்கொண்டு தனதுண்மையை விசாரிக்கத் துணிந்தது. எ—று.

இச்செய்யுளிரண்டிற்கும் பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. "ஆட்பா லவர்க்கருளும் வண்ணமு மாதி மாண்புங்—கேட்பான் புகி லளவில்லை கிளக்க வேண்டா—கோட்பாலனவும் வினையுங்

குறுகாமை யெந்தை—தாட்பால் வணங்கித் தலைநின்றிவை கேட்க தக்கார்.'' அன்றியும், "எதுக்க ளாலு மெடுத்தமொழி யாலு மிக்குச்—சோதிக்க வேண்டா சுடர்விட்டுள னெங்கள் சோதி—மாதுக்க நீங்க லுறுவீர் மனம்பற்றி வாழ்மின்—சாதுக்கண் மிக் கிறையே வந்து சார்மின்களே.'' எ—ம். திருமந்திரம். "உரை யற்ற வொன்றை யுரைசெய்யு மூமர்காள்—கரையற்ற தொன் றைக் கரைகாண லாகுமோ—திரையற்ற நீர்போற் சிந்தைதெளி வார்க்குப்—புரையற்று நின்றான் புரிசடை யோனே.'' எ—ம். திரு வாசகம். "இன்றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத் தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று—நின்றநின் றன்மை நினைப்பற நினைந்தே னீய லாற் பிறிதுமற் றின்மை—சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந் தொன்றாந் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே—யொன்றுநீ யல்லை யன்றியொன் றில்லை யாருனை யறியகிற்பாரே.'' அன்றி யும், "நூலுணர் வுணரா நுண்ணியோன் காண்க—சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன் காண்க—சித்தமுஞ் செல்லாச் சேட்சியன் காண்க.'' எ—ம். தத்துவராயர். "ஆகியு மழிந்தும் போகு முற் பவத்—துன்பந் துடைத்திங் கின்பங் கொடுக்கத்—திருவுருப் புனைந்த குரவன் சொரூபன்—பொற்பதஞ் சூடிச் சிற்பத வீடு—கையிற் கனியெனக் காணு ரையவோ—தர்க்க நெறியிற் சார்வார் தர்க்கஞ்—சொல்லல தில்லை யாகுஞ் சொல்லு—மனனல தில்லை யாகு மனனுங்—கனவஞ் ஞானக் காரியமாகு—மஞ்ஞா னத்தா லாகிய விருநெறி—மெய்ஞ்ஞானத்தை விளக்கு மாறென்—னில துள தேக மநேக மென்ப—தலதில்லை தர்க்க மறைவ திலதெனி—லிலது முத்தி யெய்துத லின்ப—மலமிடி மைந்த னெய்துத னிலை யா—முள்ளது முன்னே யுள்ள தாதலி—னெள்ளறு முத்தி யென் செய வுள்ள—தன்னின் மாசு தானொழித் திடுத—லென்னினே றியமா சோமுன்னே—யுள்ள மாசோ வொழிப்ப தென்னின்—வின்ளா முன்னே யுள்ளதாகி—னிடையோர் காலத் தென்னின்

முத்தி—யடைவோர் திறத்தி னடையும் பின்னு—மொழிவறு பரம்பொரு ளொன்றேயாகி—னிழவு பேற தில்லை விழைய—வேறே யொருவ னுண்டெனின் வேறு—கூறின் முத்தியிற் கூடா ஞகு—மிங்ஙனமான பின்ன—ரெங்ஙனஞ் சொல்வா ரிகற்சம யிகளே.” அன்றியும், “பின்ஞ பின்னம தெனவே நின்று பிண ங்கா நிற்பர்கள் பேச்சிற்கு—முன்ஞ நின்றிடு மனனுக் கும்மிவை யுடையானெனவரு முணர்விற்கு—முன்ஞ நின்றிடு சொருபா னந் தனை மொழிவா னரிதென முதுவேதஞ்—சொன்ஞ லறிகில ரவஞ ரருளடி சூடா தவர்மதி கேடாயே.” எ—ம். பிரமகீதை. “வேதமாகமபுராண மிருதிகள் வேரு மார்க்க—ரோதுமா கமங்க டர்க்க மொன்ருேடொன் ருெவ்வாதாகு—மீதெலா மொக்கப் பண்ணலாவதன் றிதைய துக்க—மாதலாலனைத்தும் விட்டிங் கனைத்துமாஞ் சிவத்தைப் பார்ப்பான்.” அன்றியும், “சம்புவி னரு ளாலன்றி மாருனுஞ் சகலதே வதைகளு மந்த—வும்பனை யுண ரோ மருள்பெறும் பொருட்டே யோதிய யாவையு முளவாஞ்—செம்பொரு டன்னை யருளிஞ லொழியத் தெரிவிஞற் றெரிகு வராக—நம்புமானுடவர் கையிஞ ஞற்ற மறிவரோ நாசியா லொழிய.” எ—ம். ஞானவாசிட்டம். “பேதமுறு புந்தியேமாயை யாகும் பெரிதுவருந் திரியுமிதனைப் பேர்த்தல் வேண்டும்—போத முறும் பேற்றிஞ லன்றி மாயைப் பொருநதியின் கரைதோன்ருு பொருந்தத் தோன்றி—லேதமறு மப்பதமே யிறவா வீடா மிம் மாயை பிறப்பிடமே தென்ன வேண்டாஞ்—சேதமுறக் கொல் வழியே தென்று தேர்வாய் சிதைவுற்ருு லதனியல்பு தெரியு மன்றே.” எ—ம். அஞ்ஞவதைப்பரணி. “ஒன்றென்று நின்றசில பலவென்று நின்றசில வுபயத்து நின்ற சிலபே—யன்றென்று நின் றதனை யாமென்று சொல்லியுட னடகிட்டு விட்ட சிலபேய்.” எ—ம். சிவஞானசித்தியார். “பந்தமும் வீடுமாய பதபதார்த்தங்க ளல்லா—னந்தமு மாதியில்லா னளப்பில ஞதலாலே—யெந்ததா

ளின்ன னென்று மின்னதா மின்னதாகி—வந்திடா னென்றுஞ் சொல்ல வழக்கொடு மாற்ற மின்றே." எ-ம். நெஞ்சுவிடுதூது. "பண்ணின் பயன்சுருதி யாகமங்கள் பார்த்துணர்ந்து—நண்ண வரியதொரு நாடுடை யான்." எ-ம். சிவானந்தமாலை. "இந்திரசாலங்காட்டு மஞ்சனக்கண் ணோடிருந்து—முந்தவுல கங்காண மூளு வதாஞ்-சிந்தனையுஞ்—சிற்றறிவு நீக்கியருட் சேராது பாதிகொடு—தற்பரத்தைத் தேடுமது தான்." எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். "மணிப் பாம் பிருளின் மறைந்திருக்கத் தேடுங்—கணக்காந் தற்போதத் தைக் காட்டி-யுணர்த்துகினு—நீரிற் கிணறு நிழலுயுத்த மும் போலா—மாரித்தை நீக்கியிருப் பார்." எ-ம். மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க. (௪௮)

இங்ஙனம் கூறிய உண்மையை அறிதற்பொருட்டு மனோலய சாதகம் செய்யவேண்டுமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஆதலாற் பந்த மறுப்பான் மனோலய
சாதகஞ் செய்வனு லுந்தீ பற
தற்பரந் தோன்றுமா றுந்தீ பற.

எ-து. பெத்த தசைக்கண்ணே சீவாதிகளினது உண்மை தெரிதல் ஒருவருக்கும் கூடாமையால், அப்பந்தத்தை நீக்குதற் பொருட்டுச் சிவதரிசனம் வரும்படி மனோலயசாதகம் செய்ய வேண்டும். எ-று.

இதன் கருத்துப் பந்தநீக்கத்திற் சிவதரிசனமும், சிவதரிசனத்தின் மனோலயமும், ஒருதலையாக வேண்டப்படுமென்ப தாயிற்று.

மனோலயஞ் செய்யவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். "மனமாயை மாயை மாயை மயக்க—மனமாயை தான் மாய மற்றொன்று மில்லை—பினைமாய வேண்டா பிதற்றவும் வேண்டா—தனைபாய்ர் திருப்பது தத்துவந் தானே." எ-ம். தேவிகாலோத்தரம். "கருத்தடங்கின் முத்தியது கையகலிற் கட்

டாகும்—விரித்தபொரு ளிதுவென்ன வறிவுடைய மேதக்கோர்—திருத்தகுநல் லறிவாலே சித்தத்தைத் திறம்பாம—லருத்தியுடனிலைநிறுத்து மதுவறிவின் பயனுமால்.” எ—ம். ஞானவாசிட்டம். “சனன கருமங்களின் வித்தாய்த் தருவை யசைக்குங் காற்றே போற்—றினமு முடலை யசைப்பதுவுஞ் சித்த மிதனைத் தீர்வதுவே—யனக சகலத் தியாகமதா மதுவே பரம வானந்தம்—வினவு பிறவெல் லாமிகவும் வெருவுகின்ற வெந்துயரே.” எ—ம். பிரபுலிங்கலீலை. “விரிந்த நெஞ்சங் கருவியாம் விடயமுணர விரியாம—லொருங்கு நெஞ்சங் கருவியாந் தன்னையுணர வொருங்காமல்—விரிந்த நெஞ்ச முடையானை விடாது பிறவி யென்றுணர்க—வொருங்கு நெஞ்ச முடையானை யுறாது பிறப்பென்றுணர்கவே.” எ—ம். மோகவதைப்பரணி. “வீயுமோகிளை வேரறுமல் விடஞ்செய் மோகன் விவேகனுன்—மாயுமோவுயர் மாயையாரு மனத்தி னுரு மிருக்கவே.” எ—ம். ஒழிவிலொடுக்கம். “குடையுஞ் செருப்புங் கொடுநடப்ப தன்றிப்—படியும் விசும்பும் பரப்பி-யிடையாடு—மாத்திரம்போ லேசமய வாதமனம் போதாத-சாத்திரங்கற் றூர்வீடுற் றூர்.” எ—ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

மனேலயமுண்டாகவே திருவருடோன்று மென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. “கள்ள நெஞ்ச வஞ்சகக் கருத்தைவிட் டருத்தியோ—டுள்ள மொன்றியுள்குவா ருளத்துளானுகந்தவூர்—துள்ளிவாளை பாய்வயற் சுரும்புலாவு நெய்தல்வா—யள்ளனுரை யாரல்வாரு மந்தணுரு ரென்பதே.” எ—ம். தேவாரம். “வெள்ளத் தார்விஞ்சை யார்கள் விரும்பவே—வெள்ளத்தைச்சடை வைத்த விகிர்தனுர்—கள்ளத் தைக்கழி யம்மன மொன்றிநின்—றுள்ளத் தில்லொளி யைக்கண்ட துள்ளமே.” எ—ம். திருப்பாட்டு. “குண்டலங் குழைதிகழ் காதனே யென்றுங் கொடுமழு வாட்ப டைக் குழகனே யென்றும்—வண்டல பும்மல

ர்க் கொன்றைய னென்றும் வாய்வெரு வித்தொழு தேன் விதி யாலே—பண்டைநம் பலமன முங்களைந் தொன்றுய்ப் பசுபதி பதிவின விப்பல நாளுங்—கண்டலங் கழிக்கரை யோதம் வந்து லவுங் கழுமல வளநகர்க் கண்டு கொண்டேனே." எ—ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார். "இருக்கு மருதினுக் குள்ளிமையோர்களு நான்மறையு—நெருக்கு நெருக்கத்து நீளகத்திற் சென்று மீளவொட்டாத்—திருக்கு மறுத்தைவர் தீமையுந் தீர்த்துச்செவ்வேமனத்தை—யொருக்கு மொருக்கத்தி னுள்ளே முளைக்கின்ற வொண்சுடரே." எ—ம். அருணகிரிநாதர். "அராப்புனை வேணியன் சேயருள் வேண்டு மவிழ்ந்த வன்பாற்—குராப்புனை தண்டையந் தாடொழ வேண்டுங் கொடியவைவர்—பராக்கற வேண்டு மனமும் பதைப்பற வேண்டுமென்று—விராப்பகலற்ற விடத்தே யிருக்கை யெளி தல்லவே." எ—ம். தத்துவராயர். "இச்சையா னலனெனை யாளுடையா யானிந் தியங்களுட—னசையாத நெஞ்சங்கொண் டன்பா லினைந் தழியும் முடம்பின்—னசையான தின்றி நலஞ் செய்வ ராயினற் றுடலையின்—பிசையார வைத்தென்று மெய்யான தன்னை வெளிப்படவே." எ—ம். தேவிகாலோத்தரம். "மருவிய பொருண்மே லன்பாய் வானரம் போற்ச ரித்துத்—திரியுமச் சித்தர் தன்னைத் திரித்துச் சூனியத்தே நின்றுன்—மருவினோர் பிறித லின்றி வானவ ரறிவுக் கெட்டாப்—பொருவிலா நித்த சுத்தப் பொருளினை யடைவரன்றே." எ—ம். பகவற்கிதை. "வேண்டல் வேண்டாமை யின்றி மிகைசெலாப் புலன்க ளாலே—மாண்டபோ கங்க டுய்ப்பான் மனங்கலக் குறான்மற றத்தா—லீண்டிய தெளிவுண் டாமாற் றெளியவே யெல்லை யின்றிப்—பூண்டநோய் நீங்கு நீங்கப் புலனலாப் பொருளுந் தோன்றும்." எ—ம். பிரமகீதை. "பரப்பினனிந்தி யங்களைப் பராக்குறப் பரம்பர னுள்ளாகி—யிருத்தலாலறி வுண்கிலன் புறம்புள விரதமே காண்கின்றுன்—திருப்பி ஞானநாட் டத்தினலப்பொரு டெரியவே பெறுர்

தீர—னெருத்த னேயவி நாசியா கியவொளி யாயவ னெளிர்கின் றான்." எ—ம். பிரபுலிங்கலீலை. "பொறியிற் புறத்து மனஞ் செல் விற் புலனே தோன்றி யிடுமெகத்திற்—செறியிற் கரணம் பரான ந்த சிவமே தோன்றுஞ் சிவந்தோன்ற—வறிவிற் பரந்த விடயமய மாகுமுலகந் தோன்றுமற்—பிறவித் துயரக் கடல்கடந்து பேரின் பஞ் சார்குவனென்றும்." எ—ம். திருக்களிற்றுப்படியார். "அன்றி வரு மைம்புலனு நீயு மசையாம—னின்றபடி யேநிற்க முன்னிற் குஞ்-சென்று—கருதுவதன் முன்னங் கருத்தழியப் பாயு—மொருமை கடன் கேள்வ னுனக்கு." எ—ம். சிவானந்தமாலை. "ஓயாம லைம் புலன் சேர்வாயி லொடி யெறிந்தங்—காயா மனத்தை யலைவறு த்து-மாயாதே—பண்டை யறிவொழிந்து பண்டையறி வாய்ப் பரத்தை—மொண்டமுழுந்திப் போவதுமுத் தி." எ—ம். மற்றும் வரு வனவற்றுற் காண்க.

மனோலயத்திற்றோன்றிய திருவருளாற் பந்த நீங்குமென்ப தற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா—ரிறைவ னடிசேரா தார்." எ—ம். தேவாரம். "பொன்னுள் ளத்திரள் புன்சடை யின்புற—மின்னுள் ளத்திரள் வெண்பிறையாயி றை—நின்னுள் ளத்தருள் கொண்டிரு ணீங்குத—லென்னுள் ளத் துள தெந்தை பிரானிரே." எ—ம். திருவாசகம். "என்புள் ளுருக்கி யிருவினையை யீடழித்துத்—துன்பங் களைந்து துவந்துவங்க டேய்மை செய்து—முன்புள் ளவற்றை முழுதழிய வுள்புகுந்த—வன்பின் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே." எ—ம். பட்டணத் துப்பிள்ளையார். "உற்பவந் துடைத்த னிற்பிடித் தல்லது—பிறி தொரு நெறியு மில்லை." எ—ம். தத்துவராயர். "இதையா லய த்தி லிருப்பா ரறிய விரந்துருகிப்—பதையா திருப்பதென் பாவி நெஞ் சேபர னாருளாற்—சிதையா தொழியிற் சிலுகாய் விளையு மிச் சில்சமயக்—கதையான் மனக்கணக் கால்விடு மோவிக் கடும் பிறப்பே." எ—ம். பிரமகீதை. "இந்த யாக்கையி லியம்பிய பரம்

பொரு ளறியி—லந்த மானுடன் மெய்யதா யபேதமா கியநிர்த்—தொந்த மர்ம்பர மடைந்திடுந் தோன்றிடா தாகிற்—பந்த மாம் பவக் கடற்படும் பரகதி யடையான்." எ-ம். சிவானந்தமாலை. வெய்யோன் வரவரவே மெய்ந்நிழலுந் தம்முளே—பைய வொடுங்கும் பகுதிபோ-லைய—னருள்வந் தணுகவே யாணவமாம் போத—மருளுங் கெடும்போய் மறிந்து." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க. (௪௧)

மனோலயத்தாற் பரத்தையுணர்ந்தோன் மற்றையவனைத்தையு முணர்ந்தோனென்று மேற் கூறுகின்றார்.

உணர்ந்தோ ரனைத்துமா மோர்பொரு டன்னை
யுணர்ந்தோ ரனைத்துமென் றுந்தீ பற
உள்ளங்கை நெல்லியீ துந்தீ பற.

எ-து. தானன்றிப் பிறிதொரு பொருளும் இன்மையால் அனைத்துமான ஒரு பரம்பொருளை யாவரொருவர் உணர்ந்தார் அவரே எல்லாப் பொருள்களையும் ஒருங்கே உள்ளங்கையி னெல்லிக்கனி போல் ஐயந்திரிபின்றிப் பிரத்தியக்ஷமாக உணர்ந்தோர். எ-று.

இ-ம். திருவாசகம். "பந்த விகார குணங்கள் பறிந்து மறிந்திடு மாகாதே—பாவனை யாய கருத்தினில் வந்த பராவமு தாகாதே—யந்த மிலாத வகண்டமு நம்மு ளகப்படு மாகாதே—யாதி முதற்பர மாய பரஞ்சுட ரண்ணுவ தாகாதே—செந்துவர் வாய்மட வாரிட ரானவை சிந்திடு மாகாதே—சேலன கண்களவன்றிரு மேனி திளைப்பன வாகாதே—யிந்திர ஞால விடர்ப்பிறவித்துய ரேகுவ தாகாதே—யென்னுடை நாயக னாகிய வீசனெதிர்ப்படு மாயிடிலே." எ-ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார் பாடல். மங்கை பங்க கங்கைநா யகரின்—றெய்வத் திருவருள் கைவந்து கிடைத்தலின்—மாயைப் படலங் கீறித்தூய—ஞானநாட்டம் பெற்றனன் பெற்றபி—னின்பெருந் தன்மையுங் கண்டேன் காண்டலு—மென்னையுங் கண்டேன் பிறரையுங் கண்டே—னின்னிலை யனைத்

தினுங் கண்டே னென்னே—கின்னைக் காணு மாந்தர்—தன்னையுங் காணுத் தன்மை யோரே.'' எ—ம். திருவாய்மொழி. "மனிதரு மற்று முற்று மாயப்பிறவி பிறந்த—தனியன் பிறப்பிலி தன்னைத் தடங்கல் சேர்ந்த பிரானைக்—கனியைக் கரும்பினின் சாற்றைக் கட்டியைத் தேனை யமுதை—முனிவின்றி யேத்திக் குனிப்பார் முழுதுணர் நீர்மையி னுரே." எ—ம். பிரமகீதை. "எப்பொருள் களுக்குந் தோற்றமு நிலையுமிறுதியு மிதன்கணே யாகி—யொப்பிட வொன்று மின்றியே யென்று முள்ளதா யுரையுணர் விறந்த—வப்பொரு ணேரே யறிந்தபோ தெல்லாப் பொருள்களு மறிந்தவா மந்த—மெய்ப்பொரு டானே யெப்பொருள் களுமாய் விளங்களால் வேறிலாமையினுல்.'' அன்றியும், "ஈசனை யறிந்த வந்தவிடத்திலே யென்று மெல்லாப்—பாசமு நசித்த ருனும் பணியறப் பவத்தின் நீர்வுங் — காசுறு மகில மாய கங்குலின் கழிவுந் தானே—யாசுறு மகண்ட ரூபி யாகையு மனைத்து மெய்தும்.'' எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (ருo)

மனோலயசாதனஞ் செய்யு நீர்மைமேற் கூறுகின்ருர்.

அந்நிட்டை நீயு மடைகுதற் கூனுயிர்ப்
பின்னத்தை முன்னுணர்ந் துந்தீ பற
பேதைமை நீங்கிடென் றுந்தீ பற.

எ—து. பந்த நீக்கத்துக்கு ஏதுவான அந்த மனோலய நிஷ்டைகூடுதற்குப் பந்தத்தை முன்பறிந்து நீங்கவேண்டலின் தேகேந்திரியாந்தக் கரணங்களை நேதி நேதி யென்று ஒன்ருென்ருகக் களைந்து தன்னுண்மை காணுவதாகிய ஊனுயிர் வேறுபாடு முன் புணர்ந்து உனதறியாமையை நீங்குவாய். எ—று. (ருக)

என்னுண்மையாவது இத்தேகத்தின் வேறில்லை இத்தேகமே நானென்று கூருநிற்கும் மாணுக்கனை நோக்கித் தேகம் நீயல்லை யென்று மேற்கூறுகின்ருர்.

ஓயு மரணுந்த காலத் துருத்துவெந்
தீயட் லானுமிங் குந்தீ பற
தேகநீ தானல்லை யுந்தீ பற.

எ—து. இளைத்தேன் பருத்தேனென்று தேகத்தைச் சொல்லுதலினுலும், இதனுட் சோதிக்குமிடத்தும் இதற்கு வேருக ஓராத்மாவைக் காணுதபடியினுலும், தேகமேயானென்னில், அது கூடாது. என்மாடு என்வீடு என்கிறபோது சொன்னவனுக்கு அவை வேரு யிருத்தல்போல் என்னுடம்பென்றலாலும், யோகிகள் கூடுவிட்டுக் கூடுபொய்தலினுலும் மரணகாலத்தில் அக்கினிமிகவும் பற்றிக் கடத்தைப்போல் சுடுதலினுலும், தேகம் நீயல்லை வேறே. எ—று. அடலானுமென்றவும்மையால் மற்றையமறுதலையும் வருவிக்கப்பட்ட தெனக்கொள்க. (ருஉ)

பிராணவாயுவும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற்கூறுகின்ருர்.

உணர்வின்றி நாளு முறக்கத் தடைந்த
மணமுக ராதானு முந்தீ பற
வாயுவு நீயல்லை யுந்தீ பற.

எ—து. தேகத்திலே பிராணவாயு இருக்கிறபோது இது குளிர்கிறது இது சுடுகிறது என்றறிந்தும் அது நீங்கினபோது கடம்போலத் தேகம் சுடப்படுதலினுலே பிராணவாயுவே யானென்னில், உணர்வின்றித் தினந்தோறும் நித்திரையில் அஃது இராநின்றும் அப்போது அடைந்த கந்தாதியை யுணராமையினுலும் பிராணவாயுவும் நீயல்லை. எ—று. (ருங)

இந்திரியங்கள் ஆத்மாவல்லவென்று மேற் கூறுகின்ருர்.

ஒன்றுணர் போழ்தொன் றுணராமை யானும்வே
ருென்றுணர்ந் தோதலா னுந்தீ பற
உணர்விந் தியங்களன் றுந்தீ பற.

எ—து. கந்தாதியைக் கிராணாதி உணராநிற்கின்றன அவை அடங்கின நித்திரையிலே தேகமும் பிராணவாயுவும் இருக்கப் பாம்புவரினும் சத்துரு வரினும் அறியாமற் கிடத்தலால் ஞானேந்திரியங்களே யானென்னில், இந்திரியங்களுள் ஒன்று உணர்போழ்து ஒன்று உணராமையாலும், ஒன்றை ஒன்று உணராமையாலும், ஒன்று அறிந்ததை ஒன்று அறியாமையாலும், அவைகளுக்கு வேருய் ஒன்று இருந்து நான் கண்டேன் கேட்டேனென்று கூறுதலாலும், கண்ணிற்குத் தீபம்போல் உனக்கு விஷயகரண மல்லது அவைகள் நீயல்லை. எ—று.

ஒன்றுணர்போழ்தொன் றுணராமையானு மென்றமையால் துவக்கிந்திரியமே ஆத்மாவென்பாரையும் மறுத்தாராயினர். அஃது எங்ஙனமெனில், துவக்கிந்திரியம் சரீரமெல்லாம் வியாபித்திருத்தலின் இஃதே மற்றைய நான்கு கொள்கையினின்று சத்தாதியை உணராநிற்கின்றதெனில், அது கூடாது. அங்ஙனமாயின், ஐம்புலனும் ஒருங்கேயுணர்தல் வேண்டும்: அஃது இன்மையால், துவக்கிந்திரியமும் ஆத்மாவன்றென்று மறுக்கப்பட்டதெனக் கொள்க.()

வாக்கிந்திரியமும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஏனென் றுமற்கு மியானென தென்றபி
மான மிருத்தலா னுந்தீ பற
வாக்குநீ தானல்லை யுந்தீ பற.

எ—து. இந்திரியங்களுணர்ந்ததை நான் கண்டேன் கேட்டேனென்று வாக்கிந்திரியம் கூறுநிற்கின்றது: தானறிந்ததைக் கூறுமல்லது அறியாததைக் கூறுமையால் வாக்கிந்திரியமே யானென்னில், அது கூடாது. வாக்கில்லாத ஊமனிடத்தும் யானென தென்கிற அபிமானம் இருத்தலால், அது வசனகரணமல்லது நீயல்லை. எ—று. (ருரு)

ஆங்காரமும் புத்தியும் மனமும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஆங்கார நிச்சயித் தப்புத்தி பற்றலா
னேங்குள ஞன்மன முந்தீ பற
ஒன்றுநீ யன்றிவற் றுந்தீ பற.

எ—து. ஊமனுக்கும் யானெனதென்கிற அபிமானம் இருத்தலால் இங்ஙனம் செய்வது அகங்காரமாதலின் அதுவே யானென்னில்: அது கூடாது. ஒருபொருளின்கண் நிச்சயமில்லாவிடத்து இஃது என்னதென்றும், யானுடையேனென்றும், அபிமானித்தல் கூடாமையால் அஃது உனக்குக் கிரியாகரணமல்லது நீயல்லை. ஆயின் நிச்சயிப்பது புத்தியாதலால், அஃதேயானென்னில், ஒருபொருளின்கண்ணே பற்றுதலில்லாவிடத்து அப்பொருளை நிச்சயித்தல் கூடாமையால், அஃது உனக்கு ஞானகரணமல்லதுயல்லை. ஆயின் அங்ஙனம் செய்வது மனமாதலின், அஃதேயானென்னில், நெஞ்சு நினைவெழாவிடத்து அஃது ஒன்றையும் பற்றுதலின்மையால், அஃது உனது உச்சாகரணமல்லது நீயல்லை. எ—று. (௫௬)

சித்தமும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

அறிவா னினைவு மடங்கலாற் சித்த
மறிவன் றசித்தர்மென் றுந்தீ பற
அறிவுன் னுருவமென் றுந்தீ பற.

எ—து. அங்ஙனம் நினைப்பது சித்தமாதலால் அதுவே யானென்னில்: அது கூடாது. நெஞ்சின்கண் நினைவும் எழாமல் அடக்குவோர் உளராகலின் வேறே ஓரறிவு இருந்துகொண்டு சித்தத்தையும் அசைவின்றித் தடுத்தலால் அச்சித்தமும் நீயல்லை: இவையெல்லாம் யானலனாகில் எனது உண்மை மற்றியாதென்னில், தத்துவாதீதமாகிய ஞானமே நினது வடிவம். எ—று. (௫௭)

மேல் அவ்வாத்மாவினது பரிபூரணங் கூறுகின்றார்.

எங்குமாய் முத்தியி லீசனே டெய்தலான்
மங்கா வுயிர்விபு வுந்தீ பற
மற்றைய கூறெறு துந்தீ பற.

எ—து. அழிவின்றி வழங்காநிற்கும் ஆத்மா பரமுத்தியில் பூரணமாகிய பரத்தோடு கூடிப் பூரணமாகையால் அதனுக்கும் மகத்பரிமாணமல்லது மற்றைய பரிமாணங்கள் கூறுதல் கூடாது. எ—று.

அஃது எங்ஙனமெனில், உள்ளதன்றி இல்லது ஒருகாலும் உண்டாகாமையின் முத்தியில் விபுத்துவமுடைய ஆத்மா பந்தத்திலே அஞ்ஞானத்தினுல் ஆர்ப்புண்டதாதலின், கருமத்தளவில் அணுபரிமாணமாயும், மத்தியபரிமாணமாயும், விளங்காநிற்கும் உண்மை மகத்பரிமாணமே யென்பது துணிவென்றதெனக் கொள்க. (ருஅ)

மேல் தன்னுண்மை அறிதற்கு முற்பழகிப்போந்த வாசனைகளை நீங்கவேண்டுமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

இத்தடை வானின் னியல்பை மறைத்தவப்
பந்தங்கள் போக்கநீக் குந்தீ பற
பழவா தனையெலா முந்தீ பற.

எ—து. ஞானவடிவமாயிருந்துள்ள நினது உண்மையைச் சற்றும் தெரியவொட்டாமல் அநாதியே மறைத்துநிற்கும் அஞ்ஞானாதி பாசங்களை வேரறக்களைதற்கு நின்னோடு பழகிப்போந்த சகல வாசனையும் பற்றற விடுவாய். எ—று.

இ—ம். தேவிகாலோத்தரம். "மந்திரஞ் செபந்தி யானம் பூசனை வணக்கம் வேண்டா—வந்தமி லாத முத்தி யுபாயமே யறிதல் வேண்டுஞ்—சிந்தனை புறமே செல்லிற் றுயரமே திரிய மீட்கிற்—பந்தமாந் துன்ப நீங்கிப் பரமான வின்பஞ் சேர்வாய்." எ—ம். பிரமகீதை. "சதுர்மறை யொழிந்தவாதனை பொலாத தர்க்கவா தனையுலகத்தின்—மதமுற வொழுகும் வாதனை தாரமக்கள் சுற்றத்தின் வாதனையு—மிதமுறு பொருளில் வாதனை தேகேந்தியமனம் புத்திநற் பிராணன்—முதலவா தனையும் வித்தைவா தனையு முடிவில்போ கத்தில்வா தனையும்." அன்றியும், "ஏறு

டை யானைத் திருநெடு மாலை யிகழும்வா தனையும்வே தத்திற்—கூறிநிற்றான சாதன மாகக் கொள்ளுமுத் தளபுண் டரத்தை—மாறுடலிகழும் வாதனை பாவ வாதனை யாவுமா னுடர்க்கு—வேறடும்பரமாத் துவித ஞானத்தை விலக்குறும் விரோதி விண்ணவரே.” அன்றியும், “ஆதலால் வீடதனி லாசை யுள்ளோனதின்மிகவுந் தாற்பரிய னாகி முன்ன—மோதும்வா தனைகளெலாமிகந்தெப் போது முற்றபர மாத்துவித ஞானி யாவான்—வேதவே தாந்தங்க ளுரைக்கப் பட்ட மேலான வத்துவித ஞானமான—நாதனும் பிரமத்தை நவில லாமே நாமௌனத் திருப்பதலா னாகத் தீரே.” எ—ம். ஞானவாசிட்டம். “மறுகுவாதனைகடர்ந்த மௌனத்தை யொழிய வேறோ—ருறுகதி நல்லதில்லையுணர்வன வுணர்ந்த தாகுந்—துறுதிசை பத்துஞ் சுற்றி மீண்டதார் தொல்லை ஞாலத்—தறுதியா முண்மை கண்டோர் சிலர்நின்றோ ரவத்தின் மாய்வோர்.” எ—ம். சிதம்பரபுராணம். “அன்றியுரைக் கருமனந்த கோடிபிறப் பிடைக்கரும மாற்றினாலுந்—துன்றரிது பரகதியைச் சைமினிசொல் வேதாந்தச் சொற்கடேர்ந்து—நன்றிதரு பொருட் டெளிவாஞ் சிவஞானஞ் சிவனருளா னண்ணின் முத்தி—யொன்றலெளி தாதலினுன் மூதுணர்வாலிதற்கேற்ற வுறுதி யோர்வாய்.” எ—ம். சிவஞானதீபம். “சாத்திரம் புத்தகம் பூசை சமயமதந் தருக்கந் தந்திரமந்திரயோகந்தவவிரதஞ் சீல—மேத்தரிய பாவனையெண் சித்திகளே முதலாமெப்பயனு முத்திவிலக் கெனவொருசொல் லதனாற்—றீர்த்தவன்மெய்த் தேசிகனு மவனருளா லகலாச் சித்தமல மறுத்துலகிற்றீமை நன்மை செயினும்—வாய்த்தகதி ரவன்செயல்போ லிசைந்திசையா தொழுகும் வண்மையரே மெய்ஞ்ஞான வுண்மைநிலையினரே.” எ—ம். சிவானந்தமாலை. “பூசனையும் வாசனையும் புத்தகமுஞ் சாத்திரமும்—வாசகமா மந்திரமுந் தந்திரமு—நேச—மிறக்கின்ற சிந்தனையு மெல்லாம் பொருளை—மறப்பென்று மாறு

மதி.'' எ—ம். ஒழிவிலொடுக்கம். "கிரியை கிளைத்துவந்து கேட்டவர்க்குச் சும்மா—திரியச் சுகம்விளைத்த சீமான் குருவன்றிச்—சற்றே பதைப்பைத் தரினுஞ் சகம்படைக்கக்—கற்றானுங் காலனுமாங் காண்.'' அன்றியும், "சுகாதீதம் வேண்டித் தொழில் செய்வோ மென்று—னகாரோ துயில்வார் நடந்தோ-விகாரமெனச்—சாத்திரமும் பூசைச் சமாதிகளுஞ் சார்போதக்—கோத்திரங்காண் மாயக் குழாம்.'' எ—ம். வள்ளல்வாக்கு. "வார்த்தையாலர்ச்சனையான் மந்திரத்தாற் பாவகத்தாற்—சாத்திரத்தாற் றந்திரத்தாற் றர்க்கத்தா-லூத்தையுட—லுற்பவமு மோயாதிங் குன்னுணை மாணவக—தற்பரமுங் கிட்டாது தான்.''எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (ருகூ)

வாதனைகளெல்லாம் நீங்கிய மாணக்கனுக்குச் சமாதி கூடுதற்கு ஆசனம் மேற்கூறுகின்றார்.

ஒட்டற முத்தித் தடையா யுளவெலாம்
விட்டனை யேலினி யுந்தீ பற
மேவொண் சுகாசனத் துந்தீ பற.

எ—து. முத்திவிலக்கென்று இங்ஙனம் கூறப்படுஞ் சகல வாசனையும் மாசற ஒருங்கே நீத்தனையாயின், மேற்சமாதி கூடுகைக்கு அநுகூலமாகியது யாதொரு சுகாசனம்; அவ்வாசனத்தைப் பொருந்துக. எ—று.

இ—ம். பகவற்கீதை. "தலையுங் கழுத்து முடம்புமிவை செவ்வே தளராதே யிருக்கு—நிலையி லிருந்து கண்களைத்தன் மூக்கினுனிமே லேநிறுத்தி—யலையுங் கடல்போற் காமமுமெய்ப் பயமுந் தன்னைவிட் டகல—வுலையு மனமுள் ளடங்கவெனை யுணர்ந்தே யிருக்கு மதுயோகம்.'' எ—ம். பிரமகீதை. "தக்கஞானத்தைத் தான்பெறற் பொருட்டுத் தனியிடந் தனையடைந் திதய—துக்கமே வாமற் சுகாசனத் திருந்து தோடலை கழுத்துடம்பிவைநே—ரொக்குமா றிருத்திப் பூதிகொண் டிந்த வுடம்பையுத்

தானம் பண்ணி—மிக்கவாய் வருமிந் தியங்களை யெல்லாம் விடயமே லெழாவகை மீட்டு." எ-ம். அமுதசாரம். "செவ்வே புடலுங் கழுத்துஞ் சிரமுமுற—வெவ்வா தனத்தே யிருந்தெவர்க் குங் - கைவந்தால்—வாத முதனேய் நலியா மதியுடையோ—ராதன மென்ப தது." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (சுo)

மேல் இச்செய்யுள் தொடங்கி உண்மைநிஷ்டை கூறுகின்றார்.

வாங்கிப் பொறியைந்து ணின்ற மனந்தன்னை
நீங்கா தகத்திருத் துந்தீ பற
நினைவு மெழாமலென் றுந்தீ பற.

எ-து. ஐம்பொறிகளோடு கூடிச் சத்தாதி விஷயங்களைக் கவராநிற்கும் மனத்தினை அவற்றினை விட உள்ளே வாங்கிப் பின்பு அவற்றின் வழி போகாமல் நெஞ்சிலே வைத்து அவ்வி ஷய வாசனைகளும் எழாதபடி அடக்கவேண்டும். எ-று.

இ-ம். தேவாரம். "பொறிப்பு லன்களைப் போக்கறுத் துள் ளத்தை—நெறிப்படுத்து நினைந்தவர் சிந்தையு—ளறிப்பு றும்மமு தாயவ னேகம்பங்—குறிப்பி னுற்சென்று கூடித் தொழுதுமே." எ-ம். திருவாய்மொழி. "புலனைந்து மேயும் பொறியைந்து நீங்கி—நலமந்த மில்லதோர் நாடு புகுவீ—ரலமந்து வீய வசுர ரைச் செற்றுன்—பலமுந்து சீரிற் படிமினே வாதே." எ-ம். பகவற்கீதை. "வாங்கி யைம்பொறி நின்ற மனந்தனை—நீங்கி டா வகை நெஞ்சு ளிருத்தியே-தீங்கி யாவையுஞ்சிந்தை செயாவணம்-பாங்கியாதது வேபயில் வாயரோ." எ-ம். ஞானவாசிட்டம். "மனமணிபேதச் சேற்றின் மறைந்தொரு வருக்குந் தோன்று—தனமுற விவேக நீராற் கழுவினுற் சித்தி காட்டும்—வினவுறு விவேக வன்பான் மெய்ம்மையை மதியாற் கண்டு—சினமுறு பொறியை வென்று தீர்வரும் பிறவி தீர்வாய்." பிரபுலிங்கலீலை. "இந்திய மோரொன் றுவிட் டிடின் மற்றை யொன்று சாரு—

முந்திய மனமழிப்ப முற்றும்போ மணிய பாம்பி—னைந்தலை களினு ளொன்றை யரிந்திடின் மற்றொன் றலஞ்—சிந்திடு மிடற ரிந்தா நீர்ந்திடு மொருங்கு மாதோ.'' எ—ம். சிவானந்தமாலை. "பூதஞ் சுழலும் பொறிபுலனந் தக்கரணம்—போதங் கழித்துநாள் போ காதே-போதச்—சிறையா நிறைவகலச் சின்மயனே யத்தே— நிறையா நிறைவாகி நில்.'' எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்று காண்க. (சுக

பதைத்தெழா துள்ளம் புதைப்பாய் பதைக்கில்
வதைப்பாயங் கங்கேயென் றுந்தீ பற
மாயு மனப்பேயென் றுந்தீ பற.

எ—து. சித்தத்தைச் சற்றும் அசையாதவண்ணம் அடக்க கடவாய். அங்ஙனம் அடங்காது அசைந்து ஒருபொருளைப் பற்று மாயின், பற்றுமுதிர்ந்து நிச்சயிப்பதற்குமுன் விவேகத்தால் உட னே அழித்து முன்னின்ற நிலையே நிற்கக்கடவாய். அப்பொழுது அலகைபோல் உழலாநிற்கிற மனம் இறந்திடும். எ—று.

இ—ம். தேவிகாலோத்தரம், "பற்றினுற் சலிக்கு முள்ளம் பற்றுமற் பண்ணிக்கொள்க—நிற்றலின் றெனினுந் தத்த நிலை யினி னிறுத்திக் கொண்டாற்—பெற்றன மென்று பேணிப் பின் னைப்பே ராமற் காக்கு—நற்றவ ரன்றி யிந்த வுலகினி னல்லார் யாரே.'' எ—ம். ஞானவாசிட்டம். "எந்த வெந்த வாதனைக ளித யத் தெழுந்த வவையெல்லா—மந்த வந்த விடத்தழிக்கி னதுவே மாயைக் கழிவாகு—முந்து போக மோகமென மொழியு மிருவா தனைவிட்டு—வந்த பாவா பாவமற மாற்றி விகற்ப மறவாழ்வாய்.' அன்றியும், "எங்கே யெங்கே மனமோடி யிளையோரென்ன வீழ்ந் தழுந்து—மங்கே யங்கே நின்றெழுப்பி யகண்ட வறிவி னடை வித்தான்—சங்கே தமதா லிவ்வாறு சாதித் துளமா மதகரியை— வெங்கே தமறத் தளைத்தெல்லா விசாரத்தாலும் வீடணைந்தான்.'' எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (சுஉ)

அசைவறச் சித்த மடங்குமேற் பின்ன
ரசையாமற் காத்திடென் றுந்தீ பற
அறிவால் வருந்தியு முந்தீ பற.

எ—து. அசைவொழியாத சித்தம் யாதொருகாலத்து அசைவொழிந்து அடங்குமாயின் பின்னர் அசையாதபடி அதன்கண் அசைவு பிறப்பித்தற்கு உரியன எவையேனும் அவற்றை அறிவினது வீரப்பாட்டால் அக்கணமே நீக்கித் திடசித்தம் பண்ணிக்கொள். எ—று.

இ—ம். திருவள்ளுவர். "எண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்துப வெண்ணியார்—திண்ணிய ராகப் பெறின்." அன்றியும், "துன்ப முறவரினுஞ் செய்க துணிவாற்றி—யின்பம் பயக்கும் வினை." எ—ம். தேவிகாலோத்தரம். "ஆராத சித்த மானதோர் காலத்தடங்கு மாறற்—பேராமல் வருந்திக் காத்துப் பின்னைச்சிந் தனைகள் சென்று—சாராமல் வல்ல வாறு தடுத்துச்சார் வானவெல்லாஞ்—சேராமன் மயக்க நீக்கித் திரமாகச் செய்து கொள்வான்." எ—ம். ஞானவாசிட்டம். "வருந்தி முயன்று மனந்தன்னை மாற்றி யில்லையுண்டென்னு—திருந்த பதத்தி லிருந்திடுவா யிடர்தீர் நெஞ்ச மிடரின்றிப்—பொருந்தல் வேண்டு மனம் வென்றாற் புவன மூன்றுந் துரும்பாகுந்—திருந்த வினிதென் றனவெல்லாந் தீதாய்த் தோன்றின் மனமாளும்." எ—ம். நாலடி நானூறு. "ஊக்கித்தாங் கொண்ட விரதங்க ளுள்ளுடையத்—தாக்கருந் துன்பங்க டாந்தலைவந்தக்கா—லாக்கி யுறுதிமுரவோரே நல்லொழுக்கங்—காக்குந் திருவத் தவர்." எ—ம். அருட்பிரகாசம். "கடைதரு தீப்புகை கால் வருத் தங்கொடு கைநெகிழ்ந்து—விடினவிந் தாக்க வொணுத்துயரெய்தலின் வெம்பொறிவாய்ப்—படர்தரு சித்த மொருகா லடங்கிற் பினைப்படராத்—தடைசெயல் வேண்டும் படர்ந்தா லெவர் பின் றடுப்பவரே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

ஆங்கறி யாமையுஞ் சாரா தறிவொடுந்
தூங்குவாய் நாளுமென் றுந்தீ பற
தோன்றும் பரம்பொரு ளுந்தீ பற.

எ-து. விகற்பவுணர்வாகிய சித்தசலனமற்றிருந்துள்ள அவ்விடத்து அறியாமையாகிய கேவலமும் பொருந்தாமல் உன்னுடைய சுபாவ அறிவோடுங்கூடி இரவும்பகலும் இடைவிடாது சாதகம் செய்வாயாகில் அங்ஙனம் உனக்கு மேலாகிய பரம்பொருளே தோன்றும். எ-று.

இ-ம். திருமந்திரம். "அறிவறி யாமை யிரண்டு மகற்றிச்—செறியறிவா யெங்கு நின்ற சிவனைப்—பிறிவறி யாத பிரானென்று பேணுங்—குறியறி யாதவர் கோனறி யாரே." அன்றியும், "பொங்கு மிருணீக்கும் புண்ணியக் கூத்தனை—யெங்குமாய் நின்றுடு மேகம்பக் கூத்தனைக்—கங்குல் பகலினுங் காணாத கூத்தனை—யிங்கெ னிடமாக யான் கண்டவாறே." எ-ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார்பாடல். "சினந்தனை யற்றுப் பிரியமுந் தானற்றுச் செய்கை யற்று—நினைந்தது மற்று நினையா ததுமற்று நின்மலமாய்த்—தனந்தனி யேயிருந் தானந்த நித்திரை தங்குகின்ற—வனந்தனி லென்றிருப் பேனத்த னேகயி லாயத்தனே." எ-ம். தேவிகாலோத்தரம். "நித்திரையும் பராக்கினையு நீக்கிச் சித்தமொருநிலையு நீங்காமனிறுத்திக் கொண்டாற்—சித்தமொரு பொருளினையுஞ் சேராதாகிச் சேரும்வகை சேராமற் செல்ல நின்று—மத்தமன முதலாய வவத்தை யொன்று மருவாத வகைநிற்கு மதுவே யாகு—முத்திநெறி யென்றுமறை யிடைவி டாது முறையிடவு மாகமங்கண் மொழியுங்காணே." எ-ம். திருவுந்தியார். "இரவுபக லில்லா வின்பவெளி யூடே—விரவி விரவிநின் றுந்தீ பற—விரைய விரைய நின் றுந்தீ பற." எ-ம். சிவஞானசித்தியார். "அறியாமை யறிவகற்றி யறிவினுள்ளே யறிவுதனை யருளினா லறியாதே யறிந்து—குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்களோடுங் கூடாதே வாடாதே

குழைந்திருப்பை யாகிற்—பிறியாத சிவன்ருனே பிறிந்து தோன்றிப் பிரபஞ்ச பேதமெலாந் தானய்த் தோன்றி—நெறியாலே யவையெல்லா மல்ல வாகி நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதாரனுயே." எ—ம். திருவம்மானை. "உற்ற மறப்பு நினைப்பற்றேன் காணம்மானை—யோவாத சித்தத்தே யொத்தேன்கா ணம்மானை." எ—ம். ஒழிவிலொடுக்கம். "அறிவா யிரீர்மயக்க மாகா தசையில்—விறிசாய் விடாதோ விகற்பம்-பிறியாத்—தராசுநிலை போலே சமாதிவரின் ஞான—விராசனுமக் கொப்பா ரெவர்." எ—ம். மோகவதைப்பரணி. "ஆங்குணரா மையுமுணர்வு மாகியகோ ளறவிருந்து—ஆங்கினர்காண் சுகமடைவார் சும்மேலோ சும்முலக்காய்." அன்றியும், "நீங்குத லில்லா வறிவே நிகழ்ந்தக்கால் விழிப்பதுநூ—தூங்குவது முண்டாமோ சும்மேலோ சும்முலக்காய்." அன்றியும், "ஒழித்தே யுள்ள முணர்வடைய வொழியா வொருவன் வருமளவும்—விழித்தே யுறங்கும் விளங்கிழையீர் மேவுங் கபாடந் திறமினோ." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (சுச)

அந்தப் பரத்தோ டிரண்டற் றயிக்கமா
மந்தநன் னிட்டையே யுந்தீ பற
அத்து விதவீடென் றுந்தீ பற.

எ—து. அங்ஙனம் சுத்தாவத்தையிற்றேன்றிய பரத்துடன் காண்பானும் காட்சியும் இன்றி வேறறக்கலந்து நிற்கும் அந்தச் சிறப்பினையுடைய நிட்டையே அத்துவிதமாகிய முத்தி யெனப்படும். எ—று.

இ—ம். திருமந்திரம். "குறியாக் குறியினிற் கூடாத கூட்டத்—தறியா வறிவி லுகந்தேக சித்த—நெறியாம் பரானந்தி நீடருடோன்றிச்—செறியாச் செறிவைச் சிவமெனலாமே." அன்றியும், நித்தம் பரனே டியிருற்று நீண்மனஞ்—சத்த முதலைந்து தத்துவந் தானீங்கிச்—சுத்த மசுத்தந் தொடரா வலைநினைந்—தத்த னவன்பா லடைதல்சித் தாந்தமே." எ—ம். கந்தரலங்காரம்.

"போக்கும் வரவு மிரவும் பகலும் புறம்பு முள்ளும்—வாக்கும் வடிவு முடிவுமில் லாவொன்று வந்து வந்து—தாக்கு மனோலயந் தானே தருமெனைத் தன்வசத்தே—யாக்கு மறுமுக வாசொல்லொ ணாதிந்த வானந்தமே." எ-ம். கந்தரனுபூதி. "ஆனா வமுதே யயி ல்வே லரசே—ஞானா கரனே நவிலத் தகுமோ—யானா கியவென் னைவிழுங் கிவெறுந்—தானாய் நிலைநின் றதுதற் பரமே." அன்றியும், "வானோ புனல்பார் கனன்மா ருதமோ—ஞானோ தயமோ நவி லுன் மறையோ—யானோ மனமோ வெனையாண்ட விடந்—தானோ பொரு ளாவது சண்முகனே." எ-ம். திருவாய்மொழி. "நன்றாய் ஞானங் கடந்து போய் நல்லிந் திரிய மெல்லாமீர்த்—தொன்றா ய்க் கிடந்த வரும் பெரும்பாழுலப்பி லதனை யுணர்ந் துணர்ந்து— சென்றாங் கின்பத் துன்பங்கள் செற்றுக் களைந்து பசையற்றா— லன்றே யப்போதே வீடதுவே வீடு வீடாமே. எ-ம். பகவற் கீதை. "யாதொன் றிந்தப் புலனறியா வளவி லின்ப மாயிருக் கும்—யாதொன் றினைச்சென் றடைந்தோர்கள் பின்னை யதனி னிரண்டாகார்—யாதொன் றினைப்பெற் றவரிதனின் மிக்க தொப் புண் டென்னார்கள்—யாதொன் றிந்த வறிவிற்கே யறிவாய் நிற்கு மதினின்றோர்." எ-ம். பிரமகீதை. "சுழுத்தியத னிற்றுயர் துவ க்குமுட றன்னின்—றெழுப்பியுள தன்வடிவி னுலிறையை யெய் துற்—றழுத்தமுற யாவனது வாகுமவ னெங்கு—முழுத்தியுள தற் பரம தாகிமுடி வுற்றான்." எ-ம். பிரபுலிங்கலீலை. "ஞேயஞானஞா திருவெனு மிவைபல நிற்கு—மாயின் வேறறுமுத்தி யன்றதுசக மாமென்—றேயுமாறிது வதுவெனுஞ் சுட்டிலா வியல்பை—மாயை மாறிய தேவிபா லருளினன் வள்ளல்." எ-ம். ஞானவாசிட்டம். "முடிவுகன வஞ்ஞான மில்லாநீ டியிலதுவா மும்மை யாகு—மடர் தருஞா திருஞான ஞேயமெழுந் தொடுங்குமிட மதுவே யாகுந்— திடவிசும்பன் றுயிருந்தும்விசும்பான நிலையதுவாஞ்சித்தம் புத்தி— படர்மனம் போய்த் தாவாவுள்ளறிவுபெறி லொப்பாமப் பரம ரூபம்."

எ—ம். சிவப்பிரகாசம். "பொற்புறு கருவி யாவும் புணராமே யறிவி லாமைச்—சொற்பெறு மதீதம் வந்து தோன்றாமே தோன்றி நின்ற—சிற்பர மதனு ளுள்ளச் செயலறுத் திடவு திக்குந்—தற் பரமாகி நிற்றல் சாக்கிரா தீதந் தானே." எ—ம். சிவநெறிப்பிரகா சம். "ஞானமுடன் ஞேயஞா திருவென்னு மூன்றுநாடாமற் றூன துவாய் நண்ணியிட ரூனே—யூனமிலா வுன்மனேக்கு மேலான முத்தி யுற்றதுசின் மலதுரியா தீதமென வுரைப்ப—ரானவிதே சுத்தமா முத்தியாகு மன்றிவே றுரைக்கு முத்தி யவைக ளெல்லா—மீனமா முத்தியது தன்னை யெல்லா மியம்புவா மறிந்ததனை யிசையாவாறே." எ—ம். திருவம்மானை. "சத்திய மானது சத்தே காணம்மானை—தற்போதம் போனவிடந் தற்பரமா மம்மானை." எ—ம். சிவானுபூதிவிளக்கம். "எரிசுத்தங் கொண்ட விரும்புபோ லெங்நும்—பரிசுத்த மான பராபரமே யானதே." எ—ம். நெஞ் சொடு மகிழ்தல். "நீரொடுதண் ணுவிவிண்டு நீரான வாறேபோ—லூரொடுபே ரில்லானோ டொன்றினுய் நெஞ்சமே." எ—ம். சிவா னந்தமாலை. "நித்தையுடற் கட்டறுத்து மெய்யருளாய் மெய்யொ ழிக்குந்—தத்துவமுங் கேவலமுஞ் சார்வகற்றிச்-சுத்தத்—தனியா கித் தானும் போய்த் தற்பரமாய் விட்டாற்—செனியாணிது சத் தியம்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (ஜ௫)

எம்மதத் தோரெவ் வகைநிட்டை சொல்லினுஞ்
சம்மத மேயெமக் குந்தீ பற
தற்போத மாய்க்குமே லுந்தீ பற.

எ—து. இங்ஙனங் கூறியது ஒழிந்து பின்னும் நானுவிதமாக முத்திநிஷ்டை கூறுவாரும் உளர் யாதொரு சமயி கூறிய யாதொரு நிஷ்டையேனும் ஆத்மாவினது தற்போதத்தைக் கெடுத்துச் சிவத் தோடு இரண்டறக் கலப்பிக்குமாயின் அந்நிஷ்டைகளும் எமக்கு அவிரோதமே. எ—று.

இ—ம். சிவானந்தமாலை. "நாலாய நற்பதமு நல்ல வவுத்தி ரியு—மாலாய தந்திரமு மந்திரமு-மேலாய—சிற்போத வுண்மைத் தெரிசனமு மெல்லாமுன்—றற்போத நட்டமெழத் தான்." எ—ம். வீராகமம். "வேதவாகமமுந் தீக்கை விதிகளுஞ் சரியையாதி—மேதகு பாதநான்கு மிகுபத முத்தி நான்குந்—தீதின்மாணவக மற்றுஞ் செப்பிய வனைத்து முன்றற்—போதநீ ருகநாதன் புந்தி செய் தமைத்த வாமே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. (சூசூ)

நானற்ற போதத்தே நானுன முத்தியை
நானெங்ங னஞ்சொல்வ துந்தீ பற
நான்மறைக் கெட்டாதென் றுந்தீ பற.

எ—து. காண்பானும் காட்சியும் இறந்து அத்துவிதமாகிய பர சுகாதீதத்தை இவ்வண்ணம் இருந்ததென்று இங்ஙனங் கூறுவது எங்ஙனம் அந்நிலை வேதாதீதமாதலின். எ—று.

இ—ம். திருமந்திரம். "முகத்துக்கண் கொண்டு பார்க்கின்ற மூடர்கா—ளகத்துக்கண் கொண்டு பார்ப்பதே யானந்த—மகட் ருத் தாய்தன் மணுளனே டாடிய—சுகத்தைச் சொல்லென்ருற் சொல்லுமா றெங்ஙனே." எ—ம். தேவாரம். "மைப்படிந்த கண்ணு ளுந் தானுங் கச்சி மயானத்தான் வார்சடையா னென்னி னல்லா—னொப்புடைய னல்ல னொருவனல்ல னோரூர னல்லனோ ருவம னில்லி—யப்படியு மந்நிறமு மவ்வண்ணமு மவனருளே கண்ணு கக் காணி னல்லா—லிப்படிய னிந்நிறத்த னிவ்வண்ணத்த னிவ னிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொ ணுதே." எ—ம். திருவாய் மொழி. "நின்ற வொன்றை யுணர்ந்தேனுக் கதனுணோர்மை யது விதுவென்—ருென்று மொருவர்க் குணரலாகா துணர்ந்து மேலுங் காண்பரிது—சென்று சென்று பரம்பரமாயாது மின்றித் தேய்ந் தற்று—நன்று தீதென் றறிவரிதாய் நன்ருய் ஞானங் கடந்ததே." எ—ம். பிரமகீதை. "ஒழிவிலாப் பரமயோகிய ரநுபவ முள்ளவா

றுரைத்திட வெணக்கோர்—வழிபெறே னெடுமொன் மகேசன்மா முனிவர் வர்னவ ருரைத்திட மாட்டார்—விழிமிகுஞ் சிவனுல் விஞ்சையாஞ் சிவையால் விளம்பவும் படாதது விளம்பு—மொழி யெலாம் வந்து மூகபா வகத்தே முடியுமங் நிலமதே முடிவு." எ—ம். நித்தியானந்தசரிதம், "மோகித்த ,காமத்தின்கண் முயற்சி யிற் சுகமுந் தண்ணீர்—தாகித்த தாகத் தையுந் தாகித்தோனறிவ தல்லா—லேகத்த பொருளதாகி யிடைவிடா தமுத மூறும்—போகத்தை நுகர்வ தல்லாற் போகத்தாற் புகல லாமோ." எ—ம். சிவானந்தமாலை. "சொல்லுவான் சுட்டுவான் போனசுகா தீதத் தைச்—சொல்லுவா யென்றுலென் சொல்லுகேன்-புல்லிவிடா—வண்மைக்குஞ் சேய்மைக்கு மப்பாலா மத்துவித—வுண்மைக்கோ ருத்தரமுண் டோ." எ—ம். திருவம்மானை. "உண்டுதேக் கிட்டெங்கு மொன்றுனே னம்மானை—உண்மைக்கோ ருத்தரந்தா னில்லைகா ணம்மானை." எ—ம். ஒழிவிலொடுக்கம். "சத்தாதி தத்துவம் போய்த் தானுமெதி ருங்கழன்றுற்—சித்தாந்த வேதாந்தச் செம்மையிலே-முத்தி—யதிர்வசன மின்ப மதீதமெனி லாங்கே—பினைவிடுதல் கன்மம் பிளாய்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (சுஎ)

பெத்தர்க் கொருசிவ மின்மையிற் பேரருண்
முத்தர்க் குலகுமின் றுந்தீ பற
முழுதுஞ் சிவமாத லுந்தீ பற.

எ—து. பெத்தராயினோர்க்கு உலகமேயன்றிச் சிவந்தோன்றுது: அதுபோலும் பேரருளினை நீங்காத முத்தராயினோர்க்குச் சிவமேயன்றி உலகம் தோன்றுது; அச்சிவத்தையன்றி வேறொரு பொருளும் இன்மையால். எ—று.

இ—ம். பிரமகீதை. "தன்னின் வேறிலா மையிற்பர முத்தியைத் தனதுபுத் தியினுலே—யன்னி யங்களாய்த் தோற்றுமா பாசரு பங்களி லறிகின்றுன்—முன்ன மெப்படி மூடமார் தசையிற்

றன் மோகத்தா லெல்லாம்பந்த—மென்ன வுற்றனன் முத்தியு மப் பரி சிருக்கும தியல்பேயாம்." எ-ம். சிவப்பிரகாசம்: "அகம்புற மெனவிரண்டா லருச்சனை புரியு மிந்தச்—சகந்தனி லிரண்டு மின் றித் தமோமய மாகி யெல்லா—நிகழ்ந்திட மகிழ்ந்து வாழு நீர்மை யார்போல ஞானந்—திகழ்ந்தகம் புறமெ ஞத செம்மையோர் நன்மை யோரே" எ-ம். அறிவானந்தசித்தியார். "பெத்தனைச் சேதிக்க வென்றே மொழியவிப் பேருலக—மித்தனையும் மிறு மென்றனக் கில்லை யெனுமதுபோன்—றத்தன்சொலொன்றி லெனை மாயச் சேதிக்க வன்றெனக்குச்—சித்த மயலுல கெல்லா மிறந்த தென் செப்புவதே." எ-ம். சிவானந்தமாலை. "நின்செயலற் றெப் போது நம்முடனே நிற்குநிலை—யுன்செயலற் றோதியிட வுற்று க்கே - ளென்சுவடங்—கொன்றுமற வொன்றாகி யொத்துடனுன் பந்தத்தி—னின்றதுபோன் முத்தியிலு நில்." எ-ம். வரும். மற் றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சுஅ)

எல்லாஞ் சிவமேயென் றெண்ணினு நின்போத
மல்லாலஃ துண்மையன் றுந்தீ பற
ஆங்கது நீங்கிடென் றுந்தீ பற.

எ—து. உள இல என்பன வெல்லாப்பொருள்களும் சிவமே யெனக் காணுமிடத்தும் காண்பதும் நின்போதமாதலின் அதுவும் உண்மையன்று: எவ்விதத்தேனும் நின்போதம் எழாமல் அடக்கு தலே உண்மைநிஷ்டை. எ—று. ஆங்கதுமென்ற வும்மையால் நானுவிதமாகியெழாநிற்கும் ஆத்மபோதமெல்லாம் அடங்குகவென் பதாயிற்று.

இ—ம். சிவானந்தமாலை. "பற்றிலிழப் பாயகலும் பார்க்கிலிவ னுண்டாகு—முற்றுணரில் வேறாகு மொன்றுமெனின்—முற்றும்- பிறியாப் பொருள் பிறியும் பேசுமுரைக் கெட்டாக்—குறியாக் குறியாங் குறி." அன்றியும், "கண்ட வறிவு கடமே யெனில தமங்—கண்டழித்துக் காணுமை காணுமது—கொண்டுணரின்-

மத்திமமே யர்த வகுப் பொன்றுங் காணுத—துத்தமமா மென்றே யுணர்.” எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். “கட்டிய நாண் விட்டாலுங் கர்தகலாக் கன்றுகளைத்—தட்டிப் புறப்படுத்துந் தன்மைபோ—லொட்டொழித்து-நின்றாற்போ னீசிவமாய் நில்லென்று நீக்க மறத்—தொன்றாக்கி லொன்றிரண்டாகும்.” அன்றியும், “குரங்கை நினையா திருமென்று கூறத்—திரும்பி யதுவே தியானம்—வருங்கதைபோ-னீசிவமாய் நில்லென்றா னீங்கியதுவா நினைந்து—மாய்வையது வன்றோ மலம்.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சுகூ)

பாவனா தீதநினை வின்மை யுண்டெனிற்
பாவனை யாகுமென் றுந்தீ பற
பன்னூற் கருத்துமீ துந்தீ பற.

எ-து. பாவனைக்கு அதீதமாகிய உண்மை நிஷ்டை யாதெனில் உன்னுடைய நினைவிறந்து நின்றவிடம். அஃது ஒரு சற்றுண்டேனும் அதுவே பாவனையென்று சொல்லப்படும். எல்லா நூல்களினது துணிவும் இதுவே. எ-று.

இ-ம். சிவப்பிரகாசம். “பாவிக்கின் மனாதி வேண்டும் பயனிலை கரண நீத்துப்—பாவிப்ப னென்னி லென்னை பழுதுளபாவ கத்தாற்—பாவிக்க வொண்ணு னென்று பாவிப்ப னென்னின் மேன்—பாவிக்க வேண்டா வாண்ட பரனருள் பற்றி னோர்க்கே.” எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். “குறங்கு குத்திக் கொண்டு குரோக்கை கத்திக் கூட்டை—மறந்தழைத்தாற் றூக்கம் வருமோ-வெறுங்கெடுவீர்—தன்னை யழித்தெழுந்த சச்சிதானந்தத்தை—புன்னி லொழித்துவிடா தோ.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (எ0)

ஒன்றிய கேவல மென்றே யுனத்தகுந்
துன்றிரு ளொன்றிலா துந்தீ பற
சுத்த மிதாயதென் றுந்தீ பற.

எ—து. சகல கரணங்களும் ஆத்மபோதமும் அடங்கினவிடத்துத் தோன்று நிற்கும் சுத்தாவத்தையும் உயிர்களுக்குச் சகசமாயுள்ள கேவலாவத்தையென்றே எண்ணப்படும். அக்கேவலத்திற்கு உண்டாகிய பேரிருளொன்றும் இன்மையின் இது சுத்தாவத்தை யென்னும் பேருடைத்து. எ—று.

இ—ம். கந்தரலங்காரம். "வரையற் றவுணர் சிரமற்று வாரிதி வற்றச் செற்ற—புரையற்ற வேலவன் போதித்தவா பஞ்ச பூதமுமற்—றுரையற் றுணர்வற் றுடலற் றுயிரற் றுபாயமற்றுக்—கரையற் றிருளற் றெனதற் றிருக்குமக் காட்சியதே." எ—ம். மோகவதைப்பரணி. "யாதுமா யறிவிறந்த விருளொன்று மிலதே—யாதுமா யறிவிறந்த வொளியொன்று முளதே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

வாங்கிப் பொறியைந்துமென்ற செய்யுள் தொடங்கி இச்செய்யுள்காறும் உண்மைநிஷ்டை கூறினரெனக்கொள்க. (எக)

இங்ஙனங் கூறிய உண்மை நிஷ்டைக்குளிருந்தும் துவித பாவனை தோன்றுமாகில் அஃது ஒழிந்து முன்னிலை கூடுதற்கு மேலும் ஒருபாயநிஷ்டை கூறுகின்றார்.

பாவனா தீதம் பதியா விடத்தேக
பாவனை பற்றிநின் றுந்தீ பற
பழுத்தா லொழித்திடேன் றுந்தீ பற.

எ—து. முற்கூறிய சகசநிஷ்டை பதியாவிடில் அங்ஙனம் தோன்றிய நினைவு அனேக பாவனைகளைப்பற்றி மயங்காமல் எல்லாப் பாவனைகளும் தன்னுள் அடங்குவதாகிய ஒரேக பாவனையைப்பற்றி நின்று அப்பாவனை முதிர்ந்து மற்றொரு பாவனையும் தோன்றாதவிடத்து அதனையும் மெள்ளமெள்ள நீக்கவே முற்கூறிய உண்மை நிஷ்டைகூடும். எ—று.

பழுத்தாலொழுத்திடேன்றது மேற்கூறுவனவாகிய உபாய நிஷ்டைகளுக்கும் ஒக்குமெனக்கொள்க.

இ-ம். திருவாசகம். "அளவிலாப் பாவகத்தா லமுக்குண்டிங் கறிவின்றி—விளைவொன்று மறியாதே வெறுவி யனாய்க்கிடப்பேனுக்—களவிலா வானந்த மளித்தென்னை யாண்டானைக்-களவிலா வானவருந் தொழுந்தில்லை கண்டேனே." எ-ம். ஞானவாசிட்டம். "பொய்ய தாமுயற் கொம்பினைப் பற்றவும் போக்கவு நினைப்பாரா—ரையனேபர போதபூ ரணத்திலே யயலொன்று வருமாறென்—பொய்ய தாகிய வனேகபா வனையினைப் பொருந்தல்புன் பிறப்பாகு—மைய மின்றிய வேகபா வனையினி லழுந்துதல் பவந்தீர்தல்." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

பழுத்தா லொழித்திடென்றதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் மற்றழித்துச்—சார்தரா சார்தரு நோய்." எ-ம். சிவதருமோத்தரம். நீங்கினரிந்த வுண்மை நிலையினை நெஞ்சந் தன்னிற்—றாங்குக சகளந் தன்னைச் சங்கரன் றன்னை யுன்னி—நீங்குக சகளந் தன்னை முன்னையினிலையி னீடித்—தாங்குக திரியிற் பின்னுஞ் சகளமா தரிக்கை சூழ்ந்தே." எ-ம். திருக்களிற்றுப்படியார். "பற்றினுட் பற்றைத் துடைப்பதொரு பற்றறிந்து—பற்றிப் பரிந்திருந்து பார்க்கின்ற - பற்றதனிற்—பற்றுவிடி லந்நிலையே தானே பரமாகு—மற்றமிது சொன்னே னறி." அன்றியும், "சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகி னென்றமையாற்—சார்புணர்வு தானே தியானமுமாஞ் - சார்பு—கெடவொழுகி னல்ல சமாதியுமாங் கேதப்—படவருவ தில்லைவினைப் பற்று." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (எஉ)

ஏகபாவனை யிதுவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

பாராதி யெட்டுமெப் பாலுமெப் பாலுமா
யோர்சோதி யேநின்ற துந்தீ பற
உன்றுவே றில்லையென் றுந்தீ பற.

எ—து. பிருதிவியாதி அட்டமூர்த்தமும் அவற்றினுக்குப் பரமாகியுள்ளனவும் பின்னும் வாக்கு மனத்திற்கு எட்டுவனவும் எட்டாதனவுமாய் விரிந்துநிற்பது ஒரு சோதியே வேறொரு பொருளும் இல்லையென்று பாவனை பண்ணுவாய். எ—று.

இ—ம். திருமந்திரம். "தானே கடன்மலை யாதியு மாய்நிற்குந்—தானே திசையொடு தேவரு மாய்நிற்குந்—தானே யுடலுயிர் தத்துவமாய் நிற்குந்—தானே யுலகிற் றலைவனு மாமே." அன்றியும், "எங்குந் திருமேனி யெங்குஞ் சிவஞ்சத்தி—யெங்குஞ் சிதம்பரமெங்குந் திருநட்ட—மெங்குஞ் சிவமா யிருத்தலா லெங்கெங்குந்—தங்குஞ் சிவனருட் டன்விளை யாட்டே." எ—ம். திருக்கடைக்காப்பு. "பட்டிசைந்த வல்குலாள் பாவையாளோர் பாகமா—வொட்டி சைந்த தன்றிபு முச்சி யாளொருத்தியாக்—கொட்டிசைந்த வாடலாய் கூடலால வாயிலா—யெட்டி சைந்த மூர்த்தியா யிருந்த வாறி தென்னையே." அன்றியும், "அரிய காட்சியராய்த்த மதங்கைசே—ரெரிய ரேறுகந் தேறுவர் கண்டமுங்—கரியர் காடுறை வாழ்க்கைய ராயினும்—பெரிய ராரறி வாரவர் பெற்றியே." எ—ம். தேவாரம். "அருந்தவர்க டொழுதேத்து மப்பன் றன்னை யமரர்கடம் பெருமானை யரனை மூவா—மருந்தமரர்க் கருள்புரிந்த மைந்தன் றன்னை மறிகடலுங் குலவரையு மண்ணும் விண்ணுந்—திருந்தொளிய தாரகையுந் திசைகளெட்டுந் திரிசுடர்க ளோரிரண்டும் பிறவுமாய—பெருந்தகையைப் பெரும்பற்றப் புலியூ ரானைப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே." அன்றியும், "மாலாகி நான்முகனாய் மாபூத மாய் மருக்கமா யருக்கமாய் மகிழ்வு மாகிப்—பாலாகி யெண்டிசைக்கு மெல்லை யாகிப் பரப்பாகிப் பரலோகந் தானே யாகிப்—பூலோக புவலோக சுவலோ கமாய்ப் பூதங்க ளாய்ப் புராணன் றானேயாகி—யேலா தனவெல்லா மேல்விப் பானு யெழுஞ்சுடரா யெம்மடிக ணின்ற வாறே." எ—ம். திருப்பாட்டு. "ஊனாயுயி ரானாயு டலானாயுல கானாய்—வானாய்

நில ஞனுய்கட லானுய்மலை யானுய்—தேனுர்பெண்ணைத் தென் பால் வெண்ணெய் நல்லூ ரருட்டுறையு—ளானுயுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே." அன்றியும், "கார்க்குன்ற மழை யாய்ப் பொழிவானைக் கலைக்கெலாம்பொரு ளாயுடன் கூறிப்—பார்க்கி ன்ற வுயிர்க் குப்பரிந்தானைப் பகலுங் கங்குலு மாகி நின்றானை—யோர்க்கின்ற செவியைச்சுவை தன்னை யுணரு நாவினைக் காண் கின்ற கண்ணை—யார்க்கின்ற கடலை மலை தன்னை யாரூரானை மறக்கலு மாமே." எ—ம். திருவாசகம். "நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள் விசும்பு நிலாப் பகலோன்—புலனுய மைந்தனே டெண்வகையா ய்ப் புணர்ந்து நின்று—னுலகே ழெனத்திசை பத்தெனத்தா னொருவனுமே—பலவாகி நின்றவா தோணேக்க மாடாமோ." அன்றியும், "வேதமும் வேள்வியு மாயினுர்க்கு மெய்மையும் பொய் மையு மாயினுர்க்குச்—சோதியு மாயிரு ளாயினுர்க்குத் துன்பமுமா யின்பமாயி னுர்க்குப்—பாதியு மாய்முற்று மாயினுர்க்குப் பந்தமு மாய்வீடு மாயினுருக்—காதியு மந்தமு மாயினுருக் காடப்பொற் சுண்ண மிடித்துநாமே." எ—ம். பொன்வண்ணத்தந்தாதி. "அலை யார் புனலனன் ஞாயி றவனி மதியம் விண்கா—ற்றலையா வுயிரு டம் பாகிய சோதியைத் தொக்குமி னே—தலையாற் சுமந்துந் தடித்துங் கொடித்தே ரரக்கனென்னே—கலையா னொருவிரற் ருங்ககில் லாவிட்ட காரணமே." எ—ம். திருப்புகழ். "அதல வித லமுத லந்தத் தலங்களென வவனி யெனவமர ரண்டத் தகண்ட மென வகில சலதியென வெண்டிக்கில் விண்டுவென வங்கி பானு—அமுத கதிரென வந்தத்து மந்திரமென வறையு மறைக ளென ருந்தத்து வங்களென வனுவி லணுவெனநி றைந்திட்டு நின்றதொர்ப ரப்பிரகாசம்." எ—ம். திருவாய்மொழி. "ஏகமூர்த்தி யிருமூர்த்தி மூன்று மூர்த்தி பலமூர்த்தி—யாகியைந்து பூதமா யிரண்டு சுடரா யருவாகி—நாகமேறி நடுக்கடலுட் டுயின்ற நாரா யணனேயுன்—ஞகமுற்று மகத்தடக்கி யாவியல்லன் மாய்த்ததே."

அன்றியும், "துன்பமு மின்பமு மாகிய செய்வினை யாயுலகங்களு மா—யின்பமில் வெந்நர காகியினிய நல்வான் சுவர்க்கங் களுமாய்—மன்பல் லுயிர்களுமாகிப் பலபலமாய மயக்குகளா—யின்புறு மிவ் வினை யாட்டுடை யானைப் பெற்றேது மல்லலிலேனே." எ—ம். தத்துவராயர். "மாற்றங் களுமன னும்வினை யாவையு மற்றந்த வான்—காற்றங்கி நீர்நிலன் முற்று மவற்றுட் கலந்துநின்ற—நாற் றஞ் சுவையொளி யூறோசையு நண்ணு மிவ்வுலகிற்—றோற்றங் களுஞ்சொரு பானந்த நாதர் சுடர்வடிவே." எ—ம். தேவிகாலோத்தரம். "ஆனநிலை யாவுடைய பூதங்க ளனைத்துநா—னேனையவை யாவையுள வவையுநான் றாலநுண்மை—யானவெவை யவையு மலே னெனையறியி லறிவோர்க்கு—ஞானமொன்று மென்னுருவ நானேயெவ் வுயிர்க்குறவும்." அன்றியும், ஒன்றுடனுந் தோய்வில் லா னுத்தார்மிக் காரில் லானுலக மில்லா—னின்றநினை வுக்கெட்டா னித்தன் காணப்படா னெஞ்சுணிற் பான்—பொன்று பிறப் பிலி முதலா மறிவினிட் களன் பழையோன் பொருள்க ளில்லோ—னென்று நினைந் தடிக்கடியும் பிரமமென நோக்குதலே யியல்ப தாமே." எ—ம். சிவதருமோத்தரம் "சராசரத் தமலனீங்காத் தன் மைய னுத லாலே—சராசர மமலன் மேனி யெனவுணர் தக்கோர் தாமுஞ்—சராசர வுயிர்க்குத் தாயாஞ் சங்கர னுலகஞ் சார்ந்து—சராசர மொடுங்கும் போது தற்பரன் றுளுஞ் சார்வார்." எ—ம். பகவற்கீதை. "மண்ணு நீருமெரி தீயும் வாயுவுமவ் வானினோடு மனம் புத்தியு—மெண்ணு நீர்மைகளின் யானெ னும்பதமுமென்ற வெட்டுமிவை யன்றியே—பண்ணு நீர்மைகளின் மேலதா யுலகில் யாவை யுங்கொடு பரித்துடற்—கண்ணு நீடுயிரு மாகி யென்னுருவ மாகி நிற்பதுகை வேலினோய்." அன்றியும், "யாவ னொருவ னெனையெல்லா வுயிர்க ளிடையு மென்னிடையே—மேவ வெல்லா வுயிர்களையும் வேறு காமே மெய்காண்பான்—றேவர் பகைமுன் செகுத்தோனே யவன்யா தேனுஞ் செய்திடினு—மாவ வவனு

கின்றேன்யான் யாது நீயிங் கையுறேல்." எ-ம். பிரமகீதை. "உலகம் யாவு முயிர்பலவு நானே சிறிதும் வேறில்லை—யலகி லறிவாலாய்ந்திடினு மாயா விடத்து மருத்தமிதே—திலக மாய மறைதுணிந்து நிகழ்த்தும் பொருளு மிதுவென்ற—னிலகுந் தன்மையனுபவமு மிதரோ வைய முளதன்றால்." அன்றியும், "அங்கிதலைவாய்விவித மானமறை பானு—திங்கள்விழி யெண்டிசைக ளுஞ்செவிகள் வாயு—தங்குமுயிர் தன்னிதய மேசகல முந்தா—னிங்கவானி சங்கர னிருக்கும்வடி வீதால்." எ-ம். ஞானவாசிட்டம். "திக்குங் காலமு முதலிய வசத்துறு சிறுவடி வறத்துன்பத்—தொக்க வன்னவற் றன்மறை வாகியே சூக்கமாய் நொய்தாகி—மிக்க சோதியா யனைத்துமா யொன்றுமாய் மெய்யறி வொன்றேயாச்—சுக்க விந்நிலை நில்லென வுரைத்தனன் றலைமையா முபதேசம்." அன்றியும், "கிஞ்சிலாது வீரிந்துசகந் திரளாய்க் கிடைத்தவிவையெல்லாம்—விஞ்சு பிரமமேயறிவு பிரம மிம்மே தினிபிரமம்—பஞ்ச பூதம் பிரமமாம் பிரமமது பகைபிரமந்—தஞ்ச நட்புப் பிரமமெனிற் சங்கராதி நிச்சயமே." எ-ம். திருவுந்தியார். "எட்டுக்கொண் டார்தமைத் தொட்டுக்கொண்டே நின்றார்—விட்டா ருலகமென் றுந்தீபற—வீடேயீ டாகுமென் றுந்தீபற." அன்றியும், "சொல்லும் பொருள்களுஞ் சொல்லாதனவுமங்—கல்லவு மானெனென் றுந்தீபற—வம்பிகை பாகனென் றுந்தீபற." எ-ம். திருக்களிற்றுப்படியார். "ஈருகி யங்கே முதலொன்றா யிங்கிரண்டாய்—மாறாதவெண்வகையாய் மற்றிவற்றில்-வேறா—யுடனா யிருக்கு முருவுடைமை யொன்றுங்—கடனா யிருக்கின்றான் காண்." அன்றியும், "அவனே யவனிமுத லாய்நின்றான் றானு—மவனே யறிவாய்நின்றானு-மவனேகா—றாறிப் பெண்ணா யலியாகி நின்றானுங்—காணமை நின்றானுங் கண்டு." எ-ம். சிவஞானசித்தியார். "உலகமேயுருவ மாக யோனிக ளுறுப்ப தாக—விலகுபே ரிச்சா ஞானக்கிரியையுட் கரண மாக—வலகிலா வுயிர்ப்புலன்கட் கறிவினை

யாக்கி யைந்து—நலமிகு தொழில்க ளோடுநாடக நடிப்ப னுதன்." சிவஞானதீபம். "அத்துவா வடிவாமெம் மிறை முடிதான் கலைக—ளைந்தாகுஞ் சாந்திமுத லானநான் குரமாம்—வித்தைமுதன் மூன்றிரண்டாம் பிரதிட்டாதியுந்தி—வியன்பாத நிவிர்த்தியதா மிளிர் துவக்கக் கரங்கள்—வைத்தபுவ னங்கண்மயிர் மந்திரங்க ணெய்த் தோர்—வளந்திகழும் பதங்களருந் தசையாகு மதித்த—தத்துவங் கள் சுக்கிலமோ டத்தி நிணமூளை—சத்திகடா நேத்திரமூ வைந் தாமித் தகையே." அன்றியும், "அனுக்கிரகஞ் சதாசிவன்ரு ஞத த்தா லுளத்தி—லருமறைப்புச் சிந்தையினில் விந்துவினுன் மகே சன்—றுனித்தமனத் துருத்திரன்ருன் மகாரத்தா லழிக்குந்—துழாய் முடியோன் புத்தியினின் றுகாரத்தா லளிக்கும்—பனிப் பதும னகாரத்தா லகங்காரம் பொருந்திப்—படைத்திடுவ னேங் காரப் படிவமுமா மதனு—லனைத்துலகு மிலிங்கமய மாமெவையு ம்துவே—யாக்கியளித் தழித்துமறைத் தனுக்கிரகஞ் செயுமே." எ—ம். சிவானுபூதிவிளக்கம். "எட்டுருவ மென்று மிறையுருவ மென் னுமது—சிட்டா மறையுஞ் சிவாகமமுஞ் செப்பியதே." அன்றி யும், "பத்துத் திசையும் பதினு லுலகும்விடத்—தத்திக் கரைபுர ளுஞ் சாகரமே யல்லவோ." எ—ம். நெஞ்சுவிடுதூது. "பாருந் திசையும் படரொளியா லேநிறைந்தான்—றூருந் தலையுமிலாத் தோ ன்றலான்-வேராகி—வித்தாகி வித்தின் முளையாய் விளங்குதனிச்—சத்தாதி பூதங்கடாஞகிச்-சுத்த—வெறுவெளியாய்ப் பாழாய் வெறும்பாழுக் கப்பா—லுறுபொருளாய் நின்றவொருவன்." எ-ம். காசிகாண்டம். "ஐம்பெரும் பூத மாகி யவற்றுறு குணங்க ளாகி—யைம்பொறி யாகி யந்தக் கரணமா யறிவுமாகி—யைம்பெருங் கருமமாகி யனைத்தினுந் தோய்ந்துந் தோயா—வைம்பெருங் கடவு ளாகு மாதிநின் னடிகள் போற்றி." அன்றியும், உயிர்ப்பரு மறைக ளோவிவ் வுலகெலாஞ் செய்ய பொற்ருள்—பயிர்ப்பறு நிலநின் சென்னி பரமவா காய மாகும்—வியப்புறு சுழிகொளுந்தி நடு

வெளி யாகு மெய்யின்—மயிர்த்தொகை யனைத்து மெண்ணில் வான்றருக் குலங்க ளாமால்." எ—ம். பெரியபுராணம். ஆயி னும் பெரி யாரவ ரென்பது—மேய விவ்வியல் பேயன்றி விண்முதல்—பாய பூதங்கள் பல்லுயி ரண்டங்க—ளேயும் யாவு மிவர்வடி வென்றதாம்." எ—ம். திருவம்மானை. "பார்த்த விடமெல்லாம் பர மேகா ணம்மானை—பாராம லிந்நாளும் பாழ்பட்டே னம்மானை." எ—ம். நெஞ்சொடுமகிழ்தல், "மண்ணிறந்து நீரிறந்து வளியிறந்து தீயிறந்து—விண்ணிறந்து நின்றநிலே மேவினையே நெஞ்சமே." அன்றியும், "பார்த்தவிடந் தோறும் பரந்துபரந் தெஞ்ஞான்றுங்—கோத்திருந்த பாழ்தனிலே குடியிருந்தாய் நெஞ்சமே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (எங)

அட்டமூர்த்தமும் சிவமேயென்று வேதாதிகள் கூறினும் உலகின்கண் வரைந்து நீக்குவனவாகிய தீயனவற்றையும் அங்ஙனம் காணுதல் கூடுமோவென்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

உதித்தச் சிவத்தோடேய்ந் துள்ளதேன் மாயை
யதற்கன் னியமென்னு ருந்தீ பற
அதினன்கு தீதியா துந்தீ பற.

எ—து. ஜகத்காரணமாகிய மாயை நித்தியபூரணமாகிய சிவத்தினிடத்திலே நின்றுந் தோன்றி அதனையே கலந்து கொண்டிருத்தலால் அச்சிவத்திற்கு அம்மாயையை அன்னியமென்று சொல்லார் அறிவுடையோராதலின் மாயையினுண்டாகிய புவன கோடிகளின் ஒவ்வொருபதார்த்தங்களை இதுநன்று இதுதீதென்று கூறுதல் கூடாது அவையும் சிவமேயாதலின். எ—று.

அஃது எங்ஙனமெனின் மாயையைச் சிவத்திற்குப் பேதமென்றும் அபேதமென்றும் கூறுவார் உளராயினும் முத்திதசையில் அனைவர்க்கும் அபேதமென்பதே உண்மை. அஃது எப்படியென்னில், பேதமென்று காண்பார்க்கும் சத்தசித்தாகிய வஸ்து பூரணமாகையால் வேறொருமாயை உண்டாயினும் அவனிடத்து

நின்றுந்தோன்றி அவனையே கூடிநிற்பதல்லது அன்னியமாய்த் தோன்றுதற்கும் நிற்றற்கும் இடம் இன்மையாலும், உப்பளத்திற் கனலிற் பரிசனவேதியாதியிற் கூடிய திருணாதிகள் தத்தந்தன்மை கெட்டு அவற்றினது தன்மையாய் விளங்குதலின் மாயையும் சிவமே யாய் விளங்காநிற்பதாதலின் அச்சிவத்தின்கண்ணே தோன்றாநிற் கிற ஓசையாதி விஷயங்களை இது நன்று இது தீதென்று பற்று தல் விடுதல் கூடாது. கூடுமேல் பூரணநிஷ்டையும் கூடாது. இதுவன்றியும் ஓரொருகாலதேசங்களில் நிருமலபாவனை பற்றித் தீயனவற்றையும் நல்லனவெனக் காணாநிற்கிற அபரிச்சின்ன நிஷ் டைகளும் கூடாது; காலதேசங்களும் அவைகளிற் காணப்படுகிற பொருளும் மாயையாதலின். இதுவன்றியும் நன்மை தீமைகளாய் விளங்காநிற்கும் புவனபோகங்கள் தம்மதீனமாகிய தனுகரணங் களை அடைவது ஒழிந்து நிரவயவனாகிய ஆத்மாவைப்பற்றாமையா லும், ஒருவன் தனக்கு அன்னியமாகப் பற்றிய சரீரத்தினும் இக ழப்படுபொருள் வேறின்மையாலும், ஒருவகைப் பொருளிலே பேதம் தோன்றுதல் சீவகற்பனை யாதலினாலும் கற்பனாரகிதமா கிய பூரணநிஷ்டைக்கு அஃது இல்லையென்றதெனக்கொள்க.

மாயாப்பிரபஞ்சமெல்லாம் சிவத்திற்றோன்றி யொடுங்குதலின் அம்மாயையும் சிவத்திற்கு அன்னியமாகாதென்பதற்குப் பிரமா ணம்: தேவிகாலோத்தரம். "புறனகங் கீழ்மேல் பக்கம் புணர்வ தோர் பொருளு மில்லை—திறனுடை யுருவ மெல்லாந் தானாகித் தேகமின்றா—யறன்முறை யடங்கு ஞான யோகினா லறியப்பட்ட— விறன்மலி ஞானா னந்த மேன்மையால் விளங்கா நிற்கும்." அன்றி யும், "கன்மபல மேதுமிலை சுபாவமே காணுங்காற்—றோன்மை யுல குயிரில்லை தோன்றுவதெ லாஞ்சத்து—நன்மையினைத் தோன்று வித்துப் பற்றிலதாய் நணுகரிய—தென்னவறிந் தானுலகு மிலதா கிச் சுத்தனுமாம்" எ-ம். பிரமகீதை. "எப்பொருளு மாயையினா லெனச்சிலவ ரியம்புவர் கண்—மெய்ப்பரமன் றனையொழிய

வேறொருமா யையுமில்லை—யொப்பரிய பரனொழிய வேரொருமாயை யுண்டாகி—லப்பெரிய பரன்பெருமைக் கதுநேரே யழிவன்றோ." அன்றியும், "ஒழிந்ததொரு பொருளில்லை யுள்ளதெல்லா மவனே முன்—கழிந்தபொருண் மேலும்வரக் கடவபொரு டானுமவன்—மொழிந்தனனிப் பலவிச்சை யவிச்சையெனு முற்றுமவ—னிழிந்த பிறப் பறவேறோர் வழியில்லை யிவனொழிய." எ-ம். ஞானவாசிட்டம். "ஈனுவாம் பணதிகளு ணண்ணுகினு மொருமையே நண்ணுங் கற்போ—லானுத சகங்களையுள் ளடக்கினும்வேற் றுமை மேவா தறிவொன்றேயாங்—கானுர்பங் கயமெல்லாம் வேறன்றிக் கான்மயமாங் கணக்கே போல—வானுர்சிற் சொரூபத்தைப் பிறியாது தன்மயமாம் வையமெல்லாம்." அன்றியும், "நனிமெய்யா மாயையில தென்றிவ் வாறு நாடுவாய் ஞானியாய் ஞானம் பெற்ற—றனிசெயுமீ துளமாயை யறிதியன்றே துகளிலா நற்போதந் தோன்று மட்டும்—பனிமாயை யில்லையென லென்சொல் லாலே பழுதிலா வறுதியுறப் பற்றி நிற்பாய்—புனிதமுறு பிரமமே யெல்லா மென்று புந்தியிற்கண் டோர்முத்தி பொருந்தினேரே." எ-ம். சிவானுபூதிவிளக்கம். "பதிபசு பாசப் பரப்பறிந்து பார்க்கப்—பதிபசு பாசப் பரப்பா யிருந்ததே." அன்றியும், "பார்த்தே னுலகப் பரப்பெல்லாம் பார்த்தளவிற்—பேய்த்தேர்போ லில்லையாப் பேரறிவே கண்டனமே." எ-ம். திருவம்மானை. "மெய்யான தொன்றுமே மெய்யான தம்மானை—மெய்யன்றி மற்றெல்லா மித்தைகா ணம்மானை." எ-ம். சிவானந்தமாலை. "எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன் றன்னுணை—யங்கத் திரள்கருவி யாணவமாம்-பொங்குமிருண்—மைசெய்த மாமாயை மாயைவினை மற்றனைத்தும்—பொய்பொய்பொய் பொய்பொய்பொய் பொய்." எ-ம். காசிகாண்டம். "கானலிடைத் தெண்ணீருங் கயிற்றினில்வா ளரவுமலை கடலிற் பட்ட—கூன்முதுகிப் பியிற்றோன்றும் வெள்ளியுமம் முதலுண்மை குறிக்கிற்றீரு—மானவைபோ னினையறியிற் றோன்றுசக

மனைத்துநில்லா தழியு மாற்றுற்—றேனவிழ்பூங் கடுக்கையணி செல்வனின தறைகழற்றுள் சென்னி சேர்ப்பாம்." எ—ம். தத்துவ ராயர். "உலகமாந் தோற்றம்போ யோரொளியாய் நேரே—யில கினு யென்கண்ணி னிற்கட்-புலனெழித்துக்—கையாற் றடவினர்க்குக் காண்கின்ற வோவியங்கள்—பொய்யாய்ச் சுவரானுற் போன்று." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

பிரபஞ்ச மெல்லாஞ் சிவமேயாதலின் இப்பிரபஞ்சத்தின் கண்ணே தோன்றிய பொருள்களில் யாதொன்றையும் இது நன்று இது தீதென்று பற்றுதல் விடுதல் கூடாதென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. "குற்றநீ குணங்கணீ கூடலால வாயிலாய்—சுற்றநீ பிரானுநீ தொடர்ந்தி லங்கு சோதிநீ—கற்றநூற் கருத்துநீ யருத்த மின்ப மென்றிவை—முற்றுநீ புகழ்ந்துமுன் னுரைப்ப தென் முகம்மனே." எ—ம். திருவாசகம். "கூறு நாவே முதலாகக் கூறுங்கரண மெல்லாநீ—தேறும் வகைநீ திகைப்புநீ தீமை நன்மை முழுதுநீ—வேருேர் பரிசிங் கொன்றில்லை மெய்ம்மை யுன்னை விரித்துரைக்கிற்—றேறும் வகையென் சிவலோகா திகைத்தாற் றேற்ற வேண்டாவோ." எ—ம். பொன்வண்ணத்தந்தாதி. "தவனே யுலகுக்குத் தானே முதருன் படைத்த வெல்லாஞ்—சிவனே முழுதுமென் பார்சிவ னேகம் பெறுவர் செய்ய—வவனே யடல்விடை யூர்தி கடலிடை நஞ்ச முண்ட—பவனே யெனச்சொல்லு வாரும் பெறுவ ரிப்பா ரிடமே." எ—ம். தத்துவ ராயர். "நிகழ்கின்ற வெல்லாமு நின்மலமே யானு—லிகழ்கின்ற வேறுதா னியாதோ-புகழ்பின்றி—நாடப் படாவெங்க ளுயனுர் சீர்பாதஞ்—சூடப் படாதார்தஞ் சொல்." அன்றியும், "யாதொன்று நீயன்றி யில்லாத பின்பிங் கெவற்றை நன்று—தீதென்ப தெங்கள் சிவக்கனியே செய்ய வேண்டுவது—மாதொன்றிய நின் றிருமேனி கொண்டிங்ஙன் வந்தவிந்தப்—போதொன் றியகழலே வழு வாது புகழ் விப்பதே." எ—ம். பகவற்கீதை. "நன்றே ஞான

வருமறையோ ஞயி ஞவி ணிறைச்சிதனைத்—தின்றே யுழலு மவன்யாவன் யாவென் றறிந்த திறத்தெல்லா—மன்றே யென்ஞ நாமென்ஞ தறிவாய் நின்றவெனே யெங்கு—மொன்றே யாகக் காண்பானிவ் வுடம்போ டிருந்தே யுடம்பறுப்பான்.” எ-ம். பிரமகீதை. “போதம தாகித் தோன்றும் பொருளெலாஞ் சிவமே யாக—வேதமி லறிவாற் காண்பா னெவனவ னுண்மை கண்டான்—நீதிலாச் சிவமன் றென்று சிறிதொன்றைச் சிந்தை செய்வான்—பேதமா மருளின் மேய பித்தனென் றறிய லாவான்.” அன்றியும், “சிவனிது வன்றே யென்று சிறிதொன்றைச் சிந்தை செய்வா—னவனறி வுடையோர் தம்பா லதமனென் றறியப் பட்டா—னுவமனென் றில்லாவீசன் றனையிகழ்ந் தொழுகு வாரும்—பவமதி லென்று மேவும் பசுவெனப் படுகின்றானும்.” அன்றியும், நீதெனும் பொருள்க ணன்றெனும் பொருள்கள் செய்பலா வனசெயப் படாத—வேதமா முதல வித்தியம் பிராண னிசைமனம் புத்தியாங் காரந்—நீதுறு காமங் கோபமே முதலாநியன சாத்திரத் திகளே—யாதியா நலங்க ளடையவுந் தானே யாகியே தோன்றுமெய் யருளால்.” எ-ம். ஞானவாசிட்டம். “மேனியிற் புறத்தி னுள்ளின் மேலொடு கீழிற் றிக்கில்—வானில்லை யகத்தி லெங்கு நானன்றி மற்றொன் றில்லை—யானிலாவிடமு மில்லையென விடத் திலாது மில்லை—தானிகழ் பொருள் வே றில்லை சச்சிதா னந்தமென்றான்.” அன்றியும், மேவலுற் றதுபோ கத்தில் விருப்பும் வெறுப்பு மெனக்கில்லை—யாவ தெய்து மதுவருக யாது போகு மதுபோக—பாவ மிருமிவ் வஞ்ஞானப் பகைவனாலே விவேகமெனு—மேவ மில்லாப் பொருளெல்லா மிழந்தே றுணர்வா விதுபெற்றேன்.” எ-ம். மோகவதைப்பரணி. “சத்தமா திகளுமெலாந் தற்சொருப மானபரி—சத்தமாய் விட்டதுநான் சும்மேலோ சும்முலக்காய்.” எ-ம். சிவானுபூதிவிளக்கம். “வெறுப்பு விருப்பென்ற வேறுரைத்தா லெந்தை—புறப்

பிற் குறையாதோ வுணர்வுடையோர் சொல்லுவரோ." அன்றியும், "வேண்டலும்வேண் டாமலுமாய் மேவு வினைப்பய்னு—மாண்டகையோ டுற்ற வனுபூதி யானதே." அன்றியும், "எல்லாஞ் சிவமென் றிருக்கு மொழியுமுரை—யல்லாமல் வேறுமுண் டாமோ." எ-ம். திருவருட்பயன். "உள்ளும் புறம்பு மொருதன்மைக் காட்சியருக்—கெள்ளுந் திறமேது மில்." எ-ம். நெஞ்சொடுமெகிழ்தல். "உள்ளும் புறம்பு முவட்டாத வானந்தக்—கள்ளருந்தி நின்ற களிப்பென்கொ னெஞ்சமே." எ-ம். அருட்பிரகாசம். "நெளியும் புழுவு மலமும் பொதியூ ழலுநிமல—வொளியின் வடிவென வேவேத மோதுத லோர்ந்து முண்மை—தெளியும் பரிசில னுய்ச்சிவ மன்றிது வென்னவொன்றை—யெளியொன் றினைப்புகழ் வோனையு ஞானி யெனப்படுமே." எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (எச)

இந்நிஷ்டைக்கண் யான் பிறரென்னும் விகற்பங்களே தோன்றுமாயின் அவற்றினை நீக்க உபாயம் மேற்கூறுகின்றூர்.

தோன்றுமேல் யான்பிறர் தோன்றுஞ் சுகாதிக
டோன்றும னில்லுயிர்க் குந்தீ பற
சுதந்திர மின்மைதேர்ந் துந்தீ பற.

எ—து. இங்ஙனங்கூறிய நிஷ்டைக்கணின்றும் யான் பிறரென்னும் விகற்பங்கள் தோன்றுமாயின் சுக துக்க ராகத்துவேஷமென்னும் இருவகைத்துவந்துவங்களும் கூடவே தோன்றுநிற்கும். அவ்விகற்பங்கள் தோன்றுதபடி எல்லா வுயிர்கட்கும் சுதந்திர மின்மை தேர்ந்து உன்னையும் பிறரையும் காணுமலே நிற்பாய். எ-று.

தோன்றும னில்லென்றமையால் அந்நிலை நிற்கவே சுகாதிகளும் தோன்றுது பூரண நிஷ்டையும் கூடுமென்பதாயிற்று. அஃது எங்ஙனமென்னின், எல்லாச் சீவர்களுக்கும் தனுகரணங்களைக்

கூடாதவிடத்து அறிவு உதியாமையால் அவர்கள் தாமே அவற்றினைக் கூடுதற்குச் சத்தி இல்லாமையினாலும், அவைகள் உயிர்களைக் கூடாதவிடத்துப் பிரேரகம் இன்மையவாகிய சடமாதலாலும், தாமே கூடாதவற்றினைக் கூட்டி உயிர்க்கு அறிவை விளக்குவான் சிவனே. நானும் பிறரும் சுதந்திரரல்லமென்று ஒருவன் சுகதுக்கங்கள் தோன்றின விடத்தெல்லாம் தன்னையும் பிறரையும் காணாமற் சிவனையே கண்டு நிற்கவே அச்சிவன்மீது இவனுக்குப் பிரியாப்பிரியங்கள் தோன்றுவது இன்மையால் பூரணநிஷ்டை கூடுமென்றதெனக் கொள்க.

இ-ம். தத்துவராயர். "புகழ்ந்தென் புகழல்ல சொல்லியொன்றாகப் புவியி னுள்ளோ—ரிகழ்ந்தென் னெனையவ ரென்செய்கி லென்னினி யாவையு மாய்த்—திகழ்ந்தெங் கணுந்தன் செயலன்றி யின்மையைத் தேற்றிச் சிந்தை—நிகழ்ந்திங் கெனையின்று நீங்காம னின்மல னின்றனனே." எ-ம். சிவப்பிரகாசம். "மருவிய பொறியி லொன்று மாபூத மைந்தி லொன்றுங்—கருவிக ணன்குநீங்காக் கலாதிகளோர்துங்கூடி—யொருபுல னுகருமிந்த வொழுங்கொழிந் துயிரு மொன்றைத்—தெரிவுறா தவனெழிந்தத் திரள்களுஞ் செயலிலாவே" அன்றியும், "தனக்கென வறிவி லாதான் றனவை யறிந்து சாரான்—றனக்கறிவிலாத வாயிற் றனறியாது சாரத்—தனக்கென வறிவிலாதான் றத்துவ வன்ன ரூபன்—றனக்கென வறிவாலிச் சகலமு நுகருந் தானே." எ-ம். சிவநெறிப்பிரகாசம். "தன்மைமுன் னிலைபடர்க்கை மூன்றுவிதத் தாலே சாருமுயிர்க் கறிவிப்ப னிறைவனதிற் றன்மை—தொன்மையதா ஞானத்தைத் தடுத்திடுமா ணவத்தைத் துறந்தெவையு முள்ளபடி தோற்றுவித்த லூனத்தே—நன்மையுடன் றீமையினை யவரவரா லறிய நல்குவது முன்னிலையா நரகசொர்க்க மாகிப்—பன்மையதாம் பரலோக பாவபுண்ணியத்தின் பலமதனை நூலிஞ னுணர்த்திடுகை படர்க்கை." எ-ம். சிவஞானதீபம் "சத்தமுதல் விடயத்தைப் பகுத்தறிதலவித்தை

தக்கதொழிற் படுத்திடுதே லீசர்தொழின் ஞான—மொத்ததுசா தாக்கியமாஞ் சத்திநசை யுறவே யுருசிப்பித் திடுதல்சிவந் தற்செயல் பண்ணுவதாந்—தத்துவநா லொன்பதுவுஞ் சடமெனவிட்டகன்றே தானறிவா காமலறி யாமையுமா காம—லத்தனுணர்த் திடவுணரு மறிவுயிரென் றருளா லறிந்தெவையு மிறைசெயலென் றுன்செயல்விட் டகலே." எ—ம். உண்மைவிளக்கம். "அக்கரங்கட் கெல்லா மகரவுயிர் நின்றாற்போன்—மிக்க வுயிர்க்குயிராய் மேவினு—மெக்கண்ணு—நில்லா விடத்துயிர்க்கு நில்லாதறிவென்று—நல்லா கமமோது நாடு." எ—ம். திருவருட்பயன். "ஊனறியா தென்று முயிரறியா தென்றுமிவை—தானறியா தாரறிவார் தாம்." எ—ம். சைவநெறிவிளக்கம். "உண்டோ வதீதத் துணர்வுதிக்க யாமுளத்திற்—கொண்டகுறிப் பன்றிவிளங்கும்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (எரு)

எல்லாத் துவந்துவமும் உடலைப்பற்றிவருதலால் அதனது காவலைக் கைவிடல் வேண்டுமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

படைப்பாதிக் கீச னதிகாரி பற்று
துடற்காவ னீவிடுத் துந்தீ பற
ஓவா தவனைநோக் குந்தீ பற.

எ—து. அனைத்துயிர்க்கும் இத்தசைச்கண்ணுண்டாகிய சராசர தேகங்களும், அவற்றினைப்பற்றி வருகிற சுக துக்கபோகமும் அத்தேகங்களினது நீக்கமும், உணர்வைப்பற்றி வருகிற மயக்கமும் தெளிவும், ஊழின் வலித்தன்மை யாதிகளாலே கூட்டிச் சிவனே ஐந்தொழில்களையும் பண்ணுநிற்கிற அதிகாரி யாதலின் யாதொன்றன்கண்ணும் யான் பிறர் அதிகாரியென்குதலையும், யான் இந்தவுடலைக் காக்கின்றேனென்னு மபிமானத்தையும், பற்றறக் கைவிட்டுச் சுதந்திரனுகிய பரனையே ஒழியாது நோக்குவாய். எ—று.

உடற்காவல் கைவிடென்றமையால், அதனைக் கைவிடவே அதன்கட் பற்றிவரு மிருவகைத் துவந்துவமும் கூடவே நீங்கு மென்பதாயிற்று.

இ–ம். திருமந்திரம். "எவ்விடத் துந்தம் பணியின்மை கண்டோரோ—ரெவ்விடத் தும்பணி யீசன் பணியென்றே—யவ்விடத் தைங்கரு மத்தா லறிதலா—லுவ்விடத் தோருக் கோருபாய மில்லையே." எ–ம். தேவாரம். "நன்க டம்பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்—றென்க டம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்—றன்கடன்னடியேனையுந் தாங்குத—லென்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே." எ–ம். திருப்பாட்டு. "தேனைக் காவல் கொண்டு விண்ட கொன்றைச் செழுந் தாராய்—வானைக் காவல் கொண்டு நின்று றறியா நெறியானே—யானைக் காவி லரனே பரனே யண்ணு மலையானே—யூனைக் காவல் கைவிட் டென்னை யுவப்பா ருணர்வாரே." எ–ம். திருவாசகம். "நாயிற் கடையா நாயேனை நயந்து நீயே யாட்கொண்டாய்—மாயப் பிறவி யுன்வசமே வைத்திட்டிருக்கு மதுவன்றி—யாயக் கடவே னானோதா னென்ன தோவிங் கதிகாரங்—காயத் திடுவா யுன்னுடைய கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே." எ–ம். குகைநமசிவாயர்பாடல். "ஐயா மரப்பாவை யாடுவதுஞ் சூத்திரிதன்—கைவாசி யோபாவை கற்றதோ-வெய்யவினை—யென்னிச்சை யோவருணை யீசா படைத்தளிக்கு-முன்னிச்சை யன்றோ வுரை." அன்றியும், "நீயே படைத்தவுட னீகாப்பை காவென்ன—நாயேனுக் கென்பொறுப்பு நாயகனே-யாயுமறைச்—சீர்கேட்குஞ் சோணகிரிச் சீமானே வைத்தவனை—நீர்கேட்கு மோமரங்கனின்று." எ–ம். தேவிகாலோத்தரம். "கடைபடு முலகிய றன்னைக் காண்குறி—லுடையவ ரெனையிலை யானுடை யானிலை—யடையவு மெனக்கிலை யாறு மன்னதே—நடையிது நிலையெனிற் றமிய ருணரோ." எ–ம். சிவபோகசாரம். அன்றே யறுதி யமைத்தபடி யல்லாதொன்—றின்றே புதிதா யிசையுமோ-வென்றுஞ்—சலியா

தியற்றுவான் றன்னையே நோக்கி—மெலியா திருந்து விடு." எ—ம். உப்பை. "கண்ணுழையாக் காட்டிற் கடுமுண் மரத்துக்கு—முண்ணும் படிதண்ணீ ரூட்டுவா-ரெண்ணு—நமக்கும் படியளப்பார் நாரியோர் பாகர்—தமக்குத் தொழிலேது தான்." உறுவை. "சண்டப்பைக் குள்ளுயிர்தன் றுயருந்தத் தானருந்து—மண்டத் துயிர்பிழைப்ப தாச்சரிய-மண்டி—யலைகின்ற வன்றுயரனிடத்தி லுண்மை—நிலைகண்டு நீயறிந்து நில்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (எகூ)

ஊழின்வழியால் வரும் இன்பத்துன்பங்களை யாவரொருவரேனும் அனுபவியாது நீங்குதல் கூடாதென்று மேற்கூறுகின்றார்.

இரும்பூ ரணநின் மலன்வினை யெல்லா
மொருங்குணர்ந் தூட்டுமே லுந்தீ பற
உண்ணு தொழிப்பதா ருந்தீ பற.

எ—து. மகத்துவமாகிய பூரணத்தையும் நிருமலனுகையாற் சுதந்திரத்தையும் முழுதுணர்தலையும் உடைய பரமேசுவரன் பல்லுயிர்களது வினைகளையும் அதற்கேற்ற தனுவாதிகளையும் ஏககாலத்து உணர்ந்து ஊட்டுமோயின், அவ்வினைப் பயன்களை அனுபவியாது நீங்குவது யாவரால் ஆவது. எ—று.

அஃது எங்ஙனமென்னில், அனைத்துயிர்க்கும் தத்தம் உபாய தந்திரத்தால் துன்பத்தை நீங்கி இன்பத்தைக் கூடவேண்டுமென்பது துணிவாதலின் பகவான் உணர்ந்து கூட்டாநிற்கும் இன்பத்துன்பங்களை ஒருவன் பற்றுதல் விடுதல் செய்வான் நினைத்தல் பழுது. அங்ஙனமன்று; எல்லாவினைகளும் சிவனே கூட்டுகின்றுனே அவனை அறியாமல் வரும் இன்பத் துன்பங்களை நீங்க வேண்டாவோவெனில்; அவ்வஸ்துவுக்குக் கர்த்திருத்துவமும், சர்வஞ்ஞத்துவமும், உண்டென்பது கூடாது. அங்ஙனம் உண்டாயினும் அவ்வஸ்து அறிந்து கூட்டாநிற்கும் இன்பத்தைக் கைப்பற்றித் துன்பத்தை உபாயத்தால் நீங்கிவிடுவேனெனில், அவ்

வஸ்து பூரணனுகையால் நீங்குதற்கு இடமே இல்லை: அங்ஙனமாயினும், அவ்வஸ்துவையன்றி எழுவகைத் தோற்றத்தும் ஒரோருசீவர்களால் வரும் இடையூறுகளை என்னுபாயத்தினுலே நீக்கிக்கொள்வேனெனில், எல்லாவுயிர்களையும் கன்மத்தளவில் இயக்கும் சுதந்திரன் சிவனேயாதலின் அவனையன்றி உனக்கும் பிறர்க்கும் இயங்குதல் கூடாது. இவ்வாறு சுதந்திர ஹீனராகிய உன்னையும் பிறரையும் சுதந்திரராகப் பாவித்தல் சிவதூஷணமாதலின் ஜனனமரணங்களை ஒருக்காலும் நீங்குதல் கூடாது. ஆதலால், யாதோரிடத்தும் சிவத்தையேகண்டு யான் பிறரென்று காண்குதலை ஒழிந்து யாதொன்று வரினும் எடுத்தவுடற்கு அடைத்தபொறியளவே வந்து முடியாநிற்குமென்று தமது மனோவாக்குக்காயங்கள் அசையாமல் அடங்கிநிற்பர் மெய்யுணர்வுடையோரென்றதெனக்கொள்க.

இ—ம். திருமந்திரம். "செத்திலென் சீவிலென் செஞ்சாந்தணிகிலென்—மத்தகத் தேயுளி நாட்டி மறிக்கிலென்—வித்தகனந்தி விதிவழி யல்லது—தத்துவ ஞானிக டன்மை குன்றாரே." எ—ம். குகைநமசிவாயர். "பேரா யிரமுடைய பெம்மானைச் சோணகிரி—யாராவமுதை யறியாமல்-வாராது—தீதுநலமுந் தெரியுங்கானெஞ்சமே—யேதுமவ னென்றே யிரு." எ—ம். சிவஞானதீபம். "சித்தமுறு நினைவுரைக டொழில் பொய் வாய்மை தீமைநலம் விருப்புவெறுப் பின்பதுன்பம்—வைத்தபுசிப் பிகழ்ச்சி புகழ்தருமந் தான மடிமுயற்சி பேறிழவு மற்று மெல்லா—மத்தனறிந்தளவிலவ ரவர்க்கு நாளு மருங்கனவு நனவினுநின் றளிப்ப தோரார்—தத்தமறி வானுகருங் கருத்த ராகித் தடுமாறி யுளமெலிந்து தளர்வ ரந்தோ." அன்றியும், "உடலிலிரு வினையுதவு மிதமகிதப் பயனு லுளவாகு மின்பதுன்ப முணவொழியா துயிர்க்கு—நடலைமரு ளறிவினுட னுமருந்தி லதுவே நமன்றூத ருருத்துவதா நணுகிடுமேல் வினையுந்—சடமுடலம் வினை நுகரா தறிந்துயிர்தா னருந்தா தலைவனவ னவளதுவா நிலைமையினு லுயிர்

7

கட்—கிடமுடனின் றருத்துவனென் றுணர்ந்தருளா லருந்தி லிறை பணியா மெதிர்வினையு மெரிசேர்வித் தாமே.” எ—ம். திருப்பனுவல். “ஈனனேனுடற் கின்பதுன் பங்கணீ—ஞான பூரண நல்கவு நானுனித்—தானி னைப்பதென் னேசென்னித் தண்கிரி—வானு ளோர்தொழு மார்க்கண்ட லிங்கமே.” அன்றியும், “இன்ப துன்ப மெனக்குநீ நல்கவு—மன்ப கன்றினி யல்லும் பகலுநா—னுன்ப்ர தாப முணருத லோவினேன்—மன்ப ராபர மார்க்கண்ட லிங்கமே.” எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (எஎ)

யான் பிறனென்னும் பாவனைநீங்கும் அவதி கூறுகின்றார்.

உறும்பொழு தவ்வீ டொருதன் னுழப்பா
னுறும்பிறர் யானென்பொ யுந்தீ பற
அலதொன் றினுமாறு துந்தீ பற.

எ—து. ஒருவனுக்கு முத்தியடையுங் காலையில் தன்னிடத் துண்டாகிய யான் பிறனென்னும் பொய்ப்பாவனை முயற்சியால் நீங்கா நிற்கும்: அஃதன்றி மற்றொன்றனுலும் அப்பாவனை நீங்கிச் சிவ்பாவனை தோன்றாது. எ—று.

அஃது எங்ஙனமெனில், ஈசுவரன் முழுதொருங் குணர்ந் தோனுதலின் யாவரொருவர் முத்தி யடையுங்காலம் அவனுன் மதிக்கப்படும். அங்ஙனம் அவன் நியமித்த காலத்தன்றி ஒருவர்க்கும் இடையே யானெனதென்னும் பாவனை நீங்கி முத்திகூடுதல் கூடுமோவெனில், கூடாது. ஆயின் இவ்வுபாயசிஷ்டை கூறியது யார்க்கெனின், நிருமலனுகிய பகவான் எல்லாவுயிர்களது பருவமும் ஒருங்கே நியமித்து அதற்கு எற்ப வேதாதி நூல்களும் அன்றே கூறியதாதலின் முத்தியடையும் பருவமுடையோர்க்கு அவரது மனத்தின்கண்ணே பொய்மை நீங்கி மெய்மை கூடுவதாகிய விழைவு தோன்றுதலின் அன்னோர்க்கு இத்திறநூல்கள் சம்மதமாய் இவைகளிற் கூறியபடியே முயற்சி உண்டாகாநிற்கும். இஃது இன்னும் பிறத்தற்கு உரியோர்க்கு யான் பிறரென்னும்

பொய்ப்பாவனை நீங்குதற்குரிய முயற்சி உண்டாகாமையால் பிறப்பு நீங்குவது இல்லையாதலின் முத்திக்கு யான் பிறரென்னும் பாவனையைக் கெடுப்பதாகிய முயற்சியே நிமித்தமெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: பட்டணத்துப்பிள்ளையார் பாடல். "உழப்பின் வாரா வுறுதிக ளுளவோ—கழப்பின் வாராக் கையற வுளவோ." அன்றியும், "நினையா மெலியா நிறையழியா வாளா—புனைவார்க்குங் கொன்றை பொதுவோ - வனைவீரு—மெச்சியே காண வியன்றில்லை யானருளைப்—பிச்சியே நாளைப் பெறும்." எ-ம். குகைநமசிவாயதேவர் பாடல். "சும்மா கிடைக்குமோ சோறு சலன்பாத—மம்மால் விரிஞ்ச னறிகிலார்-நம்மா—லிருந்துகதை சொன்னக்கா லென்னாகு நெஞ்சே—பொருந்த நினையாத போது." எ-ம். தத்துவராயர் பாடல். "ஒளியார் வளைகலை காணிழ வாருரு வுந்திரியார்—தெளியாத பித்தென்று செப்ப விரார்நின்று தேங்கக் கண்ணீர்—குளியா ரினிய கொடிய வென்னூர் குரவன் சொரூப—னளியா ரலங்க லெளிதோ புனைய வரிவையர்க்கே." அன்றியும், "தொழிலா னதுபணியாத் தோத்திரஞ்செய் தோவா—தழிஞகி னீயஞ்ச லென்பா - யெழிலார்—திருபா திகனே நினையவுநான் மாட்டேன்—சொருபாநா னென் செய்கேன் சொல்." எ-ம். பிரமகீதை. "திரமா மருத்தத்தினன்மைந்த ராலுந் தீரா தவற்றின் றியாகத்தி னாலே—யுரமான வேதாந்த மாவாக்கி யத்தா லுற்பன்ன மாம்விச்சை யானிச்சயித்தார்—பரமான வஞ்ஞான வந்தத்தி லேயப் பரஞான வுபதேச மொன்றால மேயிப்—புரமா முடம்புக்கு ளேயந்த முத்திப்பொருள்கண்டு வீடெய்துவாரிப் புவிக்கே." அன்றியும், "உலத்தலின்றியொழி வற்றபொரு ளுண்மை யதுவாஞ்—சலித்தலின்றிய தவத்தினவர் தங்க ணெதிரே—நிலத்தி லெண்ணெ யரணிக்கனறதிக்க னிகழ்செய்—நிலத்தி னீரென நிகழ்ந்து வெளியாகி நிலையாம்." எ-ம். ஞானவாசிட்டம். "இனிப்பிறவா முடிவான பிறப்

பிலே மெய்ஞ்ஞான மெளிதி னுண்டாம்—பனிச்சுடர்வெண் ணித்திலங்க ளுத்தமமா மூங்கிலலாற் படுவதுண்டோ—செனித்தவரின் மேலோராய் நல்லோராய் மித்திரராய்த் தெளிந்தோ ராகி—யனித்தமறு முத்தராய் ஞானிகளாங் குணமெல்லா மவரைச் சாரும்.'' அன்றியும், "சனன மஞ்சினர்க் கவருடை முயற்சியே சரணுந்—தினமு மிங்கிவை நானெனுஞ் சிறுமைதான் சிதையி—லனகமாயுல கெங்குமாம் விசால முண்டாகு—மனனுறத்தன துயர்ச்சிதான் காண்புற வருமால்.'' எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (எஅ)

இப்பாவனு நிஷ்டையினது சிறப்பும் இதனுல் வரும்பயனும் மேற்கூறுகின்ருர்.

இப்பாவ னுநிட்டை மாயோக மீசற்கீ
தொப்பின்மா பூசையு முந்தீ பற
உண்மையைக் கூட்டுமென் றுந்தீ பற.

எ—து. இங்ஙனங் கூறிய பாவனு நிஷ்டை மகாயோகமென்று கூறப்படுவது. இஃதே அகண்டாகார சுத்த சைதன்னிய சிவத்தை அர்ச்சித்தது. இந்நிலை கைவரவே உண்மை நிஷ்டையும் எளிதிற் கிடைக்கும். எ—று.

இந்நிஷ்டையே மகாயோகமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருப்புகழ். "ஐந்துபூதமுமாறு சமயமு மந்த்ரவேத புராணகலைகளு மைம்ப தோர்வித மானலிபிகளும் வெகுரூப வண்ட ராதி சராசரமு முயர் புண்டரீகனு மேக நிறவனு மந்தி போலுரு வானு நிலவொடு வெயில் காயுஞ்—சந்த்ர சூரியர் தாமு மசபையும் விந்து நாதமு மேதுவடிவமோர் தன்சொரூபம தாகி நிகழ்வது சிவயோகந் தங்களாணவ மாயை கருமம லங்கள் போயுப தேச பரகுரு சம்ப்ர தாயமொ டேயு நெறியது பெறுவேனே.'' எ-ம். ஞானவாசிட்டம். "பாசமின்றி யுள்ளுணர்வைப் பதினெங் கடிகை பூசிக்க—ராசசூய மிலக்கநிக ரிவ்வா றொருநா ளருச்சிக்கி—ஞசி

லாத பரவொளியி லமர லாகு மிதுதானே—யேசில் ப்ரமயோக மிதுதானே ப்ரம கிரியையுமே.” எ-ம். அமுதசாரம். “யோகத் தபாவமெனும் யோகமது கைகூடி—னேகப் பொருளாதனு னெய்தியிடு-மேக—மதுவா மிதுவன்றெ னுவகண்டமான—வதுவாகை மாயோகமாம்.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இச்சிஷ்டையே சிவபூசையுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: பிரமகீதை. “எப்பொருட் கண்ணு மன்னி யிலங்கிடு மறிவாமீச—னெப்படி விளங்கு கின்ற தறிதலே சிவன்றனக்கு—மெய்ப்படு பூசை வேறோர் செயலினு லன்று மெய்யே—யிப்படி ஞானந் தன்று விறைஞ்சிடப் படுவா னீசன்.” எ-ம். “ஆன தாகாத் தெய்வமதே யடையும் விடய மிந்திய மாய்த்—தானு மாகித் தனைத்தன்னுற் றுனே நுகருந் தன்மையது—ஆன மாகு ஞானாதி யொழிந்தே யுள்ள வறிவதனுற்—றுனே யாகக் கண்டிருத்தல் சத்தா யுள்ள பூசையது.” எ-ம். ஞானவாசிட்டம். ‘தேகமுதற் பிரிவுக ளாய்ச் சிறியனவாம் பொருள் களிலத் தெய்வமுண்டோ—பாகமறப் பணதியற வடிமுடிவற் றுளவுணர்வே பரமபோத—மாகலினு லதுதெய்வ மருச்சித்தற் குரித்தாகு மறிவிலாத—மூகருக்கு வடிவுமுத லருச்சனையே யியல்பென்று மொழியு மன்றே.” அன்றியும், “அறிவுசம பாவனை சந்தோடமெனு மலர்களா லந்தத் தேவாம்—பிறிவரிய வான்மதத்து வத்தையருச் சிப்பதே பெரியபூசை—குறிவடிவிற் பூசனைபூ சனையல்ல வகண்ட மெனக் கூறுந் தெய்வ—நெறிகொள்புறத் தொழில்களா னோரதிங் கிதனுலே நிறையு மின்பம்.” அன்றியும், “பேதாபேதம் பேய்த்தே ரென்றுணர்த லதுவொண் புனலாகுங்—காத லின்ப மிடர்களவென் றிடலே கருது புகை யொளிதான்—வாதங் கழிய மறிந் துணர்தன் மலர்பூ ணுடை மகிழ்சாந்த—பேத மின்றி யிருந்திடுதெ லிறைவற் கெல்லயில் பூசையதே.” எ-ம். சிவானந்தமாலை. “எங்குஞ் சிவாலயமா மெங்குஞ் சிவமாகு—

மெங்குஞ் சிவனடிமை யெங்குமாய்ப்-பங்கறவே—நிற்றல் சிவபூசை நின்றநிலே யாய்நிறைவிற்—பற்றொழிதல் பூசா பலம்." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

பாராதி யென்னுஞ் செய்யுட்டொட்டு இச்செய்யுள்காறும் பூரண பாவனநிஷ்டை கூறியதெனக் கொள்க. (எக)

இப்பூரணபாவனை கூடாதார்க்கு மேலும் ஓர் குறிப்புப் பாவனை கூறுகின்றார்.

கொள்ளரி தேலக் குறியெம திவ்வுரு
வுள்ளத்தி னுள்ளேவைத் துந்தீ பற
ஓங்கார முச்சரி யுந்தீ பற.

எ—து. முற்கூறிய பூரணபாவனைக்கண் மனம் நில்லாவிடத்து உன்னையாளும் பொருட்டாக நாம்கொண்டருளிய இக்குருவடிவத்தை இதயத்தினுள்ளே தியானஞ் செய்து அவ்விதயத்தினுள்ளே பிரணவாக்ஷரத்தை யுச்சரி. எ—று.

பூரணனாகிய சிவன் ஒருவனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யுமிடத்துக் கொள்ளுந் திருமேனி குருவடிவேயாதலாலும், மற்றொரு குறிப்பு வடிவங்களும் அவனருளாற் பெறப்படுவே வாதலானும், இங்ஙனங் குருவடிவே குறிப்புருவமாகக் கூறினரெனக் கொள்க.

குருத்தியானத்திற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். "குருவே சிவமெனக் கூறினனந்தி—குருவே சிவமென் பதுகுறித் தோரார்—குருவே சிவமாகிக் கோனுமாய் நிற்கும்—குருவே யுரையுணர் வற்றதோர் கோவே." அன்றியும், "கருடனுருவங் கருது மளவிற்—பருவிடந் தீர்ந்து பயங்கெடு மாபோற்—குருவி னுருவங் குறிக்கொண்டு நோக்கத்—திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவனாமே." எ—ம். சிவானுபூதிவிளக்கம். "சீருருவங் கொண்டருளுந் தேசிகன்செம் மேனிபோ—லோருருவங் கொண்டங் குணரா துணர்த்தினனே." எ—ம். "வந்த குருவடிவை வந்தித்துப் பூசித்துத்—தந்த சிவானுபவந் தானருந்தப் பெற்றனமே." எ—ம். அமுதசாரம். "உள்ளத்தி

னின்று மொளித்தான் பரன்குரவன்—கள்ளந் தனைத்தவிர்த்துக் காட்டினன்-வள்ள—லருவான கோலமோ வக்கோலங் காட்டுங்—குருவான கோலமோ கூறு." எ–ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

பிரணவமுச்சரித்தற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். "ஓமென்று மோங்காரத் துள்ளே யொருமொழி—யோமென்னு மோங்காரத்துள்ளே யுளபேத—மோமென்னு மோங்காரத் துள்ளே யுருவரு—வோமென்னு மோங்கார மொண்முத்தி சித்தியே." எ–ம். திருவாசகம். "உய்யவென் னுள்ளத்து ளோங்கார மாய்நின்ற—மெய்யா விமலா விடைப்பாகா." எ–ம். பிரமகீதை. "தீமரந் தொறு மடைந்தழி வுறாது தெரிவா—காமை நின்றரணி யால்வடிவு காணு மதுபோ—லாமு டம்பிலழி வின்றிமறை கின்றவமல—னோமெ னும்பொரு ளுணர்ந்திட வுடம்பி லொளியாம்." எ–ம். ஞானவாசிட்டம். "ஓங்குஞ் சின்மாத்திரப்பொருளா மோங்கா ரத்தை யுண்ணினைந்து—தூங்குந் தியான பரனாகித் தொடர்சங் கற்ப மெல்லாம்போய்—வாங்குந் தொழிலி டணையைய மன்ன ஞான ஞேயமிவை—தாங்கு ஞாதா வனைத்துமறத் தனிச்சித்திரம் போ னெடிதிருந்தான்." எ–ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (அo)

அஞ்சுமுன் றஞ்சக்க ராதியே தேனுநின்
வஞ்ச மறுத்தோதென் றுந்தீ பற
மனமிட்ட மானவொன் றுந்தீ பற.

எ–து. பஞ்சாக்ஷரி அட்டாக்ஷரி முதலிய மந்திரங்களாயினும் உன்மனத்திற்கு இட்டமான வொன்றை ஏகாக்கிரசித்தம் பொருந்தி உள்ளத்திநுள்ளே உச்சரிக்கக்கடவாய். எ–று.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. "தும்ம லிருமறொடர்ந்த போழ்திலும்—வெம்மை நரயம் விளைந்த போழ்திலு—மிம்மை வினைபடர்ந் தெய்து போழ்திலு—மம்மையி னுந்துணை

யஞ்செழுத்துமே.” எ-ம். பெரியாழ்வார். “ஏடு நிலத்தி லிடுவதன் முன்னம்வந் தெங்கள் குழாம்புகுந்து—கூடு மனமுடையீர்கள் வரம்பொழில்வந் தொல்லை கூடுமினோ—நாடு நகரமு நன்கறிய நமோநாராய ணாயவென்று—பாடு மனமுடைப் பத்தருள் ளீர் வந்து பல்லாண்டு கூறுமினே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க. (௮௧)

நிருமலாந்தக்கரணத்தின் பொருட்டு மேலுங் கூறுகின்றார்.

மந்திர நிட்டையின் றேல்வாயு வாதியாற்
சிந்தைதூய் தாவதற் குந்தீ பற
செய்யோக மாதிய வுந்தீ பற.

எ-து. இங்ஙனங் கூறிய மந்திரநிஷ்டைகளில் மனசு நில்லா விடத்து அம்மனசு நிருமலமாய் நிலைகொள்வதன்பொருட்டு வாயு தாரணை முதலியவற்றால் யோகமாதிய தவங்களையாயினும் செய் யக்கடவாய். எ-று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். “வாயு விருந்திட வாயு விருந்திடு—மாயு விருந்திடக் காய மிருந்திடுங்—காய மிருந்தாற் கருத்து மிருந்திடு—மேய வறிவுணர் வுற்றால் வினையின்றே.” எ-ம். சிவதருமோத்தரம். “இந்திய விருத்தி யெல்லாம் பிராணனே யிய க்க வேயு—மிந்தியஞ் செயிக்க வெண்ணிற் பிராணனைச் செயி க்க பஞ்ச—விந்தியஞ் செயித்தார் தாமே யெய்துவர் சமாதி தன்னை—யிந்தியஞ் செயிக்க மட்டா ரெய்துவ தேது மின்றே.” எ-ம். ஞானவாசிட்டம். “ஆதலா லுயிரசைவால் வாதனைப்பா லழுத்தத்தால் விரிந்தவற்று ளடங்கு வாயே—லோதுபிறப் பறு மறிவின் விரிவேயுள்ள முள்ளத்தா லிவ்விந்த வுயிர்கள் வாழ் வாஞ்—சேதனயோ கிகளெல்லாம் பிராணா யாமந் தியானமருந் தாகத்திண் டிறங்களாலே—பேதமன மொடுங்குவது பொருட்டா வன்றோ பிராணவா யுவைநிறுத்திப் பிடிக்கின்றாரே.” எ-ம். பிரபு லிங்கலீலை. “ஓடுமாவை நிறுத்துறி லுள்ளுறக்—கோடு வாய்க்கலி

னத்தினைக் கொள்ளுவார்—நீடு மாமன னிற்க நிறுத்துறி—லோடு வாயுவை யுள்ளுற வீர்ப்பரால்.” அன்றியும், “வாயு நிற்ப மனனின்று மனந்தா னிற்பப் பொறிகின்று—பாய பொறிக ணிற்பவிடர்ப்படும் புலன்கணின்றனவா—லாய புலன்க ணின்றமையா னகிலந்தோன்று துள்ளத்தே—தூய பரமானந்தபரஞ் சோதி தோன்றக் கண்டிருந்தார்.” எ-ம். திருவுந்தியார். “காற்றினை மாற்றிக் கருத்தைக் கருத்தினு—ளாற்றுவ தாற்றலென் றுந்தீ பற—அல்லாத நல்லலென் றுந்தீ பற.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (அஉ)

அத்தன்மையும் கூடாதார்க்குப் பின்னுங் கூறுகின்றார்.

அயனாதி மூவரு மாங்கவர் தம்ம
தியைதரு வேடமு முந்தீ பற
எல்லாமு மியாமெம துந்தீ பற.

எ-து. அயனரியரனென்னுந் திரிமூர்த்திகளும் அம்மூர்த்திகளது வேஷங்களும் யாமும் எமதுவேஷமும் பிறிதன்றெனக் கொள்வாய். எ-று.

எல்லாமும் யாம் எமதென்றமையால் சிருட்டியாதி கிருத்தியங்களைப் பண்ணு மூர்த்திகளாயும் அம்மூர்த்திகட்கெல்லாம் காரணமாயும் நிற்பது ஒரு சிவமேயென்றதெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. “படைத்தளித்தழிப்பமும் மூர்த்திக ளாயினை.” எ-ம். தேவாரம். “ஆதி யும்மரனுமயன் மாலுமாய்ப்—பாதி பெண்ணுருவாய பரமனென்—றோதி புள்குழைத் தேத்தவல் லாரவர்—வாதை தீர்த்திடும் வான்மியூரீசனே.” எ-ம். திருப்பாட்டு. “வாழ்வர் கண்டீர்நம் முளைவர் வஞ்சமனத் தீரே—யாவ ராலு மிகழப்பட்டிங் கல்லலில் வீழாதே—மூவராயு மிருவராயு முதல்வ னவனேயாந்—தேவர் கோயி லெதிர்கொள் பாடி யென்ப தடைவோமே.” எ-ம். திருவாசகம். “சுந்தரத்தின்பக் குயிலே சூழ்சுடர் ஞாயிறு போல—

வந்தரத்தே நின்றிழிந்திங் கடியவ ராசை யறுப்பான்—முந்து நடுவு முடிவு மாகிய மூவ ரறியாச்—சிந்துரச் சேவடி யானைச் சேவகனை வரக்கூவாய்.” எ—ம். திருவாய்மொழி. “திருமாலுன் முகன் செஞ்சடை யானென் றிவர்களெம்—பெருமான் றன் மையா ரறிகிற்பார் பேசியென்—ஞெருமா முதல்வா வூழிப் பிரா னென்னை யாளுடைக்—கருமாமேனிய னென்பனென் காதல் கலக்கவே.” எ—ம். பிரமகீதை. “புருட னென்றுரை செயப்படு வதுபரி பூரண மாகின்ற—சொருப நின்றவா நிற்கவிங் கரு ளொடு தோன்றவல் லவன்றன்னை—யரனு மன்றுமா லயனுமன் றெவர்க்குமுள் ளாகியே யாவர்க்குந்—தெரிவ ருஞ்சிவ னவனை யிங் கொருங்கிய சிந்தையார் தெளிவாரே.” எ—ம். வரும். மற் றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (அரு)

இங்ஙனங் கூறிய திரிமூர்த்திகளினும் அவரவர் வேடமாகிய கணங்களினும் வழிபடுமுறைமை மேற்கூறுகின்றார்.

எத்தேவை நாமென் றிசைந்தா யதைத்தொழு
சத்திய பத்தியா லுந்தீ பற
தனுவாதி யைக்கொடுத் துந்தீ பற.

எ—து. இங்ஙனங்கூறிய முத்தேவர்களுள்ளும் அவரவர் வேடங்களுள்ளும் யாதொருவடிவத்தை நீ சிவமென்று துணிந்தாய் அந்தவடிவத்தையே நாடோறும் வழிப்படக் கடவாய்; சத்திய பத்தியால் மனவாக்குக் காயத்தை அர்ப்பணஞ்செய்து. எ—று.

சத்தியபத்தியென்றது உலகர் சான்றொழிந்து தேவதை சான்றாக வழிபடுமிடத்துத் தனுவாதிகளை அர்ப்பித்துத் தலை நிற்றலெனக்கொள்க. தனுவாதி என்றது உடல் பொருளாவி யென்பாருமுளர். இது துறவிக்குக் கூறியதாகலின், அது சிறப் பன்றெனக்கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: தேவாரம். “உள்ள முள்கலந் தேத்த வல் லார்க்கலாற்—கள்ள முள்ளவ ருக்கருள் வானலன்—

வெள்ள மும்மர வும்விர வுஞ்சடை—வள்ள லாகிய வான்பியூ சனே." எ—ம். திருவாய்மொழி. "உணர்ந் துணர்ந் திழிந்தகன் றுயர்ந்துரு வியந்தவிந் நிலைமை—யுணர்ந் துணர்ந் துணரினு மிறைநிலை யுணர்வரி துயிர்கா—ளுணர்ந் துணர்ந் துரைத்துரைத் தரியய னரனென்னு மிவரை—புணர்ந் துணர்ந் துரைத்துரைத் திறைஞ்சுமின் மனப்பட்ட தொன்றே." அன்றியும், "மகிழ்கொ டெய்வமுலோகமுலோக—மகிழ்கொள் சோதிமலர்ந்த வம்மானே—மகிழ்கொள் சிந்தைசொற் செய்கைகொண் டென்று—மகிழ்வுற் றுன்னை வணங்க வாராயே." எ—ம். சிவஞானசித்தியார். "மனமது நினைய வாக்கு வழுத்தமந் திரங்கள் சொல்ல—வினமலர் கையிற் கொண்டிங் கிச்சித்த தெய்வம் போற்றிச்—சினமுத லகற்றி வாழுஞ் செயலற மானல் யார்க்கு—முனமொருதெய்வ மெங்குஞ் செயற்கு முன்னிலையா மன்றே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவன வற்றுற் காண்க. (அச)

யாதொரு போகமோக்ஷம் அன்பினாலன்றி மற்றொன்றால் யாவர்க்கும் அடைதல் கூடாதென்று மேற்கூறுகின்றார்.

நெய்யின்றி யாக முடியுமே வீடுபே
ரைவகை யாகமு முந்தீ பற
அன்பின்றி யாகுமென் றுந்தீ பற.

எ—து. யாதாமோரிடத்தாயினும் நெய்யின்றி யாகம் முடியு மாயின், கருமயாகம் தவயாகம் மந்திரயாகம் பாவனையாகம் ஞான யாகம் என்று இங்ஙனங்கூறிய ஐவகையாகமும் அன்பின்றி ஒரு வனுக்கு முடியும். எ—று.

இதனால் போகமோக்ஷத்திற் கெல்லாம் ஆதரமே காரண மென்றதாயிற்று. இதற்குப் பிரமாணம். திருவள்ளுவர். "அன் பிற்கு முண்டோ வடைக்குந்தா ழார்வலர்—புன்கணீர் பூசறரும்." எ—ம். திருமந்திரம். "அன்பு சிவமிரண் டென்ப ரறிவிலா—ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிகில—ரன்பே சிவமாவ தாருமறிந்தபி—னன்

பேசிவமா யமர்ந்திருப் பாரே." எ-ம். "என்பே விறகா விறைச்சி யறுத்திட்டுப்—பொன்போ லெரியிற் பொரிய வறுப்பினு—மன்போ டுருகி யகங்குழைந் தார்க்கன்றி—யென்போன் மணியினை யெய்த வொண்ணுதே." எ-ம். தேவாரம். "நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே—புக்கு நிற்கும் பொன்னூர்சடைப் புண்ணியன்—பொக்க மிக்கவர் பூவுநீ ருங்கண்டு—நக்கு நிற்ப னவர் தமை நாணியே." எ-ம். திருப்பாட்டு. "இன்பமுண்டேற் றுன்பமுமுண் டேழை மனை வாழ்க்கை—முன்புசொன்னேன் மோழைமையான் மொட்ட மனத் தீரே—யன்ப ரல்லா ரணிகொள் கொன்றை யடிகளடி சேரா—ரென்பகோயி லெதிர்கொள் பாடியென்ப தடைவோமே." எ-ம். திருவாசகம். "பத்திவலையிற் படுவோன் காண்க." அன்றியும், "தேவ தேவன்மெய்ச் சேவகன் றென்பெ ருந்துறை நாயகன்—மூவராலுமறி யொணுமுத லாய வானந்த மூர்த்தியான்—யாவ ராயினுமன்ப ரன்றி யறியொ ணுமலர்ச் சோதி யான்—றூய மாமலர்ச்சேவ டிக்கணஞ் சென்னி மன்னிச் சுடருமே." எ-ம். திருவாய்மொழி. "நீர்மையி னூற்றுவர் வீயவன் றைவர்க் கருள் செய்து நின்று—பார்மல்கு சேனை யவித்த பரஞ்சுடரை நினைந் தாடி—நீர்மல்கு கண்ணின ராகி நெஞ்சங் குழைந்து நையாதே—யூர்மல்கி மோடு பெருப்பா ருத்தமர்கட் கென்செய் வாரே." எ-ம். "அமரர் தொழப்படு வானை யனைத்துல குக்கும் பிரானை—ரமர மனத்தினுள் யோகு புணர்ந்தவன் றன்னேடொன்ருக—வமரத் துணியவல் லார்க ளொழிய வல்லாதவ ரெல்லா—மமர நினைந் தெழுந் தாடி யலர்த்துவ தேகருமம்மே." எ-ம். சிவதருமோத் தரம். "ஆதரவே பரமான வறமதாகு டாதிநடு வந்த மிவற் றனைத்து மாகு—மாதரவற் றவரீகை யறம தாகா வாதலினு லாதரவே மூலமாகு—மாதரவே பிரகிருதி யான்மாவீசனெனும் பொருளு மறிவிக்கு மமலன் ருளு—மாதரவே யடைவிக்கு மாத லாலே யனைத்தினுக்கு மாதரவே மூல மாமே." எ-ம். அனுபவசாரம்.

"அன்பி லாதசல் லறங்களு மைவகை வேள்வியும் பிணமேயா—மன்பில் வாய்மையுந் தானமு மொழுக்கமும் விரதமும் பிணமே யார்—துன்பின் ஞானமுந் துகளிலெச் சமயமுஞ் சொல்விடிற் பிணமேயா—மன்பி லாதிய லறம்பொரு ளின்பம்வீ டனைத்திற்கு மூயிருண்டோ." எ—ம். சொருபானந்தநிலயம். "அன்பதொன்று மற் றருஞ்சிவ மொன்றுமென் றறிபவ ரறிவில்லா—ரன்ப தேசிவ மாயிருந் தமையறிந்தவரிறை யருள்பெற்றார்—துன்ப வன்பவந் துவங்களில் வீடெனச் சொல்லிடு மவையெல்லா—மன்ப தாமமு தினை முழுந் திடவுணு வயலவ ருரைதானே." எ—ம். மெய்ஞ்ஞான விளக்கம். "ஆமமது வெங்குளது வங்கனல தாமா—றேமமுற வேயிறைவனுருமவர் பாலுந்—தாமமைவி லாதுருகு தன்மைய ருளத்தே—யாமிறைவ னாரிய தாளுமென வோரே." எ—ம். மெய்ஞ் ஞானநிலயம். "முழுதுந் தன்னையே தழுவிட நழுவிடு மூலமாயிறைவர்து—பழுதொன் றின்றிய பத்திநல் வலையினிற் படுமெனு மதுகண்டா—லெழுது கல்வியு மிலங்குசற் றவங்களும் யோக ஞானமு மெங்கே—யழிவொன் றின்றிய வன்பினன் பெருமைஎய்ய யறையவு முடியாதே." எ—ம். திருக்களிற்றுப்படியார். "அன்பே யென் னன்பேயென் றன்பாலமு தரற்றி—யன்பே யன்பாக வறிவழியு-மன்பன்றித்—தீர்த்தந் தியானஞ் சிவார்ச்சனைகள் செய்யு மது—சாத்தும் பழமன்றே தான்." எ—ம். சிவானந்தமாலை. "சீரார் பதினெண் புராணஞ் செழுமறைநூ—லாராத வாகமங்கற் றுய்ந்தறிந்து-சோராகச்—சங்கரன் றாளிணைக்கீ ழன்பிலனேற் சண்டாள—னக்கையினிற் பாகீரதி." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (அகு)

அன்போடுகூடாத நெஞ்சிற்கு உணர்த்துதல் மேற்கூறுகின்றார்.

அஞ்சிவக் கன்புறு தைம்புலக் கோடுமே
னெஞ்சிற் கறிவுறுத் துந்தீ பற
நீதுணை யல்லையென் றுந்தீ பற.

எ-து. எல்லாச் சிறப்பினையுமுடைய சிவத்திற்கு அன்பு செய்யாது குற்றத்தினை விளைப்பதாகிய ஐம்புல விஷயங்களை இச்சித்து உன்னுடைய நெஞ்சம் செல்லுமாயின் அதனைநோக்கி நித்தியானந்தத்தினை நீத்துச் சிறிதாய் அழிதருஞ் சத்தாதி விஷயத்தைக் கருதாநிற்கும் நெஞ்சமே நீ யெனக்குத் துணையாகக் கடவாயோ அல்லையென்று வலியுறுத்தி அறிவுறுத்து. எ-று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். "ஆடு கின்றிலை கூத்துடையான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப்—பாடு கின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்—சூடுகின்றிலை சூட்டுகின்றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே—தேடுகின்றிலை தெருவுதோறலறிலை செய்வதொன் றறியேனே." எ-ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார். "பேசு வாழி பேசு வாழி—யாசையொடு மயங்கி மாசுறு மனமே—பேசு வாழி பேசு வாழி—கண்டன மறையு முண்டென மலமாம்—பூசின மாசாம் புணர்ந்தன பிரியு—நிறைந்தன குறையு முயர்ந்தன பணியும்—பிறந்தன விறக்கும் பெரியன சிறுக்கு—மொன்றொன் றொருவழி நில்லா வன்றியுஞ்—செல்வமொடு பிறந்தோர் தேசொடு திகழ்ந்தோர்—கல்வியிற் சிறந்தோர் கடுந்திறன் மிகுந்தோர்—கொடையிற் பொலிந்தோர் படையிற் பயின்றோர்—குலத்தி னுயர்ந்தோர் நலத்தினின் வந்தோ—ரேனைய ரெங்குலத்தின ரிறந்தோ ரனையவர்—பேருநின்றில போலுந் தேரி—னீயுமஃ தறிதியன்றே மாயப்—பேய்த்தேர் போன்று நீப்பரு முறக்கத்துக்—கனவே போன்று நனவு பெயர்பெற்ற—மாய வாழ்க்கையை மதித்துக் காயத்தைக்—கல்லினும் வலிதாக் கருதிப் பொல்லாத்—தன்மையரிழிவு சார்ந்தனைநீயு—நன்மையிற்றிரிந்த புன்மையை யாதலி—னழுக்குடைப் புலன்வழி யிழுக்கத்தி னொழுகி—வளைவாய்த் தூண்டிலி னுள்ளிரை விழுங்கும்—பன்மீன் போலவு—மின்னுபு விளக்கத்து விட்டில் போலவு—மூசையாம் பரிசத் தியானை போலவு—மோசையின் விளிந்த புள்ளுப் போலவும்—வீசிய மணத்தின்

உண்டு போலவு—முறுவ துணராச் செறிவுழிச் சேர்ந்தனை—அண்ணா நீராற்றத் தன்னகப் படுக்கு—மறிவில் கிடத்து நந்துழி போல—வாசைச் சங்கிலிப் பாசத் தொடர்ப்பட்—டிடர்கெழு மனத்திறே டியற்றுவ தறியாது—குடர்கெழு சிறையறைக் குறங்குபு கிடத்தி—கறவை நினைந்த கன்றென விரங்கி—மறவா மனத்து மாசறு மடியார்க்—கருள்சுரந் தளிக்கு மற்புதக் கூத்தனை—மறையவர் தில்லை மன்று ளாடு—மிறையவ னென்கிலை யென்னினைந் தனையே." எ—ம். தத்துவராயர். "மற்றிலை பற்றென்று வாழ்வித்த நாதன் மலரடியைப்—பற்றிலை மற்றொன்றைப் பற்று தொழிந்திலை பற்றி யொன்றும்—பெற்றிலை யாயினும் பேய்த்தேரை நீரெனும் பின்றொடர்ச்சி—யற்றிலை யென்செய்கின் றாய்நெஞ்ச மேயழிந் தற்றனையே." அன்றியும், "நின்பெற்றி தன்னை நினைக்கவுண்டோ நெஞ்ச மேநிறையப்—பொன்பெற்று வைத்தும் பொதிந்து கொளாய்புன் குரம்பையிலே—தன்பெற்றி தன்னைத் தருந்தம் பிரான் வந்து சார்ந்திருப்ப—வென்பெற்று நீயிந்தி யஞ்சொன்ன வாசெய் திளைக்கின்றதே." எ—ம். மூலசித்தி. "அன்பிலா நெஞ்ச மரும்பிணி யெனவு மளவிலாப் பகைநமக் கெனவும்—துன்பமார் சோக மோகமே முதலாந் துயரெலாம் விளைநில மெனவு—மின்பவீ டெய்தா திடற்கிடை யூறு மிருளு மென் றியம்புவர் பெரியோர்—துன்பிலா விறைவர்க் கன்பிலா நெஞ்சே துணையலை துணையலை யெனக்கே." எ—ம். அனுபவ:சாரம். "புலையுறு செயலாற் புலனுறு போகப் புகலரும் விடத்தையே நுகர்தற்—கலமரு கவலைக் கடலுளே தலைகீ ழாகவே விழுந்தழி நெஞ்சே—கலைகளி னுணர்வுக் கரியநற் சொருபன் கழல்களை நினைந்து நைந்துருகி—யெலையறு மன்பா மமுதினை விரும்பா தேதுகொண் டென்செய்தாய் கெடுவாய்." எ—ம். போதரத்நாகரம். "காயசிர்க் குட்டி யதிலுறு மின்பங் கானலிற் புனலது தன்கிய்—காயவத் துயர மளவிலை யதுநீ யாய்வுறு மையினழிந் தற்

ரூய்—நீயினிக் கவலை மயல்களைத் தவிர்ந்து நெஞ்சமே வந்தெனக் குடன்பட்—டாயவச் சொருபற் கன்பதே புரியி லரியதே தார் நமக் கெதிரே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.()

பின்னும் சத்தாதி விடயத்தால் குற்றமேயென்று வலியுறுத் திக் கூறுகின்றூர்.

அசுணுதிக் கோரொன்ரு லைம்புல னுனு
மிசையுமேற் கேடெமக் குந்தீ பற
எங்ஙன முய்துமென் றுந்தீ பற.

எ—து. அசுணப்புள் யானை விட்டில் மீன் வண்டென்பன ஐந்தும் சத்தாதி விஷயங்களில் வளைவாய்த் தூண்டிலினுள்ளிரை விழுங்கும் பன்மீன்போலவு, மின்னுபு விளக்கத்து விட்டில்போ லவு, மாசையாம் பரிசத்தியானைபோலவு, மோசையின் விளிந்த புள்ளுப்போலவும், வீசிய மணத்தின் வண்டுபோலவும், ஓரொன் ரூலே கேடடையாநிற்கும். எமக்கு ஐம்புலனுலும் கேடுவருமாயின் அவற்றினை நீங்காவிடத்து எங்ஙனம் உய்குவம் நெஞ்சமே. எ—று.

இதற்குப்பிரமாணம்: ஞானவாசிட்டம். "உரைத்தவ சுணங்க ரிறு விட்டின் மீன்றே ஞேசையூ ரூளியிரத நாற்றமென்ன— நிரைத்தவவற் ரேரொன்ரூன் மாய்ந்துபோகு நிலையழிக்கு மிவை யைந்து நேரே கூடிக்—கரைத்தலுறு பவர்க்கின்ப மெங்கே யுன் றன் கட்டுக்கு வாதனையே கயிற்றுச் சாலம்—புரைத்தெழுநெஞ் சேயதுவே போகு மாயிற் பொருவில்சய மஃதுனக்குப் புகலுங் காலே." எ—ம். அமுதசாரம். "சிந்தா குலமனிதர் சீசீ செவி முதலா—மைந்தாலு மீடழிய வல்லரோ-வைந்திலொரு—வேட்கை யசுணமிபம் விட்டின் மீன்வண்டு—கேட்கை முத லோரொன்றன் கேடு." எ—ம். ஒழிவிலொடுக்கம். "நாயலகை நெய்விரும்பி நக்கு வது நஞ்சிட்ட—பாயசமு மெய்ப்பரிசம் பாவைமிகச்-சாயனீர்— வேட்கை யசுணமிபம் விட்டின்மீன் வண்டிவையின்—சாக்கியைக் கண் டார்துறவாதார்."எ—ம்.வரும். மற்றும்வருவனவற்றூற்காண்க.

வனிதையர் விஷயத்தால் வருங்கேடு மேற்கூறுகின்றார்.

ஆயிழை யார்பாலுண் டைம்புல வேட்கையு
நீவிரும் பிற்கேடென் றுந்தீ பற
நெஞ்சமே சொல்வதென் னுந்தீ பற.

எ—து. வனிதையரிடத்து ஐம்புலநுகர்ச்சியும் உளதாமாதலின் அவரது போகத்தை நீவிரும்பிற் கேடென்பதற்கு ஓரையம் என்னை நெஞ்சமே. எ—று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். "கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனு—மொண்டொடி கண்ணே யுள." அன்றியும், "உள்ளக் களித்தலுங் காண மகிழ்தலுங்—கள்ளுக்கில் காமத்திற் குண்டு." எ—ம். திருவாசகம். "காருறு கண்ணியரைம் புல னாற்றங் கரைமரமாய்—வேருறு வேனை விடுதிகண்டாய் விளங்குந் திருவா—ரூருறைவாய் மன்னு முத்தரகோசமங் கைக்கரசே—வாருறு பூண்முலையாள்பங்க வென்னை வளர்ப்பவனே." எ—ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (அ௲)

காமத்தால் வருமின்பமும் இதனால் வருந்துன்பமும் மேற்கூறுகின்றார்.

சிலந்தி வருடத் திகழுஞ் சுகம்போ
லிலங்கிழை யார்சுக முந்தீ பற
இடராய் விளையுமென் றுந்தீ பற.

எ—து. ஒருவனது உடலின்கண் தோன்றிய சிலந்தியைச் சூழ்ந்து உகிரால் வருட உண்டாகிய சுகம் பின்பு கீறி அறுத்துத் தீர்த்தற்கு இடமாய் வேதனைசெய்குதல்போலும் ஆபரணாதிகளினது சிறப்பால் மயக்கஞ்செய்யாநிற்கும் மகளிரிடத்து உண்டாகிய சிற்றின்பமும் பின்பு நரகாதிவாதனைக்கு இடஞ்செய்யும். எ—று.

இதற்குப்பிரமாணம்: தேவாரம். "குழலையாழ்மொழி யாரிசை வேட்கையா—புழலு மாக்கையைப் பூணு முணர்விலாத்—தழலை நீர்மடிக் கொள்ளன்மின் சாற்றினே—னிழலை யானடிச் சாரவின்

ளுள்வரே.'' எ-ம். திருப்பாட்டு. "மாணுவுரு வாகியோர் மண்ண ளந்தான் மலர்மேலவனேடியுங் காண்பரியாய்—நீணீண்முடி வான வர் வந்திறைஞ்சு நெல்வாயி லரத்துறை நின்மலனே—பாணுர் நுத லார்வலைப் பட்டடியேன் பலவின்கனியீயது போல்வதன் முன்—ஞேடு பெண் ணுருரு வாகிநின்று யடியேனுயப் போவ தோர் சூழல் சொல்லே.'' எ-ம். திருவாசகம். "செழுகின்ற தீப் புகு விட்டிலிற் சின்மொழி யாரிற்பன்ளுள்—விழுகின்ற வென்னை விடுதி கண்டாய்வெறி வாயறுகா—லுழுகின்ற பூமுடி யுத்தர கோச மங் கைக்கரசே—வழிநின்று நின்னரு ளாரமு தூட்ட மறுத்த னனே'' எ-ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார்பாடல். "இலவிதழார் வீழ்வா ரிகழ்வா ரிவர்தங்—கலவி கடைக்கணித்தும் பாரே- னிலகுமொளி—யாடகஞ் சேரம்பலத்தெம் மாளுடையா னின் ஏடு—நாட கங்கண் டின்பான நான்.'' எ-ம். சிவதருமோத்தரம். "சுட்டவுடல் கொடுக்குமிதங் கூடினழற் கொடியிடையா—ரிட் டமுமிம் முறையெணுக விளையவர்தம் பருவம்போற்—குட்டமழற் கூடுதலுங் கொழுநனுக்கொப்பெனக்கொள்க—தொட்டதுவக் கிந் திரியஞ் சொற்பொருளுந் துணிவாரே.'' அன்றியும், "புரிந்தவர்க ளுவினையைப் பொருவரியா னடிக்கன்பு—பிரிந்தவர்கள் வனிதை யரைப் பெறற்கரிய பேறென்றே—யிருந்தவர்க ணடந்தவர்க ளிழுக்காய குழிவழிக்கே—யெரிந்தவர்கள் கிடந்தெரிவாய் நிர யத்து மிளைப்புறவே.'' எ-ம். ஞானவாசிட்டம். "பைந்தொடியா ராசைநோய் கம்பீர மனிதரையும் பதுமந் தன்னை—முந்திரவிக் கதிர்போல மிளிர்விக்குங் கனலிடியு முனைக்கூர் வாளும்—வெந்த விருப் புப்பொறியு மெனக் கொடிய மனவேட்கை மேருவொ த்த—சுந்தரஞா னியர்தீரர் சூரரையெல் லாமிமைப்பிற் றுரும்பு செய்யும்.'' அன்றியும், 'மேவுதற் கரிதாய்க் கேசம் புகையதாய் விழிக்கு நன்ருய்த்—தீவினைச் சிகைசேர் மாத ரெனுங்கன றிரு ணம் போல—யாவரைச் சுடாது தூரத் தெரிகின்ற நரகத்தீக்

குப்—பாலையர் குளிர்ந்த மேனி பசையிலா விறக தாமே.” அன்றியும், “மாமடஞ் செறிந்த நெஞ்சின் மனிதராம் புட்பி டிக்கக்—காமனும் வேடன் வீசும் வலையொப்பார் கருங்கண் மாதர்—தீமனச் சேரூர் சன்மச் சிறுகுழி மீனு மாந்தர்க்—கேமவா தனைக்க யிற்றுத் தூண்டிலுக் கிரையு மொப்பார்.” எ-ம். நாலடியார். “அம்பு மழலு மவிர்கதிர் ஞாயிறும்—வெம்பிச் சுடினும் புறஞ்சுடும் - வெம்பிக்—கவற்றி மனத்தைச் சுடுதலாற் காம—மவற்றினு மஞ்சப் படும்.” அன்றியும், “ஊரு ளெழுந்த வுருகெழு செந்தீக்கு—நீருட் குளித்து முயலாகு-நீருட்—குளிப்பினுங் காமஞ் சுடுமே குன் றேறி—யொளிப்பினுங் காமஞ் சுடும்.” எ-ம். நீதிசாரம். “ஊரூ ரெனும்வனத்தி னுள்வேற்கண் மாதரெனுங்—கூரூர் விடமுட் குழாமுண்டே-சீரூர்—விரத்திவை ராக்ய விவேகத் தொடுதோ—லுரத்தணியத் தையாவென் றோது.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (அசஃ)

நல்லுணவாகிய சுவைகள் விழைதல் தீதென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஆன்பாலுங் கூழு மகற்றும் பசியெலாந்
தான்பின் மலமாமென் றுந்தீ பற
சடுரசந் தேடேலென் றுந்தீ பற.

எ-து. ஒருவனது மிகுந்த பசிக்குப் பாலும் சருக்கரையும் முக்கனிகளும் கூட்டி அருந்தினாலும், அஃதன்றி உப்பற்ற நீர்க் கூழும் காடியும் மற்றுள்ள சாகமூல பலாதிகளும் அருந்தினாலும், உதராக்கினி அவியாதிற்கும் யாதொரு புசிப்பேனும் உதரத்தைப் பொருந்தித் தனது தன்மை கெட்டு மலத்தன்மை யொன்றே அடையாதிற்கும் ஆதலால், பசிக்கு உதவினதன்றிக் கைத்தல் கார்த்தல் புளித்தல் துவர்த்தல் உவர்த்தல் தித்தித்தல் என்கிற அறுசுவைகளைத்தேடி ஓடேல் நெஞ்சமே. எ-று.

இதற்குப் பிரமாணம்: தத்துவராயர். “பண்டைப் படியே நமக்களிக் கின்ற பரஞ்சுடரைக்—கண்டைக் கனியை யமுதை

க்கை விட்டுக் கவலை நெஞ்சே—தொண்டைக்கு மேலுறுஞ் சோற்றுச் சுவடுந் துடியிடையார்—கெண்டைத் துணைவிழி யுமு ன்னி யென்னைக் கெடுத்தனையே.” எ-ம். சிவானந்தமாலை. “உப்பகன்ற நீர்க்கூழு முண்டாற் பசிகெடுமோ—லப்பதுண்டு கூவல்குள-மாறதனி-லிப்படியைப்—பார்த்தமையா நெஞ்சே பரந் தெழுந்து சென்றாலும்—பேர்த்துளதின் மேல் வருமோ பேசு.” அன்றியும், “நீயா யமையாய் நினைந்தோடிக் கிட்டாமை—யேயா யமைந்தா யிடர்நெஞ்சே-காயோ—கடையானூர் காய்பசிக்கே கால் குலைவர் கற்றோ—ரடையாரோ வாங்க மைவின் பால்.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேலமைவு கூறுகின்றார்.

வேண்டாத துன்பமு மேவல்போ லின்பமும்
வேண்டா விடினுமுண் டுந்தீ பற
விதிவழி நெஞ்சேயென் றுந்தீ பற.

எ—து. யாவனொருவனுக்கும் இன்பத் துன்பங்களெல்லாம் ஊழின்வழியே அடைதலால், வெறுக்கப்பட்ட துன்பமும் உன க்கு இயல்பாய் வருதல்போல யாதொரு விஷய சுகமும் நீ விரும் பாவிடினும் அமைத்தபடியே வந்துகூடும் அவற்றினை அவாவுதல் ஒழிவாய் நெஞ்சமே. எ—று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி—தொகுத்தார்க்குந் துய்த்த லரிது.” அன் றியும், “பரியினுமா காவாம் பாலல்ல வுய்த்துச்—சொரியினும் போகா தம.” ஔவையார். “ஆழவமுக்கி முகக்கினு மாழ்கடலி— னாழி முகவாது நானாழி-தோழி—நிதியுங் கணவனு நேர்படினுந் தந்தம்—விதியின் பயனே பயன்.” அன்றியும், “எழுதிய வாறேகா ணிரங்குமட நெஞ்சே—கருதியவா றாமோ கருமங்-கருதிப்போ ய்க்—கற்பகத்தைச் சேர்ந்தோர்க்குக் காஞ்சிரங்கா யீந்ததேன்— முற்பவத்திற் செய்த வினை.” குகைநமசிவாயர். “வையமுழுதும்

படைத்து வாழு மருணகிரி—யைய னமைத்தபடி யல்லாம-ஞெய்ய மன—நூறு யிரம்விதமாய் நொந்தாலு மெள்ளளவு—மேறு ததிற் குறையா தே.” சிவானந்தமாலை. “இல்லாத தில்லை யுளதுதவி ராதென்று—நல்லோர் துணிபொருளை நாடுங்கா-லெல்லா—மமை த்தபடி யேவருமா லாங்கசைவென் னெஞ்சே—சமைத்தபொரு டாமறிவார் தாம்.” அன்றியும், “பல்காய நற்கறியும் பானெய் பழத்தோடடிசில்-செல்வாய தேயஞ் செறிந்தாலு-மெல்லவுனை—யூட்டாதூ மூண்டே லுறுபிணிமற் றியாதொன்றால்—வீட்டாதோ நெஞ்சே விரைந்து.” அன்றியும், “இன்பத்துக் கோடி யிளைக்கு மது போன்மனமே—துன்பத்துக் கோடிச் சுழல[illegible]-யின்ப[illegible]—யப்படியென் றெண்ணியிளைப் பாறியாட் பேறுபெ[illegible]—[illegible] துற்பவிப்ப தென்.” அன்றியும், “நீடுந் தலைகீழ்கான் மேலாகி [illegible]றாலும்—கூடும் படியன்றிக் கூடாதா-லோடி—வருந்தாம [illegible] படி வந்திடக் கண்டாறி—யிருந்தாலோ நெஞ்சே யினி.’ அன்றியும், “இருந்தவிடத் தேதும் வரக்கண் டிருப்ப தன்றோ—பெருந் தகைமைக் காபரணம் பேதாய்-மருந்தெனவே—யாங்கினியார் [illegible] சடையிற் சென்றிடினு மாதரியார்—பாங்கிது காண் பாழ்[illegible] பார்.” அன்றியும், ஆற்றங் கரைப்பசுத்தா னக்கரையோ டிக்கரை யிற்—றோற்றும் பசும்புற் றொடர்புறுமே-யாற்ற—வதுபோல நெஞ்சே யலைந்தலைப்பட் டோடு—மிதுவே யுனக்கிதனாற் பேறு.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இங்ஙனங்கூறிய வுபாயங்களனைத்தையும் நெறியாகப்பற்றிச்செ ன்று உண்மைநிட்டையினையேகூடல்வேண்டுமென்றுமேற்கூறுகின் றார்.

சொன்னவிந் நாலு வுபாயங் கொடுதொடர்ந்
தன்னமெய்ந் நிட்டைசேர்ந் துந்தீ பற
ஆனந்தம் பெற்றிடென் றுந்தீ பற.

இ—ள். இங்ஙனம் பாவனையாதியாகச் சொல்லிப் போந்த நாலுவுபாயங்களாலும் மனசை யொருவழிப்படுத்திச் சென்று

முற்கூறிய பாவனாதீத நிட்டையைப் பொருந்தி நின்று பேரான ந்தம் பெறக்கடவாய். எ—று.

பாவனையாதியான நிட்டைக ளோவ்வொன்றி லனேகவிதங்கள டங்கி நிற்றலானும், பின்னு முபாயங்கள் பலவாக நூல்களிற்சொல் லப்படுமெதனானும், நானுவுபாயங்களென்று கூறினரெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: தத்துவராயர். "இம்மற் கிறையா னவு டம் பையெடுத் திதுகா ரணமாக விரவும் பகலு மெளிவந் தன செய் திதனு லமையாதே—மம்மர்க் கிடனாய் நடனு டியபொய் வாழ்வைக் கருதாதே மறையிற் றுறையிற் பொறையிற் றுறவி னிறைவிற் குறைவற்றே—யெம்மைக் குநமக் குறவா மவர்வே றலர்நா மலதென்றே யாதொன் றினும்யா வரொடும் பணியற் றெல்லா வழியானுந்—தம்மைப் பெறுவா னினைவா ருறவே தாலோ தாலேலோ தனிநா யகமே யெனையா ளுடையாய் தாலோ தாலேலோ." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கூஉ)

அவ்வுண்மை நிட்டைசார்ந்து சாதிப்போர்க்கு வாக்குந் தொழிலும் எதுகாறும் அடங்காதோ அதுகாறும் நிலைகொளா தென்று மேற்கூறுகின்றார்.

நினைவெழின் மெய்ந்நிட்டை நீங்குமேன் மாணு
பினையெழி னென்னுமென் றுந்தீ பற
பேச்சுந் தொழிலுமென் றுந்தீ பற.

எ—து. யாவனொருவ னுண்மைநிட்டை சாதிக்குமிடத்து அவ னுக்கெல்லா வுபாதிகளுமடங்கி நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல இவ் விடத்திருக்கின்றதென்று உண்ணினைவு சற்றே உண்டாமாயினும் அது சகசநிட்டை யன்றென்று சுருதியாதிகள் கூறுநிற்குமாயின், அந்நினைவெழாம லடக்குவதன்றி அது தடித்துப் புறநிலையாய் மனாதிகளோடு கூடி அவத்தையடைந்து ஐம்புலன்களையுங் கவர் ந்து வாக்குந் தொழிலுமாகிய கன்மேந்திரியங்களும் பிரேரகப்படு மாயின் அந்நிட்டை யாதாய் முடியுமோ மாணக்கனே. எ—று.

வினைவழின் மெய்ச்சிட்டை நீங்குமென்றவதனன், மனே யைஞ்செய்வோர்க்கு வாக்குந்தொழிலு மசைவற அடங்குதலே நியமமென்றாரெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாய்மொழி. "உள்ள முரைசெய லுள்ளவிம் மூன்றையு—முள்ளிக் கெடுத்திறை—யுள்ளிலொடுங் கே." ஔவையார். "மோன மென்பது ஞான வரம்பு" சிவானந்த மாலை. "ஓடியுழன்றிந்த வுடம்பை யொருதேதீ—பாடியிடற் றைப் புண் படுத்தாதே-கேடுபிறர்க்—கும்மால் விளையாதே யொன்றுட னுர் நாக்காதே—சும்மாவே காணுஞ் சுகம்." அன்றியும், "ஓடா தே தேடாதே யுன்னுதே யோசையெழப்—பாடாதே சாத்திரங்கள் பன்னுதே-கேடுபிறர்க்—கும்மாலேசெய்யாதே யொன்றுதே யொன் றுமறச்—சும்மா விருக்கை சுகம்." மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

இச்செய்யுள் தொடங்கி ஞானிகளதாசாரங் கூறுகின்றார்.

ஆனந்த மெய்திஞே ராடினும் பாடினு
மானந்த லீலையென் றுந்தீ பற
அவர்செயல் கூறெணு துந்தீ பற.

எ—து. இங்ஙனங்கூறிய உண்மைச்சிட்டைகள் வந்து பரமானந் தம்பெற்றுள்ள ஞானிகளாயினோர் பின்பு ஓராடல்பாடல் முதலிய செய்தார்களாயினும் அத்தொழில்களெல்லா மானந்த லீலையாய் முடியும் அவரது செயற்பாடொருவரா னிச்சயித்துக் கூறுதல் கூடாது. எ—று.

ஆடினும் பாடினுமென்ற வும்மையால், அவை நியதமல்ல வென்றதெனக் கொள்க. இதற்குப் பிரமாணம்: அஞ்ஞவதைப் பரணி. "தெளியு முளத்தார் சிலவர் தெளிப்பார் சிலவர் களிப் பார் சிலவர் திகைப்பா—ரளியு முளத்தோ டழுது சிரிப்பாரவர்கள் செயற்பா டறியவொணுதே." மோகவதைப்பரணி. "அல்ல தங்க வர் பெருமையை யருமறை மொழிய—வல்ல தன்றரன் முகுந்த னும் பிரமனு மாட்டார்." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௧௪)

சோறிட நாடுந் துணிதரக் குப்பையு
மாறினோர்க் குள்ளவா லுந்தீ பற
ஆங்கவைக் கெண்ணுரென் றுந்தீ பற.

எ—து. சோறிடுதற்குநாடும் கோவணத்துணி கொடுத்தற்குக் குப்பைமேடு மியல்பாக விருத்தலின், அவற்றினைக் குறித் தொரு வரை யனுசரித்தற்கு ஞானிகளாயினோர் மறந்தாயினு நினைப்ப தில்லை. எ—று.

அஃதெங்ஙனமெனின், மெய்யுணர்ந்தோரொன்றையு மிப்பிர பஞ்சத்தின்கண் வேண்டார்களாயினும், பிராரப்த தேகமுள்ளள வும் அதனுக்காகாரம் வேண்டுதலின் அது குறித்தாயினு மொரு வரை யனுசரிக்க வேண்டுமேயெனில், அது வேண்டுவதில்லை; அறிஞர்க்கு நாடுதோறு மிரந்துண்ட லியல்பாயிருத்தலின், அங் ஙனமாயினும் அபிமானமறைப்பது நிமித்தம் ஒரு கோவணத்தை யாயினுங்குறித்து அனுசரிக்கப்படுமேயெனின், அவர்க்கபிமானங் கிஞ்சித்தாயினு மின்மையாற் கோவணமே வேண்டுவதில்லை; அங் ஙனமாயின் ஞாதாக்கள் தரிப்பதேனெனின் ஊர்கடோறு மிரந் துண்பான் செல்லுமமைதியிற் றம்மைநோக்கிச் சிலரிகழ்ந்து கெடாவண்ணமும் மகளிர் நாணுவண்ணமுமாகப் பிறரைக்குறித் துக் கோவணந் தரித்தாரெனக்கொள்க. அங்ஙனமாயினும், கோவ ணங்குறித் தொருவரை யனுசரிக்கப்படுமேயெனில், அது தேவை யில்லை; குப்பைமேடுகடோறுஞ் சதாகாலமும் பழந்துணிகளியல் பாய்க் கிடத்தலினெனக் கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருமந்திரம். "பரந்த வுலகம் படைத்த பிரானை—யிரந்துணி யென்பர்க ளெற்றுக் கிரக்கு—நிரந்தர மாக நினையு மடியா—ரிரந்துண்டு தன்னடி யெட்டவைத்தானே." பட் டணத்துப்பிள்ளையார் பாடல். "சோறிடு நாடு துணிதருங் குப்பை தொண்டன் பரைக்கண்—டேறிடுங்கைக ளிழிந்திடுந் தீவினை யெப் பொழுது—நீறிடுமேனியர் சிற்றம்பலவர் நிருத்தங் கண்டா—லூறி

டுங் கண்க ளுருகுமென் னுவியு முள்ளமுமே.” அன்றியும், “சின்னற்சிரை துன்னற் கோவண—மறுதற் கீளுடன் பெறுவது புனைந்து.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கூ௫)

செல்லுழிக் கண்ட சிதைவலோ டுங்கையு
நல்ல கலமவர்க் குந்தீ பற
நாட்டிலேற் றுண்பதற் குந்தீ பற.

எ—து. ஆகாரத்தைக்குறித் தேகுமிடத்தெதிரே கண்ட உடைசலோடாயினும் கைகளாயினும் நாடுதோறும் பலியேற்றுண்பதற்குப் பாத்திரமாக உளவாகலின், ஞானிகளாயினோ ரேற்றுண்ணு மோட்டினைக் குறித்தாயினு மொருவரை யனுசரியார். எ—று.

இதற்குப் பிரமாணம்: தேவாரம். “கட்டு வாங்கம் ... கைக் கொண்டில—ரட்ட மாகங் கிடந்தடி வீழ்ந்திலர்—சிட்ட... சேவடி சென்றெய்திக் காணிய—பட்ட கட்டமுற் றுரங்கிருவி...” திருவாசகம். “ஓடுங் கவந்தியு மேயுற வென்றிட் டுள்கசிந்து.” பட்டணத்துப்பிள்ளையார். “விடுங்கோ டுகிலெங்குங் கோவண முண்டு வெண்ணீ றெங்குமா—யிடுங்கோள் கரோடுங் கைக்கோ ளுங் கோவிடை மாமருதைத்—தொடுங்கோள் சிவசங் கராவென்னாளுந் துதிசெயுங்கோ—டடுங்கோள் புலனுறங் குங்கோ ளலம்பலர் தன்னிலுற்றே.” அன்றியும், “கையாரவேற்று நின்றங்கனந் தின்று கரித்துணியைத்—தையா துடுத்துநின் சன்னிதிக் கேவந்து சந்ததமு—மெய்யார நீறணிந் துள்ளே யுரோமம் விதிர்விதிர்ப்ப—வையாவென் றோல மிடுவதென் றேகயி லாயத்தனே.” அன்றியும், “வீடு நமக்குத் திருவாலங்காடு விமலர்தந்த—வோடு நமக்குண்டு வற்றாத பாத்திர மோங்கு செல்வ—நாடு நமக்குண்டு கேட்டதெல் லாந்தர வென்னெஞ்சமே—யீடு நமக்குச் சொலவோ வொருவரு மிங்கில்லையே.” அன்றியும், “சிதவ லோடொன் றுதவுழி யெடுத்தாங்—கிடுவோ ருளரெனி னிலையினின் றயின்று—படுதரைப் பாயலிற் பள்ளிமேவி.” நெஞ்சொடுமகிழ்தல். “கைத்

துணைப் பாத்திர மானாய் காழுடைக் கோவண மானாய்—பித்தனை னப்பெயர் பெற்று யுன்பேருணர் வென்னைகொ னெஞ்சே" அஞ்ஞவதைப்பரணி. "அலைபொரு மலொருகா றலையெடா தமைவரே யருள்பொரு மலுருகா வருவிபாய் நயனரே—கலைபொரு மலொருகோ வணவராய் விடுவரே கவலைதீர் பலிகொணீள் கரக பாலியர்களே." அன்றியும், "உரையிறந் துணர்விறந் திடனுணர்ந் திடுவரே யுணவுமங் கையில்வரும் பலியுகந் திடுவரே—திரையிறந் தளவிறந் துளபரங் கடலுளே செறிதரும் படிவருந் திருவகம் படியரே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கூகு)

ஏகாந்த மான தலமிலம் பூவணை
யாகுந் தரையவர்க் குந்தீ பற.
ஆனந்த நித்திரைக் குந்தீ பற.

எ—து. ஞானிகளாயினோர்க்குப் பாழ்ங்கோயில் மலைமுழை முதலிய ஏகாந்தத்தலங்களே இல்லமாதலினாலும், அன்றோ ரானந்த நித்திரைசெய்தற்குத் தரையே பூவணையாதலினாலும் அவற்றினைக் குறித்து மொருவரை யனுசரியார். எ—று.

இதற்குப் பிரமாணம். திருமந்திரம். "இணங்க வேண்டா வினியுல கோருட—னுணங்கு கல்வியு நூல்களு மென்செயும்—வணங்க வேண்டா வடிவை யறிந்தபின்—பிணங்க வேண்டா பிதற்றை யொழியுமே." திருக்கடைக்காப்பு. "மேனியிற் சீவரத்தாரும் விரிதரு தட்டுடை யாரும் விரவலாகா—ஞானிகளா யுள்ளார்சொற் கொள்ளாது முள்ளுணர்ந் தங்குய்ம்மின் றொண்டர்—ஞானிகளா யுள்ளார்க ளன்மறையே முழுதுணர்ந் தைம்புலன்கள் செற்று—மோனிகளாய் முனிச்செல்வர் தனித்திருந்து தவம்புரியு முதுகுன் றம்மே." ஞானவாசிட்டம். "இல்லவ ளில்ல மாதி பற்றற விட்ட நிட்டை—புல்லுதல் சற்சிற் பாவம் பொருந்துத றனக்குப் பேத—மல்லவா யவற்ற வற்றின் றோற்றங்கண் மாய்த லென்று—மல்கலே காந்தஞ் சேர்தன் மானுடத் திரளை நீத்தல்." அன்றி

யும், "சங்க மடியாப் பொருளுண்டாஞ் சங்க மடியா வாபத்தாஞ்—சங்க மடியா வாசைவருஞ் சங்க மடியாப் பிறப்புண்டாஞ்—சங்க மறுத்தல் வீடென்பர் சங்க மறுத்தல் பிறப்பறுத்தல்—சங்க மறுத்துப் பொருள்களினீ தனிசீ வன்முத் தியைப்பெறுவாய்." சிவபோகசாரம். "என்றுஞ் சனன விடார்க் கடலுளே மூழ்கிப்—பொன்றுமன மேயுனக்கோர் புத்திகே-ளன்று—தனிச்சங்கஞ் சாராமற் றற்பரஞ் சேரி—னினிச்சங்கஞ் சேரா திரு." அன்றியும், "அனித்தியத்தை நித்தியமென் றுதரிக்கும் பொல்லா—மனித்தருடன் கூடி மருவார்-தனித்திருந்து—மோனந்த மா[illegible]ன் மூழ்கி மலத்தையறுத்—தானந்த மாயமுந்து வார்." அருட்பிரகாசம். "மைக்குழம் பன்ன விருள் வெயிற் காற்று மழை[illegible]—மிக்குறு காலையினும் பலர் வந்து விரவுதலம்—புக்கிடஞ் சொல்லினிற் பாரோ தனித்தோ ரிடம்பொருந்தித்—துக்கமி லாப்பரமானந்தத் தோகையைத் தோய்பவரே." அன்றியும், "கிடையாத ஞானப்பெண் கிட்டிற் றனியோ ரிடமருவுத லியல்பே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

தரைபூவணையா மென்பதற்குப் பிரமாணம்: தேவாரம். "அகலிடமே விடமதா மூர்க டோறு மட்டுண்பா ரிட்டுண்பார் விலக்காரையம்—புகலிடமா மம்பலங்கள் பூமிதேவி யுடன் கிடந்தாற் புரட்டாள்பொய் யன்று மெய்யே—இகலுடைய விடையுடையா னேன்றுகொண்டா னியாமார்க்குங் குடியல்லோ மியாது மஞ்சோம்—துகிலுடுத்துப் பொன்பூண்டு திரிவார் சொலுஞ் சொற்கேட்கக் கடவோமோ துரிசற் றோமே." பட்டணத்துப்பிள்ளையார். "ப[illegible]தரைப் பாயலிற் பள்ளிமேவி — யோவாத்தகவி னரிவை[illegible] தழீஇ." சிவானந்தமாலை. "காற்கட்டில் பூமி தலையணை[illegible]தான் கையிணையா—மேற்கட்டி விண்கவரி வீசுகா-லேற்று—விளக்[illegible]யிந்து மனைத்துறவா மெய்யே-யுளக்கண் விழித்துறங்குவோர்க்கு." தத்துவராயர். "விழித்திருந்து தூங்குவோர் மெய்யுள்ளத் [illegible]

முழுத்திருந்த ஞான முனியே - யொழிப்பறநீ — யாட்டியருள் கூத்தை யாற்று யருளாலே—காட்டியருண் மெய்ஞ்ஞானக் கண்.'' பாடுதுறை. "படுக்கை தரைதனி லாகவும் பெற்றேம் பாணியிலே பலி கொள்ளவும் பெற்றே—முடுக்கையுங் கோவணமாகவும் பெற் றே மொன்றுங் குறைநமக் கில்லைகாண் பெண்ணே.'' மற்றும் வரு வனவற்றுற் காண்க. (கள)

ஒருபர மல்ல தொருவரைக் காணு
தொருதவர்க் குண்டுகொல் லுந்தீ பற
உறவும் பகையுமென் றுந்தீ பற.

எ—து. ஏகமாகிய பரம்பொருளையேயன்றி எக்காலமு மெவ்வி டத்தும் அவ்வஸ்து பின்னமாக வோர்பொருளையுங் காணு வொப் பற்ற தவத்தோராகிய ஞானிகட்கு முண்டுகொல்லோ இவ்வுலகத் தின்கண் பெறுதற்குண்டாகிய போலுமுறவும் பகையும். எ—று.

உண்டுகொல்லோ வென்ற வதனுலில்லையென்பதே துணிவு. அஃதெங்ஙனமெனின், ஞானிகளாயினேருர்கடோறும் புகுந்தைய மேற்றுண்ணுதலான், அங்ஙன மிதாகிதஞ் செய்வோரைக் குறித் துக் கிஞ்சித்தாயினு மொருவரோடும் உறவும் பகையும் கொள்ளா ரென்றதெனக் கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவாசகம். "பார்பத மண்ட மனைத்து மாய் முளைத்துப் பரந்ததோர் படரொளிப் பரப்பே—நீருறு தீயே நினைவதே லரிய நின்மலா நின்னருள் வெள்ளச்—சீருறு சிந்தை யெழுந்ததோர் தேனே திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே—யாரு றவெனக்கிங் காரயலுள்ளா ரானந்த மாக்கு மென்சோதீ." திருவாய் மொழி. "நல்குரவுஞ் செல்வ நரகுஞ் சுவர்க்கமுமாய்—வெல் பகையு நட்பும் விடமு மமுதமுமாய்ப் — பல்வகையும் பரந்த பெருமா னென்னை யாள்வானைச்—செல்வ மல்கு குடித்திரு விண் ணகர்க் கண்டேனே.'' தேவிகாலோத்தரம். "வாதுரை பயனில் சொல்லும் பிறருடன் மகிழ்ந்தி ருத்தல்—பேதுறு பிணக்கு நீங்

இப் பெரியவ ரருளினாலே—யோது நூலோத லோவி யுயிர் என்று ந்தென்—றுதியி லுரைத்த வெல்லா மறவிட்டே யமர்ந்திருப்பான்." சிவதருமோத்தரம். "விடுத்து வாழ்க்கையை மெய்யுணர்ந் தையமுங்--கொடுக்கு மிற்றெறுறுங் கொண்டுண்டு கோவணமுடுத்துப் பாரி லுறவு பகையிவை—கெடுத்த கேள்விய ரவ்விடங் கிட்டுவார்." ஞானவாசிட்டம். "இவன் சுற்ற மிவன்பகைஞ னிவனென்னுமிவ் வெறும்பொய் யிராமகீ யிறையு மெண்ணே—லவம் பற்று நொய்யமனத் தவர்க்கிவ் வாறு மறிந்தவர்க்குச் சகமுழுதுமகலாச் சுற்ற—மிவந்துற்ற பலகோடி பாவங்கணோ கத்தால் பகைக் யுறவென்பர் கிடந்தோறு—முவந்துற்ற மயக்கிதனாம் பரமார்த்தத்தி லுலகெல்லாம் பகையாகு முறவு மாகும்." நெறி. "உறவுபகை யாசை வெறுப் புள்ளச் சழக்கு—மறிவிற் பிறவி யறும்." சிவபோகசாரம். "ஆர்பெரிய ரார்சிறிய ரார்பகைஞ ராருறவர்—சீர்பெரிய ரானந்த சிற்சொருபர்-பேர்பெரிய—செங்கெங்குந் தானு யிருந்துசட சித்தனைத்து—மங்கங் கியற்றவ தானுல்." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (—)

ஆண்டகை யீசனே யன்றியொன் றின்மையால்
வேண்டிய செய்வாரென் றுந்தீ பற
விதிநிடே தங்களற் றுந்தீ பற.

எ—து. உள்ளன இல்லன செயப்படுவன செய்யப்படாதன உயர்ந்தன தாழ்ந்தன நான் பிறனென்பன ஆதியவனைத்தும் பரமேயாதலால், அவ்வுண்மையறிந்த ஞானிகளாயினோர் இச்சைப்படியே செய்பாநிற்பர், விதிநிடேதங்களொழிந்து. எ—று. விதிநிடேதங்க ளொழிந்தென்றமையால், அவ்விரண்டினையும் பற்றுதல் விடுதலில்லை யென்றதெனக் கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவாசகம். "புத்தன் முதலாய புல்லறிவிற் பல்சமயர்—தத்த மதங்களிற் நட்டுளுப்புப் பட்டுநிற்க—சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கு—மத்தன் கருணையி

ளூற் ரேனேக்க மாடாமோ." பிரமகீதை. "ஓது மிப்படிரம் பெரும் பொரு ளுணர்ந்தவன் செய்வ—தேது மில்லை ஞானமுமிலை யிரண் டிலா மையினு—னீதி வன்னமாச் சிரமமு நிடேதமும் விதியுஞ்—சாது நல்வினை தீவினை சகலமு மிலவே." அன்றியும், "மதிசெய் மாமறை வன்னச் சிரமிகள்—விதிசெ யாவிடில் வெந்நர கென்றது—துதிசெய் தேயதி வன்னச் சிரமிக—ளேதுசெய் தாலது வேதவ மென்றதே." எ—ம். ஒழிவிலொடுக்கம். "நாயேறி வீழ்ந் தென் னடாத்துகிலென் ஞானியர்க்குப்—பேயாஞ் சகம்பழித் தென் பேணுகிலென்-ரேயார்—பெருமை சிறுமையிலை பின்னு முன்னு மில்லை—வரைவற்று வேண்டிய செய்வார்." அன்றியும், "சாவே பெருநோன்பாச் சந்தற்ற சத்தியர்க்குத்—தேவாரங் காலத் தியானமறம்-பாவம்—விதிவிருத்தம் பேசுகைக்கு வேதாகமங்க—ளதிசயிக்கு மேலுரைப்பா ரார்." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.()

ஓங்கரு ளீசனே டொன்றியே நின்றேரு
மீங்கரு ணீங்காரென் றுந்தீ பற
எல்லா வுயிர்க்குமென் றுந்தீ பற.

எ—து. உயர்ந்த கருணையே வடிவாகவுடைய பரம்பொரு ளுடனே கூடி யிரண்டறக்கலந்துள்ள முத்தரும் இத்தசைக்க ணுண்டாகிய சராசரங்களிடத்தெல்லாம் அருளை நீக்கார். எ—று.

அஃதெங்ஙனமெனின், ஆரிடஞானிகள் விதிநிடேதங்கடந்து வேண்டிய செய்வாராதலின் உயிர்கட்கிதஞ் செய்யவேண்டு மென்னும் விதியினையும் பற்றுதல் விடுதலில்லையென்னில் அது கூடாது; அன்னேருயிர்கட் கிதஞ்செய்தலே இயல்பு. அஃது யாதாலெனில்: இரும்புக்குச் சுடுந்தன்மை யின்மையாயினுங் கனலோடு கூடியவிடத்து அதனது சுடுந்தன்மையைத் தான் பற்றிநின்றதுபோல வஸ்துவுக்குப் பேரருளே சொரூபமாதலின் அவ்வஸ்துவினே டிரண்டறக்கலந்து நின்றேரும் இத்தசைக்க ணெல்லாவுயிர்களிடத்துஞ் செய்யு மிதாகிதங்களெல்லாம் மாயாவுருவத்திற்கே யொழிய நித்

தியவிபுவாட ஆன்மாக்கட்கில்லையெனு முண்மையறிந்துளோராயி னும் அவ்வுணர்வு பெத்தத்திற் றமக்கில்லைபோலு மற்றைய வுயிர் கட்கும் அஃதின்மையால் அவற்றினது வருத்தத்தை நோக்கி யருளினை ங்காரென்பதே துணிவு. நின்றேருமென்ற வும்மை யான் முத்திபெற முயல்வோர்க்கு அருளே தலையாக வேண்டப் படு மென்பதூஉம் அருளில்லோர் சீவன் முத்த ரன்றென்பதூஉங் காட்டிற்றெனக் கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: தேவிகாலோத்தரம். "நடுங்காம லெவ் வுயிரு நறுக்காமற் றரும்ப னைத்தும்—பிடுங்காது முதலெவையும் பிரசமலர் கொய்யாது—விடுங்காலா லூழ்த்துதிர்ந்த விரைமலர்க ளவையேந்தி—யடுங்காலன் றனையட்ட வம்புயத்தா ளருச்சிப் பான்." பட்டணத்துப்பிள்ளையார். "மகவெனப் பல்லுயி ரனைத் தும் பார்க்கும்." பகவற்கீதை. "இருவகை யுயிர்க்கு மினியனா யின்ப துன்பமியா னென்னதென் றறியா—தொருபொரு ளாகுங் குறைவுபா டின்றி யுள்ளமு மொருவழிப் பாடாய்ப்—பொருவருந் துணிவுங் கருணையும் புரிந்து புலன்றெரி யுணர்வை யென்பாலே— மருவினின் றொழுகும் யோகியென் பவனே மன்னவ மற்றெனக் கினியான்." ஞானவாசிட்டம். "உள்ளுணர்வி லின்புறுவோன் பொறிபுலன்கள் கரணங்க ளுய்ப்போனுயுந்—தள்ளுசுக துக்கவஞ் சஞ் சாராதோ னனவரதஞ் சமாதி யுற்றே—னுள்ளுகின்ற தனைப் போலெவ் வுயிருமெனப் பிறர்பொருள்க ளெட்டியென்ன—வெள் ளுபயத் தானன்றி யியல்பாலே கண்டானே யெல்லாங் கண் டோன்." தத்துவசரிதை. "ஊனென்று நசைத்திற மொன்று முணர்ச்சி லானைத்—தீனஞ்செ யிராக மயக்கொடு சேர்விலானை— மோனந் தனமென்று மகிழ்ந்த மனத்தி னானைத்—தானென் றிவ னைத் துயிரும்பரி தன்மை யானை." திருவள்ளுவர். "நல்லாற்றா னாடியருளாள்க பல்லாற்றாற்—றேரினு மஃதே துணை." அன்றி யும், "பொருணீங்கிப் பொச்சாந்தா ரென்ப ரருணீங்கி—யல்லவை

செய்தொழுகு வார்." அன்றியும், "அறிவினுனுகுவ துண்டோ பிறி தினோய்—தந்நோய்போற் போற்ருக் கடை." சித்தாந்தசாரம், "மலைந்துருவு மருளா னுயிர்க்காய—வைய னருளிற் கடைக்கோ ரும்வெய்ய—தடையு மழலா ரயம்போன் றருளே—யுடையா ரிலைதுயிர்பா லும்." அருட்பிரகாசம். "உயிர்சித்த மென்றுபி ரானுநல் லோர்பல் லுயிரதுற்ற—துயருக் கிரங்கல் புதுமை கொ லவ்வொவருட் டோன்றலந்நாட்—செயிருற்ற தேவர் முறைகேட் டிரங்கித் திருவுளத்து—டயர்வுற் றருத்தகண் ணீரக்க மாமலர் வாயிடியோ." ஞானசாரம். "மருளுறு மெவையு நூறிமயக்கறத் தெளிந்த மேனோர்க்கு—மருளுறுந் துறக்க லாகா வயவொரு பொருளு மில்லாத்—தெருளுறு முறைமை யாலுஞ் சிவமெய் ருளமு மன்னு—மருளினை யறித லாலு மவர்தொழி லருளா நந் தான்." மற்றும் வருவனவற்ருற் காண்க. ஆனந்த மெய்தினோரென் னுஞ் செய்யுள் தொடங்கி இச்செய்யுள்காறும் ஞானிகளதாசாரங் கூறினரெனக் கொள்க. (௧00)

அவிரோதவுந்தியார் பாடல் – ௧00.

உதாரணப்பாடல் – ௫௩0.

ஆகப்பாடல் – ௬௩0.

முற்றுப்பெற்றது.

ஆனந்த மோனம்வரு மாசையறு மெய்ப்பொருளு
மோனந்த நிட்டையென முன்னம்வருந்—தேனந்து
முந்தியார் நூறு முதாரணத்தோ டேபடித்த
புந்தியார்க் கீதே பொருள்.
